

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ДЖАК ДЮ БРУЛ

Най-добрият автор на приключенски романи днес!
— Клайв Къслър —

МИСИЯ
ВУЛКАН

ДЖАК ДЮ БРУЛ МИСИЯ „ВУЛКАН“

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

Заплетен разказ, изпълнен с много догадки и действие!
Създател на приключения!

Джак Дю Брул завихря екшън с тройна измама. Всичко започва в дълбините на Тихия океан, където ядрена бомба поражда горещото сърце на Земята. От дъното на океана се издига вулкан — източник на нов минерал, който обещава екологично чиста и неизчерпаема енергия. Апетитите са много. Започва да се стреля по въпроса и в Хавай, и във Вашингтон, и в Далечния изток. Неизбежно се намесва и Филип Мърсър — геолог и командос със сенчести връзки на подходящи и неподходящи места.

Джак Дю Брул нагнетява действието с ударна доза адреналин и под неговото перо Филип Мърсър действа сигурно и безотказно.

Ню Йорк Таймс

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

По причини за сигурност правителството забранява движението по Пенсилвания Авеню пред Белия дом. По причини за последователност в романа аз съм го разрешил.

23 МАЙ 1954 Г.

Миниатюрното резенче на луната бе увиснало в нощното небе като иронична усмивка. Лекият източен вятър разнасяше парливия пушек, виещ се от единствения комин на рудовоза „Феникс“. Вълните на Тихия океан поклащаха големия кораб, който плаваше на двеста мили северно от Хавайските острови. Но скоро спокойствието на нощта щеше да бъде нарушено.

„Феникс“ правеше първия си курс, след като само преди два месеца бе спуснат на вода в Кобе, Япония. Последните приготовления и изпитания бяха ускорени, за да може корабът да започне да изплаща огромните дългове, направени от компанията по време на строежа му. Той притежаваше най-модерните технологии в областта на безопасността и скоростта и беше образец за новото поколение специализирани товарни кораби. Втората световна война бе показала, че ефективността на специализираните плавателни съдове далеч надвишава цената на проектирането и строежа им. Собствениците бяха заявили публично, че новият им съд ще докаже, че тези принципи са в сила както за търговското, така и за военното корабостроене. Сто трийсет и пет метровият рудовоз трябваше да стане флагман на цяла флотилия в период, когато този бизнес бързо се разрастваше на тихоокеанските пазари. Но скоро след като пое командването на „Феникс“, капитан Ралф Линк научи, че собствениците готвят за най-новия си кораб доста по-различна съдба от тази, която рисуваха пред застрахователното дружество.

В развитието на международното морско застрахователно дело безскрупулни собственици и екипажи нарочно започнаха да потапят плавателните си съдове, за да приберат значителни суми. Застрахователите нямаха друг избор и плащаха, освен ако някой член на екипажа, тормозен от чувство за вина, не им признаеше истината. За потапянето на „Феникс“ екипажът щеше да получи достатъчно голяма премия, която да гарантира мълчанието му. Ако измамата успееше, а нямаше причина да не стане така, собствениците очакваха

обезщетение не само за стойността на кораба, възлизаща на двайсет милиона долара, но и за товара, който бе записан като боксит от Малайзия, но всъщност представляваше безполезен жълт чакъл.

Ралф Линк отговаряше на обичайната представа за морски капитан и беше непреклонен човек с дрезгав от уискито и цигарите глас и остър поглед. Застанал неподвижно, докато корабът се поклащаше в морето, той стъпка фаса и запали нова цигара „Лъки Страйк“.

През втората световна война Линк бе служил в американския търговски флот. Загубите му в жива сила съперничеха единствено на тези на военноморския и търговският флот приличаше на армия от манияци и самоубийци. Въпреки това обаче Линк бе успял не само да оцелее, но и да преуспее. През 1943 година той стана командир и започна да превозва военни части и материални доставки за адските огньовете в тихоокеанския театър на бойните действия. За разлика от повечето си съвременници, той не допусна нито един от корабите му да бъде пленен.

След като свърши войната, Линк, подобно на мнозина, установи, че са останали твърде много хора и твърде малко кораби. В края на четирийсетте и началото на петдесетте години той обикаляше Далечния изток и приемаше почти всяко предложение, което му направеха. Прекарваше съмнителни товари за сенчести компании и се научи да си държи устата затворена.

Когато собствениците на „Феникс“ се обърнаха към него, Линк реши, че подобна възможност се предлага веднъж в живота. Вече нямаше да се моли за кораб, търгувайки с почтеността си, за да остане в морето. Предоставяха му възможност отново да бъде горд капитан. Едва след като подписа договора, компанията му каза каква е предопределената съдба на кораба. На Линк му бяха необходими два дена и значителна премия, за да преглътне огорчението и да приеме предложението.

Той стоеше на мостика и държеше чаша изстиващо кафе в загрубялата си ръка. Вторачи се в тъмното море и изруга. Мразеше хората от големите корпорации, които своеволно решаваха да потопят такъв страхотен кораб. Те не разбираха връзката между капитана и плавателния съд и в името на печалбата се готвеха да унищожат нещо красиво. Тази мисъл дълбоко възмущаваше капитана. Той се

ненавиждаше, че е приел предложението и е допуснал да се замеси в подобен отвратителен акт.

— Координати — изрева Ралф Линк.

— Свръзката е на дванайсет мили право напред — отговори човекът на радара, преди координатите да бъдат съобщени.

Капитанът погледна хронометъра на преградата вляво. Свръзката беше плавателният съд, който щеше да прибере екипажа, след като „Феникс“ потънеше. Беше дошъл навреме и на определеното място.

— Добра работа.

Ралф Линк бе получил изрични, макар и малко странни заповеди за мястото, курса и часа, в които трябваше да потопи кораба. Той предположи, че собствениците са избрали Северния Тих океан заради непредсказуемите климатични условия. Времето там можеше да се развали неочаквано, бурите се разразяваха за минути и огромните вълни бяха в състояние да погълнат цял самолетносач. Когато дойдеше време застрахователното дружество да извърши разследване, корабът свръзка щеше да потвърди историята, която бяха измислили.

— Знаете какво трябва да направите, господа — изръмжа Линк и запали цигара от горящия край на предишната. — Стоп машини и завъртете на 97,5 градуса по магнитния курс.

Точното, но необяснимо позициониране на кораба съответстваше на последните заповеди, дадени на Линк от централата. Не му бяха обяснили причината за това действие и капитанът знаеше, че не бива да любопитства. „Феникс“ забави скоростта си и ритмичното пулсиране постепенно намаля, докато стана едва доловимо. Младият моряк завъртя щурвала.

— Завиваме на 97,5 градуса, както заповядахте, сър.

— Разстояние?

— Единайсет мили.

Линк взе микрофона на радиопредавателя и го настрои на корабния канал.

— Всички да слушат. Стигнахме мястото. Всички членове на екипажа, които не са дежурни, да се съберат при спасителните лодки. Машинисти, аварийно изключете парните котли и отворете шлюзите по моя заповед. Пригответе се да напуснете кораба.

Той бавно огледа мостика, запаметявайки всеки детайл.

— Съжалявам, скъпи — измърмори Линк.

— Десет мили — извика човекът на радара.

— Отворете шлюзите и напуснете кораба. — Капитанът включи сирената, чийто вой приличаше на плач на умираща жена.

Линк изчака на мостика, докато моряците се изнизаха на палубата с лодките. Искаше да остане насаме с кораба, преди да го напусне. Той вкопчи пръсти в дъбовия щурвал. Дървото беше толкова прясно, че капитанът усети как в кожата му се забиват тресчици. Това кормило никога нямаше да се заглади и излъска от употреба, а щеше да изгние на дъното на океана.

— По дяволите — изруга Линк и тръгна.

Отминали бяха дните, когато моряците се спускаха надолу по мрежите, обвиващи товара, към поклащащите се на повърхността на морето лодки. „Океански превози и товари“ не бяха пожалили средства, за да обзаведат флагмана си с всяко модерно устройство за безопасност. Едната спасителна лодка вече беше пълна с хора и повдигната на крана. Кранистът изчака капитана да кимне и после я спусна в океана.

Топлият нощен бриз духна дима от цигарата в очите на Линк, който се качи на втората спасителна лодка. Мъжете бяха унили, с пребледнели лица. Не разговаряха и не се поглеждаха.

Кранистът дръпна лоста и макарите изскърцаха. Лодката докосна спокойната повърхност на морето, разплисквайки водата. Двама от мъжете веднага станаха, за да откачат въжетата, свързващи я с потъващия рудоносач.

Капитан Линк пое управлението на лодката, като хвана кормилото с дясната си ръка и подаде тяга на мотора. Спасителната лодка се отдалечи от „Феникс“. Моряците извиха вратове, за да зърнат потъващия кораб. Сирената му продължаваше да отеква над вълните.

Изминаха петнайсетина спокойни минути, но после всичко стана много бързо. Кърмата на „Феникс“ се издигна над водата и двете витла заблестяха на слабата светлина. Екипажът чу как парните котли се откъснаха от гнездата си и с трясък се стовариха върху страничните прегради в машинното отделение. Последвалото съскане беше звукът на хилядите тонове чакъл, които се изсипаха от трюма в океана.

Линк отказа да гледа как корабът му умира и се вторачи напред, насочвайки лодката към неясните светлини на далечния кораб за

свързка, но изтръпваше всеки път, когато чуеше предсмъртните му стонове.

Товарният кораб, който ги чакаше, беше трийсетметров и палубите му бяха осеяни с кранове и сонди. Докато двете спасителни лодки се приближаваха, Линк видя десетина мъже, надвесени над перилата отляво.

— Предполагам, че вие сте капитан Линк — весело извика някой.

— Да, аз съм Линк.

Отговорът беше внезапна стрелба от десетина съветски автомата. Стрелците изпразниха всичките петдесет куршума на дисковите пълнители в спасителните лодки. Отекнаха оглушителни викове и писъци, изстрели и рикошети. Дъските на дъното на лодките потънаха в кръв. Сладникавият ѝ мирис се смеси с облака барутен дим.

Окървавен и зашеметен, Ралф Линк вдигна глава към кораба. Беше изумен, че още е жив. В съзнанието му се преплитаха гняв, страх и болка, но мракът, който падна пред очите му, прогони всички чувства и усещания.

Стрелците свалиха оръжията. Спасителните лодки представляваха потресаваща гледка — кръв и осакатени тела. Водата нахлуваше през дупките и се оцветяваше в розово. След няколко минути двете лодки се преобърнаха, изсипвайки трупове в океана. Акулите нетърпеливо ги наобиколиха.

Единственият невъоръжен мъж на палубата наблюдаваше кръвопролитие с безизразен поглед. Макар че още не бе навършил трийсет години, той имаше вид на властен човек. След като спасителните лодки се преобърнаха, мъжът кимна на командира на стрелците и влезе във вътрешността.

Няколко минути по-късно той подаде глава в трюма. Лампите на електронните уреди и на сонара придаваха на кожата му неестествена бледност.

— Дълбочина на корабната цел? — изръмжа той на един от техниците, наведен над сонара.

Целта беше „Феникс“, който се спускаше към дълбините.

— Шест хиляди фута и потъва с хиляда фута на всеки седем минути — отвърна дежурният на сонара, без да вдига глава.

Мъжът погледна часовника си и записа няколко цифри в тефтерче.

— След две минути по моя заповед.

В трюма беше шумно. Бръмченето на дизеловите генератори проникваше през стоманените врати и звукът на климатичната инсталация, необходима за охлаждането на компютрите, приличаха на самолетно витло. Но седмината мъже в помещението можеха да се закълнат, че през тези две минути настъпи пълна тишина. Съсредоточени в работата си, те не отклоняваха вниманието си и за секунда.

— Сега — спокойно каза младият мъж.

Друг член на екипажа натисна няколко лоста, но нищо не се случи.

— Четири... Три... Две... Едно — тихо отброи цивилният.

Ударната вълна започна на две хиляди метра дълбочина и трябваше да измине още десет мили, за да стигне до кораба, но удари само пет секунди след детонацията. Милиарди галони вода се изпариха в огнено кълбо с температура сто хиляди градуса. Главната вълна се издигна към повърхността със сто и петдесет мили в час и изхвърли купол от вода в радиус от половин миля. Водната камбана се задържа във въздуха десетина секунди, докато гравитацията се бореше с инерцията, после се стовари с трясък, запълвайки дълбоката шест хиляди фута дупка в океана.

Товарният кораб се разклати, сякаш бе връхлетян от ураган. Младият мъж, архитект на експлозията, се уплаши за миг, че е скъсил безопасното разстояние и е оставил кораба твърде близо до епицентъра. Преди на лицето му да се изпише тревога, морето започна да се успокоява. Огромните вълни се слегнаха и ураганният вятър утихна.

Младият мъж стигна до палубата за няколко минути, защото корабът още се клатеше застрашително. На хоризонта се появи облак пара, който заблестя на слабата лунна светлина.

— Положих основите на проекта „Вулкан“.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ, В НАШИ ДНИ

Единственото, което искрено радваше президента на новата му длъжност, беше креслото в Овалния кабинет. То имаше висока облегалка и удобна седалка и бе тапицирано с изключително мека кожа. Президентът често сядаше в него, след като сътрудниците му си тръгнаха, и си припомняше безгрижната младост. Бе получил най-влиятелния пост в света и бе осъществил амбицията на живота си, но понякога мислеше, че е платил твърде висока цена. Ученическата му любов, за която се бе оженил, се бе превърнала в безчувствен робот заради напрежението покрай кариерата на съпруга. Приятелите му бяха станали подмазвачи и непрекъснато искаха услуги, а някога безупречното му здраве се бе влошило дотолкова, че се чувстваше десет години по-стар, макар да беше на шейсет и две.

Вечер той често мислеше за времето, прекарано в Синсинати. Липсваха му пиршествата с бира, приятелите, номерата, които правеше, докато играеше билиард, за да привлече вниманието на закръглените, прекомерно гримирани момичета, и волността да говори каквото му хрумне, когато някой го ядоса.

Сега идеалното въплъщение на причината да копнее за свободата и младостта седеше срещу него в цялото си африканско величие — роба, тюрбан и сандали. Това беше посланикът на една от новите държави в Централна Африка, висок мъж с ироничен поглед и безучастно отношение към почти всичко, което обсъждаха.

Посланикът махна пренебрежително с ръка и отсече, че данните, събрани от Червения кръст, Обединените нации и ЦРУ не са верни и правителството му не е замесено в междуплеменен геноцид чрез глад, нито в умишлено разпространяване на болести. Той настоя, че правителството му полага грижи за всички племена и страдащи хора, а не само за малцинствената етническа общност, която държи политическата власт.

Президентът изпита желанието да изкрещи: „Глупости“ и да зашлеви самодоволно усмихнатото лице на посланика, но условностите го принудиха да се овладее.

— Не виждаме положението ви в тази светлина, но ще има по-нататъшно разследване — каза той.

В същия миг лампата под ръба на бюрото привлече погледа му. Това беше сигнал от началника на кабинета му. Последния път, когато запалиха светлината, беше заради преврата в Съветския съюз през август 1991 година.

Президентът незабавно се изправи. Професионалната усмивка прикри безпокойството му. Той протегна дясната си ръка и посланикът разбра, че е свободен.

— Благодаря, господин посланик.

— И аз ви благодаря, господин президент, че великодушно ми отделихте от времето си — кисело отговори африканецът.

Двамата се ръкуваха и посланикът се обърна и излезе от Овалния кабинет.

Президентът отново седна и потърка слепоочията си. Другата врата се отвори. Тъй като очакваше, че ще се появи кокалестата фигура на шефката на канцеларията му Катерин Смит, той се изненада, когато видя Ричард Хена.

Дик Хена беше новият директор на ФБР, предложен от президента и одобрен от Конгреса. Както обикновено, користните политически препирни в Конгреса бавеха работата на федералното правителство и струваха на данъкоплатците десетки милиони долари.

Хена беше кариерист и успяваше да се хареса на всички. Той се бе издигал в продължение на трийсет години в Бюрото, като не привличаше внимание, но печелеше уважение. Семейният му живот беше за пример, а домът му скромен. Хена не криеше абсолютно никакви тайни. Опозицията в Конгреса знаеше за доброто му име и не си бе направила труда да разследва сериозно миналото му.

Президентът, който харесваше Дик Хена заради непоклатимата му почтеност, се усмихна, когато видя, че директорът на ФБР влиза в кабинета му. Усмивката му обаче помръкна, когато установи, че Хена изглежда ужасно. Очите му бяха подпухнали и кървясали, лицето му бе небръснато, костюмът му измачкан, а връзката завързана накриво и изцапана. Ризата му имаше такъв вид, сякаш бе спал с нея.

— Струва ми се, че няма да откажеш едно кафе, Дик — президентът се опита гласът му да прозвучи весело и да разсее мрачната атмосфера в Овалния кабинет, но усилията му останаха напразни.

— Бих пийнал нещо по-силно.

Президентът кимна към голямата маса, която служеше като бар, и Хена си наля тройно уиски.

Директорът на ФБР седна срещу президента, сложи куфарчето на коленете си, отвори го и извади тънка виолетова папка с гриф *СС/СП*. Строго секретно, само за президента.

— Какво става, Дик? — президентът не бе виждал Хена толкова мрачен.

— Тази сутрин — с разтреперан глас започна Хена, — точно след полунощ бе съобщено, че на около двеста мили северно от Хавай е изчезнал корабът „Океански търсач“ на Националната агенция по океанография и метеорология. Изпратените на мястото самолети са открили само отломки във водата. В издирването помага и товарен кораб, но засега нещата не изглеждат обещаващи.

Президентът леко пребледня и стисна пръсти. Беше се издигнал до този пост, защото умееше да прикрива чувствата си, да запазва хладнокръвие и да мисли проникателно.

— Това е ужасна трагедия, Дик, но не разбирам по какъв начин засяга теб или ФБР.

Дик Хена щеше да се изненада, ако президентът не бе задал този въпрос. Той му подаде папката и изпи глътка шотландско уиски.

— Моля, прочетете най-горния лист.

Президентът отвори папката и започна да чете. След няколко секунди кръвта се отдръпна от лицето му и изражението му стана напрегнато. Очите му се присвиха.

— Донесоха ми го преди два дни, след като бе доказано, че това е почеркът на Ониши и не е писано под принуда. Свързах се с Бреговата охрана и военноморските сили веднага щом го получих. Те нямаха планирани курсове до островите, затова реших, че разполагаме с малко време. — Гласът на Хена стана дрезгав. — Не се обадох на Националната агенция по океанография и метеорология. Пропуснах я. Предупредиха ме, че всеки наш кораб, който потегли към Хавай, ще

бъде унищожен. Бях предупреден, по дяволите. Онези хора не трябваше да умират.

Президентът вдигна глава. В гласа на Хена прозвучаха болка и чувство за вина.

— Успокой се, Дик. Колко души знаят за това?

— Освен нас още трима — чиновникът в пощенската служба, заместничката ми Мардж Дойл и експертът по почерците.

Президентът погледна часовника си.

— Трябва да отида на обяд с председателя на Конгреса и ако го отложам... Не искам да мисля за последиците. Остатъкът от деня ми е плътно зает. Ще поддържаме нещата нормални тук, във Вашингтон, но ще издам заповед да се спре трафикът за Хавай, както се иска в писмото. Няма да отстъпя пред Ониши, но ни трябва време. Освен това ще вдигна под тревога военните в Пърл Харбър. Те бездруго са в бойна готовност, откакто преди две седмици започнаха бунтовете, но мисля, че трябва да повиша степента. Да се срещнем довечера в девет в ситуационния център и да обсъдим положението и евентуалната ни реакция. Използвай тунела на Министерството на финансите, за да не предизвикаш подозрения.

— Добре. Искате ли междувременно да направя нещо? — Хена възвръщаше хладнокръвието си.

— Предполагам, че вече си започнал да проверяваш основно Такахино Ониши. Разбери за него всичко, което можеш. Знаем за расистките му възгледи, но той прекалява. Откъде има възможността да унищожи един от корабите ни? Някой го снабдява с оръжия и искам това да спре.

— Да, сър — отговори Хена и излезе.

Президентът натисна копчето на вътрешния телефон на бюрото си и личната му секретарка Джой Крейг отговори незабавно.

— Джой, свикай съвещание в ситуационния център за девет часа довечера. Извикай председателя на Съвета на началник-щабовете, директорите на ЦРУ, Агенцията за национална сигурност и НАОМ, държавния секретар и министъра на отбраната.

Повечето от тези хора само временно изпълняваха длъжностите си, докато бъдеха одобрени, но кризата налагаше да им се довери, сякаш вече бяха положили клетва.

Президентът се отпусна на креслото си и с безизразно лице се вторачи в американското знаме до вратата. Ръцете му трепереха.

Дъждът приличаше на коледни гирлянди, осветявани от фаровете на таксито, спряло пред червеникавокафявата къща в Арлингтън, Вирджиния. Пътникът даде на шофьора нова банкнота от петдесет долара и му каза да задържи рестото. Задната врата се отвори, мъжът взе двете си чанти от мека кожа и слезе.

Филип Мърсър смяташе международните летища за нещо като тайна организация на суверенни нации, съюзени само една с друга, без да се подчиняват на законите на държавите, в които се намираха. Самолетът му се бе приземил на „Дълес“ преди час и половина, но той едва сега почувства, че се е завърнал в Съединените щати.

Мърсър влезе във фоайето на къщата си и се усмихна. През петте години, откакто живееше тук, той за пръв път изпита усещането, че това е домът му.

— Сигурно улягам — упрекна се той.

Отвън къщата по нищо не се различаваше от останалите петнайсет на улицата, построени през четирийсетте години на ХХ век. Мърсър бе изтърбушил триетажната сграда и бе преобразил вътрешното пространство. От преддверието с десетметров таван, което заемаше една трета от сградата, той виждаше библиотеката на втория етаж и спалнята си. Трите нива бяха свързани с красиво, извито стълбище, взето от жилище на енорийски пастор, датиращо от ХІХ век.

Къщата беше обзаведена, но въпреки това ѝ липсваха личните вещи, които биха я превърнали в дом. На масите, лавиците и стените нямаше снимки или други спомени. Подредбата подсказваше характера на единствения ѝ обитател, но повечето от ценните му неща бяха скрити в кашони.

Мърсър остави чантите си до външната врата, мина през рядко използваната всекидневна, залата за бiliarд и кухнята, влезе в кабинета си и сложи тънкото си куфарче на бюрото.

Качи се на втория етаж и тихо изруга, когато стигна до площадката на стълбището. Телевизорът в стаята за отдих и развлечения работеше, но звукът бе намален. Лампите над

махагоновия бар блестяха със слаба кехлибарена светлина. От дивана се разнасяше хъркане. Мърсър заобиколи бара и сложи диск на Ерик Клептън. Той се усмихна пакостливо, натисна копчето и увеличи звука до максимум.

Високоговорителите разтресаха бутилките и чашите зад бара. Хари Уайт се стресна и се събуди.

Мърсър изключи стереоуредбата и се засмя.

— Казах, че можеш да използваш къщата ми, докато отсъствам, не да се нанесеш, негоднико.

Хари го погледна с широко отворени очи. Сбръчканото му лице още беше сънено. Той се вторачи в препълнения с фасове пепелник, чиниите с остатъци от храна и двете празни бутилки от „Джак Даниълс“.

— Добре дошъл, Мърсър. Мислех, че ще се върнеш утре — с дрезгав глас поздрави Хари.

— Очевидно. Хубав ли беше купонът?

Хари прокара пръсти през побелялата си, късо подстригана коса.

— Не си спомням.

Мърсър отново се засмя и въпреки главоболието, Хари също се усмихна.

Мърсър извади две бири от хладилника, отговори ги, пресуши първата на четири големи глътки и започна да пие втората.

— Как беше пътуването? — попита Хари и запали цигара.

— Хубаво, но изтощително. Изнесох седем лекции за шест дни в цяла Южна Африка и се запознах с някои от най-добрите инженери в една от големите минно-геоложки фирми.

Филип Мърсър беше минен инженер и консултант. Според запознатите с тази индустрия, най-добрият в света. Почти всяка корпорация в бизнеса търсеше идеите и съветите му. Хонорарите му бяха астрономически, но компаниите никога не се стряскаха от сметките, защото капиталовложенията им винаги се изплащаха.

През годините десетки фирми се бяха опитали да го наемат на постоянна работа, но Мърсър учтиво отказваше. Харесваше му свободата да казва „не“, когато поиска. Способностите и независимостта му даваха възможност да живее по собствените си ексцентрични стандарти и да праща по дяволите всеки, ако се наложеше.

Разбира се, свободата му беше трудно спечелена. Мърсър започна да работи за Института по геология на Съединените щати веднага след като защити докторската си дисертация. В продължение на две години той инспектираше мини, които сътрудничеха на Института като сеизмични центрове, но усети, че интелектът му се притъпява от досадната тежест на държавната бюрокрация. Мърсър се уплаши, че мозъкът му ще атрофира, и напусна.

Беше осъзнал, че независимият му характер никога няма да му позволи да работи по-продължително за някоя организация и реши да се залови със самостоятелен бизнес. Мърсър се виждаше като наемник, който помага в трудни положения, но мнозина в индустрията го смятаха за нежелан натрапник. След седем месеца и безброй телефонни разговори с бившите си преподаватели той получи първата си задача като консултант — да потвърди анализите за голяма златна жила в Аляска по поръчка на швейцарски инвеститорски консорциум. Трите месеца труд му донесоха два пъти повече, отколкото беше годишната му заплата, докато бе на държавна работа, и той продължи със свободната практика. Следващата му мисия беше в уранова мина в Намибия. За няколко години Мърсър си създаде славата, на която в момента се радваше, и изискваше заплащане, с каквото бе свикнал.

По ирония на съдбата неотдавна той се бе съгласил да се върне на временна длъжност в Института по геология като консултант за връзка с големите американски минно-геоложки компании. Целта бе да се осигури гладко прилагане на новия закон за околната среда, внесен от президента, и да се подготви възприемането на принципите му от някои чуждестранни компании. Кариерата му правеше пълен кръг, но този път само за два месеца.

— Изглеждаш адски зле — отбеляза Хари.

Мърсър погледна измачкания си костюм от „Хюго Бос“ и лепкавата от потта риза. От два дни не се беше бръснал.

— И ти пътувай със самолет двайсет часа, пък тогава се виж как ще изглеждаш.

Хари провеси крака си от дивана, взе от пода протезата си и с три сръчни движения си я сложи.

— Така е много по-добре — каза той, спусна крачола на панталона си, стана и тръгна към бара, без дори леко да накуцва.

Мърсър му наля уиски.

— Виждаш съм те да си слагаш протезата стотици пъти, но въпреки това ме побиват тръпки.

— Нямах уважение към „физически неравностойните“. Мисля, че това е новият термин.

— Ти си похотлив старец и вероятно някой ревнив съпруг те е прострелял в крака, когато си изскочил от будоара на жена му.

Двамата се бяха запознали вечерта, когато Мърсър се премести в махалата. Хари постоянно киснеше в кварталния бар „При Дребоська“. Мърсър установи, че заведението предлага превъзходна отмора след ангарията около разопаковането на вещите, събирани в продължение на десет години от цял свят. В онази нощ те станаха първи приятели. През следващите пет години, колкото и пиян да беше, Хари така и не разкри на Мърсър как е загубил крака си. Мърсър го уважаваше твърде много, за да любопитства.

— Завиждаш, защото не те бива в леглото.

— Не свалям жените уроди от цирка, Хари.

Хари призна поражението си и поиска още едно питие.

Ако през следващия час някой ги слушаше, щеше да помисли, че разговорът се води между люти врагове. Язвителните забележки и хапливите шеги понякога бяха злобни, но двамата изпитваха удоволствие от словесните престрелки, които често бяха основният източник на забавление в „При Дребоська“.

Малко след полунощ възрастта и уискито принудиха Хари да се върне на дивана, където веднага се отнесе. Въпреки умората от пътуването и бирата, Мърсър се чувстваше бодър и знаеше, че всеки опит да заспи ще бъде неуспешен, затова реши да поработи.

Всичко в кабинета му бе от кожа, дърво и лъскав месинг. Килимът беше тревистозелен. Освен бара, това бе единствената истински обзаведена стая в къщата. Мърсър знаеше, че мебелите са твърде обикновени, но въпреки това ги харесваше. Многобройните снимки по стените бяха на тежки миннодобивни съоръжения. Всяка фотография бе подписана с благодарност от президента или собственика на някоя компания, на която Мърсър бе помогнал. На дискретно осветения отдолу бюфет имаше голям матовосин камък. Мърсър го докосна, докато вървеше към бюрото.

Бе телефонира на секретарката си в Института от летището в Йоханесбург и я бе помолил да му препрати по факса всички

съобщения, защото знаеше, че винаги страда от безсъние след международен полет. В подноса на факса имаше най-малко петдесет листа.

Повечето можеше да бъдат пренебрегнати поне за няколко дни. Само две бяха спешни. Преглеждайки набързо купчината, Мърсър едва не пропусна да забележи съобщението от заместник-директора на Националната агенция по океанография и метеорология. Писмото беше отпреди шест дни и го канеше да работи на борда на научноизследователския кораб „Океански търсач“ на НАОМ, който проучваше непознато геологично явление по крайбрежието на Хавай. Заместник-директорът настояваше Мърсър да отиде заради студията за използването на геотермалните извори като евентуални източници на енергия и богати рудни залежи, която бе публикувал преди две години.

Мърсър бе чул за трагичната гибел на кораба с целия екипаж на борда. Новината бе отпечатана на първите страници във вестниците дори в Южна Африка.

Но не поканата беше причината сърцето му да ускори ударите си и дишането му да се учести. Най-отдолу имаше списък на специалистите, които щяха да участват в проучването. Първото име беше на доктор Тиш Талбът, морски биолог.

Мърсър не познаваше Тиш, но баща ѝ му беше добър приятел. Мърсър му дължеше живота си след самолетна катастрофа в Аляска. Тогава се връщаше от първата си задача като консултант и самолетът изведнъж загуби мощност. Пилотът загина, приземявайки го сред осеяна със скали пустош, а Мърсър счупи крака, китка и няколко ребра. Изследователят Джек Талбът беше в едноседмичен отпуск и бе разпънал палатката си близо до мястото на катастрофата. Той стигна до Мърсър десет минути след злополуката, грижи се за него през нощта и повика спасителен хеликоптер със сигнална ракета, която взе от разбили се самолет.

Оттогава двамата се виждаха рядко, но останаха приятели. И сега единствената дъщеря на Джек беше мъртва, жертва на ужасяващ инцидент. Мърсър съчувстваше на приятеля си. Представи си каква болка изпитва Джек. Той познаваше тази болка, защото бе загубил родителите си като малък, но никой родител не мислеше, че ще надживее детето си. Мнозина твърдяха, че това е най-голямото страдание.

Мърсър угаси лампата на бюрото. Бе оставил Хари на дивана в стаята за отдих, защото не искаше да изритва приятеля си в два часа сутринта. Огромното легло не изглеждаше примамливо, но въпреки това се опита да заспи. Сънят му беше неспокоен.

ХАВАЙ

Джил Цу удари спирачки и изключи от скорост. Хондата ѝ спря на двайсетина метра от портите на имението на Такахиро Ониши. Тя наклони към себе си огледалото за обратно виждане и сръчно сложи още един пласт червило на устните си. Остана доволна от грима си и се усмихна професионално.

Тя беше репортер и знаеше, че е задължително да изглежда великолепно пред камерата. Макар да ненавиждаше подобно дискриминационно отношение към жените, тя беше достатъчно прагматична, за да знае, че няма да промени традицията.

Джил Цу бе получила днешното интервю не заради поразителната си красота или краката си на балерина, а заради произхода си.

Такахиро Ониши беше най-богатият човек в Хавай. Всъщност той бе на дванайсето място по богатство в света. Интересите му бяха разностранни — недвижими имоти, медицински изследвания, транспорт на стоки и минно-геоложки проучвания. Ониши имаше офиси на всички континенти, седем огромни като дворци къщи и близо трийсет хиляди служители. Въпреки глобалните аспекти на бизнеса му, той се придържаше към една-единствена традиция — японската.

Ониши бе изградил империята си върху етническа пирамида, на чийто връх стоеше самият той. Беше роден в Япония и ключовите му управители бяха етнически японци, независимо в коя страна бяха родени. На по-долното ниво всички трябваше да бъдат три четвърти японци и така нататък, докато най-нисшите работници изобщо нямаха японска кръв. Ониши бе наел две адвокатски кантори, които да се борят със стотиците съдебни иски за расова дискриминация, заведени срещу компаниите му. Досега те не бяха изгубили нито едно дело.

Обсебеността му от японския произход обхващаше и личния му живот. Ониши не беше женен, но многобройните любовници през седемдесетте години на неговия живот бяха само японки. Ако

откриеше и най-малката следа от друга кръв, той незабавно слагаше край на връзката. Всички прислужници в къщите му бяха японци и дори редките му интервюта пред пресата трябваше да бъдат направени от репортери, които поне наполовина бяха японци.

„И така се стигна до мен“ — помисли Джил Цу, дъщеря на китайски банкер от Хонконг и японка преводачка.

Тя превключи на скорост и се приближи до портите от ковано желязо на главната резиденция на Ониши в Щатите. Къщата се намираше на двайсет мили северозападно от Хонолулу и бе изолирана от стотици акри ниви, засети със захарна тръстика и ананасови плантации.

Към хондата се запъти слаб пазач. Джил смъкна стъклото. Първото, което забеляза, беше автоматичният му пистолет и качеството и кройката на униформата му. Той очевидно не беше обикновено наемно ченге.

— Да? — учтиво попита мъжът.

— Аз съм Джил Цу от Кей Ейч Ен Ей. Дошла съм да взема интервю от господин Ониши.

— Разбира се — отговори пазачът и натисна копче на една от колоните на портите, които безшумно се отвориха.

Джил настъпи газта, изненадана, че не са ѝ поискали документи за самоличност.

Пътеката от натрошен варовик, водеща към къщата, представляваше безупречно бяла дия през огромната зелена ливада и лъкатушеше между горички от дървета и храсти, посадени така, че къщата да бъде скрита и да се види чак след последния завой. Джил остана изумена, когато съзря постройката.

Очакваше традиционна японска архитектура, но пред очите ѝ имаше нещо, каквото не бе виждала досега. Такахино Ониши живееше в стъклена къща, направена по модела на входа на Лувъра, но много по-голяма. Стоманени подпори крепяха стъкла с различна големина в структура, която можеше да бъде описана само като уникална. Сфери, конуси и правоъгълници се сливаха в красива сграда на няколко нива. Джил виждаше всичко в къщата, както и моравата отвъд.

Още непреодоляла първоначалния шок, тя спря пред портата и слезе от колата. Токчетата ѝ тракаха, докато вървеше към стъклените врати. Точно когато стигна до тях, прислужникът ги отвори.

— Госпожице Цу, господин Ониши ви очаква за закуска в градината. Бихте ли ме последвали?

Икономът, разбира се, беше японец и бе облечен в официална черна ливрея, напомняща за началото на двайсетото столетие.

— Благодаря — отговори Джил и праметна през рамо чантата си.

Вътрешните пространства в къщата бяха преградени със стени в различни геометрични форми. Преградите не бяха ограничени от обичайните параметри на строителството. Някои се извисяваха на три или повече метра, а други се стелеха като вълни по пода. Фоайето беше огромно. На тавана имаше изящна решетка от стомана и стъкло, чиято сянка върху белия мраморен под наподобяваше паяжина. Стълбищата, площадките и балконите сякаш предизвикваха гравитацията. Джил предположи, че картините на стените са безценни.

Икономът я преведе през няколко стаи — някои в японски, а други в европейски стил. Вратите на асансьора се отвориха и той направи знак на Джил, че трябва да продължи сама.

— Когато слезете, завийте надясно.

Тя приглади кремавата си пола, докато асансьорът от неръждаема стомана се качваше нагоре. Кабинката спря и Джил се озова в прохладен коридор, намиращ се на дванайсет метра над земята. Тя тръгна надясно и видя маса, наредена за двама души. Сребърните прибори блестяха на светлината.

— Много ми е приятно, че ще закуся с вас, госпожице Цу — каза Такахиро Ониши и стана.

— Радвам се, че ме поканихте.

Джил протегна ръка, но Ониши не ѝ обърна внимание. Ядосана на себе си, тя си спомни с кого има работа и се поклони. Той кимна едва-едва.

— Ще седнете ли?

Ониши не приличаше на индустриалец. Изглеждаше немощен и крехък. Гласът му бе отслабнал с течение на годините. Побелелите му коси бяха оредели и тук-там се виждаше червеникавият му скалп. Лицето му бе мъртвешки бледо, изпито и с болнав вид, а ръцете — осяяни със старчески петна и кокалести като на граблива птица.

— Госпожице Цу, не ви поканих, а просто отстъпих пред вашето упорство. Сто и четиринайсет телефонни обаждания и седемдесет и осем писма са достатъчни, за да накарат всеки мъж да се предаде.

Джил реши, че това е комплимент, но се почувства неловко от равнодушния му тон. Такахирос Оиши я караше да изпитва неудобство. Приличаше на труп, който отказва да престане да се движи.

Тя се усмихна професионално.

— Радвам се. Ако това бе продължило още малко, телевизията, в която работя, щеше да поиска да платя пощенските марки.

Към тях се приближи прислужник, който наля кафе в чашата ѝ и сложи една лъжичка захар. Джил го погледна учудено и се запита откъде знае, че тя пие кафето си така.

— Знам много повече, госпожице Цу, инак никога нямаше да ви пусна в дома си — каза Оиши, разгадавайки изражението и вероятно мислите ѝ.

— Затова ли не ми поискаха документи за самоличност, нито ме претърсиха? — Джил искаше въпросът да прозвучи дружелюбно, но в думите ѝ се долови нотка на отбранителност.

— Наредих да ви следят от дома ви на Блосъм Трий Корт 1123 в Муани Кондоминиум Дивелъпмънт. Всъщност поръчах да ви следят всеки ден, откакто реших да ви дам интервю — невъзмутимо каза Оиши.

— Научихте ли нещо интересно? — иронично попита Джил, която започна да се ядосва.

— Да. Красива и преуспяваща жена като вас трябва да излиза често.

Гневът на Джил се изпари.

— И майка ми казва така.

Много по-късно тя осъзна, че той неслучайно е употребил точните думи на майка ѝ.

— Съжалявам, ако действията ми ви карат да се чувствате неудобно, но човек в моето положение трябва да бъде предпазлив.

— Разбирам. Не ми харесва особено, но разбирам.

Прислужникът се появи отново и постави купа плодове пред Джил, но пак не поднесе нищо на Оиши.

— Както помощникът ми Кенджи ви каза по телефона, не допускам камери и фотоапарати в имението си, нито този разговор да бъде записан.

— Уверявам ви, че няма да го запиша — каза Джил и внимателно остави чашата в чинийката, защото се страхуваше да не разлее кафе върху безупречно чистата ленена покривка или да не счупи финия порцелан. Тя не съзнаваше, че е минала през рентген два пъти, откакто бе влязла в дома на Ониши, веднъж на външната порта и после отново в асансьора. Словесните ѝ уверения бяха излишни.

— Трябва да кажа, че къщата ви е изумителна — отбеляза Джил, за да наруши мълчанието.

— Ако искате вярвайте, но сградата е проектирана през 1867 година от неизвестен архитект от Токио, много преди тази технология да започне да се прилага в строителството. Той отнел живота си само няколко месеца, след като завършил проекта, съзнавайки, че гениалността му няма да бъде оценена приживе. Предполагам, че според него самоубийството би дарило работата му с безсмъртието, което никога нямало да постигне чрез архитектурата.

— Не знаех, че се интересувате от история.

— Всичко, което знаем, е история, госпожице Цу. Фактът, че това не се преподава в училище, не намалява значението на информацията.

— Не ви разбирам.

— Позволете ми да обясня. И най-новата информация, макар да е текуща, вече е история. Поглеждам на екрана лентата с бизнес новините и информацията, която виждам, вече е история. Може да е на възраст само една секунда, но събитията вече са се случили и нищо не може да ги промени. Ако реша да купувам, разчитайки на тази информация, изборът ми ще се основава на история. Всички знания са такива и всички решения се взимат по този начин.

— Ами ако реша да направя нещо по прищявка?

— Например?

— Знам ли. Да речем, да напусна работа.

— В такъв случай изборът ви пак ще се основава на стара информация. Знаете, че се представяте добре и можете да си намерите друга работа, уверена сте, че сте спестили достатъчно пари, за да си осигурите самостоятелност, докато отново започнете да работите. Всички тези фактори правят решението ви съвсем не по прищявка, а доста пресметнато.

— Не съм мислила за това по този начин — заинтригувана каза Джил.

— Затова не струвате осем милиарда долара като мен — отбеляза Ониши, без да се хвали, просто регистрирайки истината.

— Попитах помощника ви дали има забранени теми за интервюто и той ме увери, че ще отговорите искрено на всички въпроси, които ви задам.

— Вярно е.

Прислужникът взе чинията с плодовете и донесе сребърен поднос със сурова риба и тънко нарязано говеждо месо. Той сложи няколко парчета в чинията на Джил, добави ориз и сервира различни видове морски водорасли.

— Вие не ядете ли, господин Ониши? — попита Джил, след като прислужникът изчезна, отново оставяйки чинията му празна.

— Стомахът и част от тънките ми черва бяха отстранени преди няколко години, след като ми поставиха диагноза рак, госпожице Цу. Боя се, че трябва да се храня интравенозно. По-късно може да опитам някои от тези деликатеси, но не мога да ги преглътна. Уверявам ви, че гледката не е приятна.

Джил беше благодарна, че Ониши не сподели повече подробности.

— Знам биографията ви в общи линии, господин Ониши — започна официалното интервю Джил. — Роден сте в Осака, но родителите ви са имигрирали в Съединените щати с двете ви по-големи сестри, когато сте били бебе. Баща ви е бил инженер-химик и е работел в Сан Диего.

— Точно така — прекъсна я Ониши. — Всички членове на семейството ми загинаха през Втората световна война, когато Рузвелт затвори всички етнически японци. Сестрите ми умряха от коремен тиф, бяха девойчета. Майка ми почина скоро след това от същата болест. В деня, в който отне живота си, баща ми каза никога да не ги забравям. Тогава бях седемнайсетгодишен.

— Имали сте чичо, който ви е станал настойник?

— Да. Името му беше Гуичи Генда.

— Ако съм прочела правилно — продължи Джил, прелиствайки записките си, — той е бил освободен от лагер за интернирани през януари 1943 година, арестуван седмица по-късно, пуснат отново след края на войната и е прекарал остатъка от живота си в затвори по различни обвинения.

— Да, чичо ми притежаваше непоклатими убеждения по въпроса за Америка и отношението ѝ към нашия народ по време на войната и след това и често водеше бурни кампании срещу политиката ѝ. Три пъти бе обвинен в подстрекателство към бунтове и два пъти осъден. Гуичи Генда несъмнено беше най-влиятелният човек в живота ми.

— В какъв смисъл?

— Главно с идеите си за расите.

— И какви са те? — попита Джил и се приготви да слуша внимателно. Тя знаеше, че това е най-важната част от интервюто.

— Вие сте журналист и сигурно са ви известни възгледите ми.

— Знам, че почти всяка социална прослойка в Съединените щати ви нарича расист. А политиката ви за назначаване на служители прилича на нацистките закони за расово прочистване.

Ониши се засмя и пронизителният звук стресна Джил.

— Поради липса на по-подходяща дума, бих казал, че сте много наивна, госпожице Цу. Няма расизъм. Според антрополозите на земята съществуват четири раси — азиатци, негри, индоевропейци и аборигени. Но въпреки това между стотици групи има напрежение и конфликти. Прав ли съм? — Той продължи, без да изчака отговор. — Ако расата е мотивиращият фактор, както вие от медиите намеквате, защо между народите на Африка има толкова много раздори? Защо в Англия и Ирландия се извършват бомбени атентати? Защо нацистите убиха в газови камери шест милиона евреи? Отговорът не е расизъм, а междуплеменна ненавист. Може и да има само четири раси, но съществуват стотици, може би хиляди племена. Много от тях са запазили имената си, например апачи или зулуси. Но мнозинството вече нямат отличителни имена — белите англосаксонци в Америка, северноирландските протестанти и, да речем, висшата класа в Бразилия. Всяка прослойка се бори да запази целостта си. Французите и германците са различни племена в културно и религиозно отношение, но въпреки това принадлежат към индоевропейската раса. Има само едно обяснение за четирите войни, които са водили от средата на XIX век — междуплеменна омраза, необходимостта да защитят и гарантират приемствеността и оцеляването на племето си. Фактът, че конфликтите между расите запълват новините, не означава, че те са най-обичайните. До края на живота си ще отричам, че съм расист. Расите не ме интересуват. Аз съм привърженик на

сплотеността в племето. И ме е грижа единствено за моето племе, японците. В основата си племената представляват разширени семейства, затова когато назначавам на висок пост някой японец, аз просто помагам на родственик. Това не е по-различно от фамилияния бизнес, който се предава от баща на син, обичайна практика в целия свят. Водил съм почти триста съдебни дела, отстоявайки правото си да назначавам на работа и да повишавам в длъжност когото поискам, и до днес никой не е успял да ми го отрече.

— Щом държите толкова много на Япония, тогава защо отскоро сте придобили американско гражданство? — попита Джил, полагайки усилия да запази спокойствие въпреки отвращението, което започна да изпитва.

— Поръчах да ми построят тази къща преди шест години — подчерта Ониши.

— Но сте дошли да живеете тук едва преди три месеца.

— Имам чувството, че тук се нуждаят най-много от мен. Вероятно знаете, че японците са най-голямата етническа група в Хавай, и ако ме извините за арогантността, мисля, че те се нуждаят от помощта ми.

— Вашата помощ?

— Бих искал да видя японците да преуспяват, където и да работят. Медиите се съсредоточават върху дисбаланса в търговията и пренебрегват количеството интелектуална сила, която Япония изнася всяка година. Ние изпращаме на работа в чужбина само най-умните си хора и година след година укрепваме позициите си отвъд океана. Нека Съединените щати изпращат неопитни младежи, току-що завършили университета, да строят колиби в Африка. Нашите утвърдени специалисти заминават да създават корпорации. Единственото ми желание е да свърша работата си и да осигуря успеха на тази програма.

— Възнамерявате ли помощта ви да обхване и местното население на Хавай?

— Те са страдали под игото на правителството на белите хора много по-дълго от нас, затова, разбира се, искам да получат повече власт тук, на островите. В края на краищата, по отношение на племенния си произход, те са по-близо до японците, отколкото до сегашните си, наложени бели господари.

— Сигурно преувеличавате, употребявайки термин като наложени, за да квалифицирате правителството — малко нервно каза Джил.

— Напротив. Как другояче бихте определили правителство, чиито членове не говорят езика ви, не разбират културата и религията ви и не са направили нищо, за да преодолеят социално-икономическите различия? Ако населението на Хавай е доволно от сегашната система на управление, защо мислите, че остров Нихау, със строгите си закони за езика и културата, привлича толкова много туземци към традиционния им начин на живот? Но аз помагам предимно на хората от японски произход, госпожице Цу.

— Помощта ви включва ли кмета Такамора? Някои смятат действията му за предателство.

— Не крия подкрепата си за кмета Такамора. Имам доверие в програмите му за постигане на просперитет на Хавай. Време е истинските собственици на тази държава да излязат напред и да поискат онова, което по право им принадлежи, без да плащат неоправдани данъци на Съединените щати.

Ониши имаше предвид подкрепения от Такамора законопроект, който се обсъждаше в момента и трябваше да се одобри с референдум. Той предвиждаше чужденците собственици на недвижими имоти в Хонолулу да бъдат освободени от данъци, ако се съгласят да вложат парите си в социални програми в полза на гражданите от японски произход. Ако бъдеше приет, законът щеше да осигури десетки милиони долари за японците, живеещи на острова. Някои политически анализатори го наричаха купуване на гласове, а други го тълкуваха като изкупуване на държавата.

Кампанията за законопроект 324 се намираше в критичен етап. До гласуването оставаше само седмица. Както с всеки противоречив закон, емоциите бяха бурни и вече бяха преминали в насилие. През последните няколко седмици нападенията срещу туристи и бели граждани се множаха. Нощем по улиците на града обикаляха банди от японски младежи, всявайки ужас само с присъствието си.

— Какво ще кажете за нарастването на насилието?

— Госпожице Цу, разбира се, че не намирам извинение за хората, които прибегват до насилие, за да постигнат целите си, но разбирам всеотдайността им. Хавай има особени потребности и проблеми, които

разбираме единствено ние, и е изключително важно да придобием контрол върху живота си.

— Някои съзират в това опит за отцепване — отбеляза Джил, имайки предвид речта на президента предишната вечер.

— Да — усмихна се Ониши, но черните му очи останаха безизразни. — Интервюто приключи, госпожице Цу. Трябва да си тръгвате.

Джил се стресна от безцеремонното отпращане, но знаеше, че не трябва да възразява. Тя прибра писалката и тефтерчето в чантата си и стана.

— Благодаря, че ми отделихте от времето си, господин Ониши — каза Джил.

— Питам се — разсеяно добави старецът, — коя половина ви кара да се чувствате неудобно — китайската или японската, която позволява на китайската да ѝ влияе?

По-късно, когато си припомняше разговора, Джил се изненада колко бързо отговорът се бе изплъзнал от устата ѝ.

— Китайската. Тази половина ми е дала търпението да понасям всички откачалки, които срещам, докато изпълнявам служебните си задължения.

Единственият спомен от излизането ѝ от къщата беше ехото на токчетата ѝ в мраморното фоайе, докато вървеше към външната врата.

— Освен че е физически очарователна, какво друго мислиш за госпожица Цу? — попита Ониши, след като вратите на асансьора се затвориха.

От сенките на коридора излезе тъмен силует, който безшумно се приближи до току-що освободения стол и седна с лекотата на хищник.

— Смятам, че тя е опасна.

— Ти си боец, Кенджи. Госпожица Цу е само глас сред вятъра. Ще съобщи онова, за което пишат всички останали журналисти, някакво изобличително предаване, съставено от полуистини и преувеличения, което ще се изгуби в морето от пикантни репортажи за убийства и бейзболните резултати.

— Въпреки това.

— Нищо няма да стане. Влиятелните хора в тази страна няма да проявят интерес към предаването ѝ. Кметът и аз ще им създадем толкова емоции, че интервюто ѝ няма да има никакво значение.

— Ти и Дейвид Такамора може би създават ситуация, която няма да можете да овладеете и като не е свързана с истинската ни цел.

— Говориш като лакея на Иван Кериков — обвини го Ониши.

Черните очи на Кенджи станаха безизразни.

— Нямам предвид това. Но съм поел пред него отговорност, която ти излагаш на риск, като финансираш младежките банди и разговаряш с репортери като Джил Цу.

— Работиш при мен от малък, Кенджи. Познаваш естеството само на един господар. Аз, от друга страна, познавам много — преди всичко съвестта си, а сега и онази свиня Кериков. Знаем как да служим и на двамата. Кериков ще получи безценната си концесия, но само на цената, която аз поискам.

— Бунтът напредва твърде бързо. Това не влиза в споразумението ти с него.

— Но е част от моя план и това е всичко, което трябва да знаеш. — Категоричният тон на Ониши укроти помощника му. — Питам се за лоялността ти, Кенджи. Вече не се държиш като мой Хачико.

Ониши имаше предвид кучето Хачико — известен японски домашен любимец от двайсетте години на XX век. Всеки следобед то чакало на гарата стопанина си да се върне от работа. Един ден стопанинът починал на бюрото си в университета в Токио. Вярното куче продължило да отива на перона в течение на десет години и да чака стопанина си, който така и не се върнал. Името Хачико се бе превърнало в синоним на лоялност в Япония.

— Преди два дни изчезна за една нощ, без да ми се обадиш — добави Ониши, — а сега поставяш под съмнение заповедите ми. Избий си от главата Джил Цу и се съсредоточи върху другите си задължения. Довечера ще започнем с бомбените атентати. Няма да е нищо сериозно, а само малка демонстрация на сила, насочена към онези, които се противопоставят на законопроекта.

Кенджи стана. Тялото му плавно се вдигна от стола, сякаш бе направено от живак, но в същото време мускулите му бяха стегнати и твърди като на истински експерт по бойни изкуства.

— Ще се погрижа лично.

Той тръгна безшумно по терасата и щом се скри от погледа на Ониши, раболепието му се изпари и чертите на красивото му лице се изостриха.

— Нямах представа с кого и с какво имаш работа, слабоумен стар тъпако — измърмори Кенджи и отиде в кабинета си, за да се погрижи Джил Цу да не излъчи предаването си за Такахиро Ониши.

Джил нервно прокара пръсти през гъстите си коси, сви устни и дълбоко въздъхна. Тя бе вдигнала дългите си крака на контролното табло в монтажното студио, без да обръща внимание на факта, че бикините ѝ представляват гледка, с която техникът ще се хвали цяла седмица.

— Не става, Кен — мрачно измърмори тя.

— Остави ме на мира, Джил. Занимаваме се с това вече шест часа. Едва ли ще ти дадат „Пулицър“ — каза в свое оправдание техникът с рехавя брада.

— Да, но може да се издигна. Само си помисли, Кен. Ако напусна, няма да има кой да те тормози по всяко време на денонощието.

— Продължавай да носиш тези бикини, и може да ме тормозиш колкото искаш — подразни я Кен.

— Внимавай. Познавам добър адвокат по дела за сексуален тормоз. — Джил се усмихна за пръв път от един час. — Добре, хайде да го изгледаме още веднъж.

Този ден в монтажното студио беше кулминацията на триседмичната работа върху предаването за Такахиро Ониши. Джил бе започнала да издирва материали скоро след като милиардерът се бе преселил в Хавай и бе предложил законопроект 324. Тя беше трийсет и две годишна и вече бе достатъчно цинична, за да вярва в случайни съвпадения. Търсеше връзка между Ониши и Дейвид Такамора, противоречивия кмет на Хонолулу, и още по-предизвикателните му действия.

С помощта на финансовите ресурси и архивите на телевизионната станция, тя бе установила, че по време на кампанията си Такамора е купил повече време за предизборни клипове от сумите, които бе обявил, че притежава в данъчните си декларации. Само в Кей Ейч Ен Ей имаше несъответствие от близо сто хиляди долара, а Джил знаеше, че е дал също толкова и на други телевизионни канали. Откъде идваха тайните му фондове?

Липсваше и конкретно доказателство, че Ониши финансира кампанията на Такамора, но Джил беше сигурна, че случаят е такъв. Ониши притежаваше милиарди и си бе купил целия град.

Веднъж един преподавател по журналистика ѝ каза, че само прокурорите в съдебната зала се нуждаят от доказателства. Репортерът не трябваше да доказва нищо, а само да изказва предположения и да чака саморазобличаващи оправдания. Няколко години по-късно на празненството по случай пенсионирането му един възрастен редактор ѝ каза, че новините не се случват, а се създават.

Предаването на Джил за Ониши беше почти готово. Всъщност сутрешното интервю не беше необходимо. Тя само искаше да се запознае с него и да види с очите си какво представлява този ексцентричен човек.

Двамата с Кен изгледаха мълчаливо първата половина от предаването. Кадрите на Ониши, Дейвид Такамора и безчинстващите улични банди, нападащи белите туристи в града, се редуваха с образа на Джил в едър план, която коментираше пред сградата на Градския съвет. Когато сцените се съсредоточиха повече върху бандите, особено върху изображенията на четирима млади азиатци, биещи възрастна бяла жена, Джил взе микрофона и заговори с различен глас — не по сценария, който бе написала, а от сърцето и душата си.

— Хавай е щатът Алоа. На местния език думата означава както любов, така и сбогом, а напоследък и двете едновременно. Сбогом на любовта. Сбогом на всичко, което е символизираше нашият райски остров, откакто капитан Кук е дошъл тук преди двеста години. Сбогом на традициите, властващи на островите от заселването на първите жители хиляда и петстотин години преди това. Някога ние се сляхме в един народ — смесица от индоевропейци, полинезийци и азиатци, но днес сме разделени от съседите и приятелите си. Сега трябва само да имаш малко по-кръгли очи и по-бяла кожа, за да станеш мишена по улиците. Расовата омраза се е разраснала като злокачествено образуване, безпричинно заболяване, чието лечение изглежда невъзможно. Подстрекавана от хора като Такахиро Ониши с нашироко разпространяваните им възгледи за расова чистота и тероризирана от младежки банди, склонни към насилие, страната е разделена на два непримирими лагера — поддръжниците на законопроект 324 и онези, които се страхуват от него, така както мнозина се опасяваха от

тиранията в миналото. Снощи президентът нарече законопроекта начало на отцепническо движение и вероятно има право. Последния път, когато Америка бе изправена пред подобна криза, южните щати напуснаха Съюза, защото вярваха в начина си на живот, основаващ се на убеждението, че хората от другите раси са по-нисши. Днес част от населението на Хавай смята, че има правото да контролира живота на останалите, защото във вените му тече малко повече японска кръв. Те твърдят, че техните самурайски традиции са по-висши и могат да внесат ред по улиците, ако се съгласим да живеем в система, която задушаваша свободата на изразяване и вярата, че всички са родени равни. Според мен това много прилича на изнудване. Докато ронин обикалят улиците, търсейки бели жертви, императорът им седи в сигурния си дом от стъкло и стомана, зад стена от омраза и фанатизъм. След пристигането му се спусна мрак, черна завеса, която изглежда никой не може или не иска да повдигне. Хотелите по плажовете, бунгалата край Даймънд Хед и туристическите корабчета са безлюдни. Хората се страхуват да идват в Хавай. Вчера разговарях с управител на хотел, който ми каза, че туристите са анулирали резервациите си за следващата година. Онези, които контролират улиците, създадоха спирала на упадък. С намаляването на броя на туристите все повече хора ще останат без работа и ще търсят сигурност при бандите, увеличавайки възможността им да тероризират. Тази сутрин президентът постави в пълна бойна готовност войската, разположена в Пърл Харбър, за да защити интересите на федералното правителство на островите. Но кой ще защити нашите интереси? Полицията на кмета Такамора не контролира бандите. Дали някога той ще поиска Националната гвардия да се намеси и да овладее положението, с което кметът вече не може да се справи? Защото кризата, пред която сме изправени в момента, е равностойна на атаката на японците през 1941 година.

Джил гневно бутна настрана микрофона и се вторачи в монитора, който показва изявлението отпреди четири седмици на Дейвид Такамора, че иска да се кандидатира в изборите за губернатор през есента.

Кен бе твърде стъписан, за да каже нещо.

— Господи, Джил, не можеш да излъчиш това — заеквайки промълви той, когато най-после беше в състояние да говори.

— Разбира се, че не мога. Това е истината, а в момента не ни е разрешено да съобщаваме истината — огорчено каза тя.

Вътрешният телефон иззвъня. Джил грабна слушалката.

— Знам, знам. До излъчването в ефир остават четирийсет и пет минути.

В монтажното студио можеше да я безпокои само продуцентът.

— Имаш пет.

— Какви ги говориш, по дяволите, Ханк? Ще бъдем в ефир едва след час.

— Знаеш правилата, Джил. Всеки репортаж, свързан с насилие, трябва да бъде прегледан от Хироши.

Хироши Киато беше директорът на новините на телевизионния канал.

— Това са глупости и ти го знаеш. По дяволите крайния срок от пет минути. Не съм второкласна гражданка.

— Не исках да кажа нищо лошо за теб, нито да покажа неуважение. Само... — Гласът му постепенно заглъхна.

Продуцентът отстъпи толкова бързо, че Джил се изненада. Расовите проблеми бяха разделили и служителите на Кей Ейч Ен Ей. Джил беше наполовина японка, а Ханк — бял американец от Ню Джърси, и се бе уплашил, че я е обидил.

— Чакай, Ханк. Исках само да кажа, че не съм начинаещ репортер, изпълняващ първата си задача. Знаем какви са ограниченията. Не е необходимо Хироши и полицията за контрол върху мислите да ми казват какво да говоря в ефир.

— Извинявай, Джил — уморено отговори Ханк. — Нервен съм, откакто Хироши се съгласи да помогне на кмета Такамора да намали напрежението в града, като излъчва по-умерени репортажи за положението. Засега ти си единственият репортер, който не ме е наричал ученик на Йозеф Гьобелс.

— Не си ли разговарял с Хироши по този въпрос?

— Разговарях. Той ми каза да му предам всеки кадър за насилие или да връча оставката си.

— Добре. Виж какво, репортажът ми още не е готов. Всъщност готов е, но няма да позволя на онова копеле да го ореже. Довечера ще занеса материала вкъщи и малко ще го смекча. Ако някой ще

цензурира предаванията ми, това ще бъда аз. Обещавам, че няма да съм човекът, който ще ти струва работата.

— Не можеш да го направиш, Джил. Репортажът ти не е твоя частна собственост, а принадлежи на телевизионната станция.

— Опитай се да ми попречиш, Ханк.

Джил остави слушалката на вилката, извади видеокасетата от монтажната машина, пусна я в чантата си и стана.

— Какво смяташ да правиш? — попита Кен.

— Още не знам — отговори тя и излезе от тъмната стая.

В лунната нощ се разнасяше тихо, ритмично цвърчене на цикади. Въздухът беше топъл, но влажен от преминалата гръмотевична буря. Джил седеше на верандата на едноетажната си къща. Беше вдигнала босите си крака на масата и държеше чаша червено вино между дългите си пръсти.

Бе се прибрала вкъщи преди два часа, но дългото къпане и половината бутилка вино не бяха успели да успокоят изопнатите ѝ нерви. Джил работеше върху предаването за Ониши от три месеца, а материалът ѝ несъмнено щеше да бъде орязан. Ако се бе съмнявала, че има връзка между Ониши и Такамора, сега вече разполагаше с доказателство. Нещата се простираха много по-нагоре и стигаха до директора на новините на Кей Ейч Ен Ей. Нямаше ли друг освен нея, неподвластен на расовото деление?

Запита се дали всичко това си заслужава усилията. Толкова бе пожертвала в стремежа си да направи кариера, а сега постиженията ѝ щяха да бъдат орязани и осакатени, защото се доближаваха до истината.

— Мръсен кучи син.

Макар да не искаше, тя бе на път да се разплаче.

Всичко в живота ѝ се въртеше около журналистиката. Джил се бе отказала от много неща, за да постигне най-доброто в професията. Любовните ѝ връзки не продължаваха и месец, трудеше се по осемдесет часа седмично. През последния си отпуск работи като временна секретарка в пречиствателна станция, търсейки улики за замърсяването на подземни реки.

Редките разговори с майка ѝ неизменно се насочваха към факта, че Джил още няма съпруг и деца. Всеки път, когато се похвалеше с някой сензационен репортаж, майка ѝ питаше какво става с внучетата ѝ. Джил винаги ядосано слагаше край на разговора и защитаваше кариерата си, но после изпитваше чувство за вина, защото знаеше, че донякъде майка ѝ има право.

Джил искаше да има съпруг и деца, но освен това искаше да бъде и журналист. Между двете неща сигурно имаше баланс, който тя, изглежда, не можеше да намери. Доколко трябваше да се откаже от кариерата си в името на семейството? И доколко можеше да пренебрегне семейството заради кариерата си?

А сега с кариерата ѝ може би беше свършено. Имаше избор да откаже да предаде репортажа си и да рискува да бъде уволнена или да го цензурира, опетнявайки почтеността си.

Тя се запита дали да не изпрати материала в Ню Йорк. Имаше неколцина приятели в телевизионната мрежа и може би щеше да убеди някого да го прегледа и да прецени дали заслужава да бъде излъчен по националните новини. От Хавай отдавна не бе изпращано нещо подобно.

Телефонът иззвъня. Джил скочи от шезлонга и вдигна слушалката, но от другия край на линията затвориха. Тя не се пита дълго дали това беше обаждане на психопат или грешен номер.

Изпи остатъка от виното и сложи празната чаша в миялната машина. Беше опитала да се отпусне по два от традиционните женски методи — вана и вино, а магазините не бяха отворени толкова до късно, затова не можеше да отиде на пазар. Затова реши да прибегне до мъжки метод на развлечение — да излезе. Бездруго седенето вкъщи и мрачните мисли не бяха в стила ѝ. Сутринта щеше да монтира звука, но тази вечер искаше да се разсее, за да не мисли за работата и родителите си.

В туристическите хотели край плажа имаше избобилие от ергени. Преди да влезе в банята, тя сложи диск на „Аеросмит“ в плейъра и увеличи звука на седем. Тежкият бас и ритъмът мигновено я накараха да се почувства по-добре. Предизвикателна музика за лоши момичета, приготвили се за бурна нощ.

В продължение на час Джил избира подходящо облекло и грим и накрая облече тясна рокля на „Нина Ричи“. Шестте часа седмично във

фитнес залата гарантираха, че тялото ѝ може да завърти главата дори на слепец.

Точно когато оправяше бюстието на роклята без презрамки, тя чу звук от строшено стъкло. Джил се обърна рязко към плъзгащите се стъклени врати на спалнята. В същия миг от завесите изскочи облечен в черно човек, който бързо бе последван от още двама. Обутите им в ботуши крака премазаха парчетата върху синьо-зеления килим.

Джил изпищя пронизително. За миг паниката надделя над инстинктивния импулс да избяга и колебанието се оказа фатално.

Двама от мъжете се втурнаха към нея. Тя заотстъпва назад, но единият извади пистолет, удари я в челюстта и я повали на пода. Джил изпадна в безсъзнание.

Мъжът, който я удари, свали черната скиорска маска от лицето си. Беше Кенджи, помощникът на Такахиро Ониши.

— Сложете ѝ белезници — заповяда той.

Претърси къщата и откри кабинета. Край две от стените бяха наредени скъпи видеоуредби, използвани за висококачествен монтаж. Репортажът за Ониши сигурно беше там. Кенджи прерови с професионална ловкост шкафа и бюрото, но не го намери.

Върна се в хола. На пластмасовата масичка до външната врата имаше дебел кафяв плик. Кенджи го отвори и извади видеокасета. Отново влезе в кабинета и я пусна.

Репортажът на Джил Цу бе гледан за пръв и последен път. Както Кенджи подозираше, бяха документирани нарушенията на законите за наемане на работа от страна на Ониши и подкрепата му за предизборната кампания на кмета на Хонолулу Дейвид Такамора. Джил бе успяла да вмъкне и коментар за ескалиращото насилие, съпътстващо кампанията, и за вероятността да е финансирана от Ониши. Кенджи извади видеокасетата и я пхна във вътрешния джоб на черния си шлифер.

Върна се в спалнята. Джил лежеше на леглото. Ръцете ѝ бяха оковани в белезници, а устата ѝ беше запушена с кърпа. Още беше в безсъзнание.

— Отличен репортаж, госпожице Цу — прошепна в ухото ѝ Кенджи. — Права сте за всички обвинения. Господин Ониши финансира насилието в Хонолулу, макар и не задълго, уверявам ви.

Той се обърна към главорезите си.

Те увиха Джил в покривката на леглото и я изнесоха от дома ѝ. Цикадите млъкнаха, докато тримата мъже вървяха през храстите към скритата си кола.

Двайсет мили по-нататък в Конгресния център на Хонолулу избухнаха бурни аплодисменти, когато на сцената застана кметът Дейвид Такамора. Дванайсет хиляди души бяха изпълнили залата. Мнозина размахваха плакати. Въздухът беше зареден с енергията на тълпата. Нейният герой вдигна ръце над главата си, изразявайки признателност за обичта.

В яркия блясък на прожекторите на телевизионния екип Такамора изглеждаше много по-красив, отколкото в действителност. Светлината и гримът скриваха пъпките на лицето му и потъмняваха гъстите му прошарени коси. Позата му беше уверена, раменете изправени, стомахът прибран. Усилието неизбежно щеше да причини болка в гърба му след речта.

Подобни дребни трикове можеха да бъдат простени на повечето мъже, прехвърлили петдесетте. В случая с Такамора щеше да бъде нужно повече от малко грим, за да скрие недостатъците в характера и морала му.

Той беше патологично амбициозен и бе избрал тъмната страна на политиката, за да спечели настоящия си пост. От самото начало на кариерата си като член на градската комисия по строителството, Такамора бе дал ясно да се разбере, че с радост ще приеме подкуп, за да помогне някой проект да бъде одобрен.

Така бе натрупал стотици хиляди долари само за няколко години и използва парите, за да се бори за кметския пост. Някои твърдяха, че дотам се е замесил в незаконни дела, че на бюрото му има нож вместо писалка. Такамора води една от най-грозните кампании за кмет в историята на американските градове. Главният му опонент, градска съветничка с отлично обществено положение, се оттегли от надпреварата, след като дъщеря ѝ беше брутално изнасилена на излизане от нощен клуб в Хонолулу. Такамора не знаеше дали изнасилването е случайно, или е дело на някой ревностен негов поддръжник.

Беше готов да надскочи амбицията си. Такамора беше последният оратор на митинга в подкрепа на законопроект 324 и тълпата беше екзалтирана.

— Госпожи и господа — започна той, като говореше на японски и укротяваше множеството с жестове, — преди малко повече от година вие ми дадохте мандат, когато ме избрахте, за да помогна за процъфтяването на града и да създам нови работни места и сигурност в живота ви. Оттогава аз направих всичко по силите си, за да осъществя това. Но се оказах ограничен от поста, който ми поверихте. Макар че успяхме да привлечем японски компании в нашия град, държавните и федералните управници пречат на усилията ни. Когато „Хеви Индъстрис Ониши“ поиска да построи завод за компютри в Хонолулу, правителството във Вашингтон отказа да даде разрешително за внос на машините, необходими за производството. Когато аз поисках да приватизирам полицията с благословията на вас, избирателите, Върховният съд нарече това противоконституционен акт, защото можело да се смята за създаване на частна милиция. Сега искам парите от данъците ви да останат тук, в Хонолулу, вместо да потънат във федералната помийна яма, а ме наричат отцепник. Законопроект 324 не означава отцепване, а равенство. Щатът ни е в състояние да се грижи за себе си. Търгуваме повече с Япония, отколкото с Калифорния, тогава защо да нямаме правото да задържим приходите от данъците от труда си? Вече не срещаме разбиране от Вашингтон, а само неуместна намеса. Виждам как помагаме за изграждането на бутафорна система, която пропада, и казвам: „Не ни взимайте с вас.“ Докато Америка потъва в бездънна яма на престъпност и злоупотреба с наркотици, където уличните престрелки вече не са новина, трийсет процента от децата се раждат от непълнолетни момичета и социалното осигуряване се е превърнало в патерица за мързеливите, ние преуспяваме. Мислите ли, че е справедливо да плащаме за тяхната корупция?

— Не! — предизвикателно изрева екзалтираната тълпа.

— Правилно ли е да плащаме за разточителството им?

— Не! — отново изрева множеството с изпълнени с омраза гласове.

— Снощи вицепрезидентът на Съединените щати ме заклейми като отцепник и аз казвам: „Не ме изкушавай.“

Такамора тихо изсъска последните думи и после напусна сцената. Един от помощниците му подаде бутилка бира и хавлия. Той набързо отпи глътка и избърса мазния грим от лицето си.

— Чуй ги — каза Такамора на помощника си. — Готови са на всичко, по дяволите.

Докато той слушаше шума на тълпата зад червено-кафявите завеси, един от помощниците му извади звънящ мобилен телефон от джоба си, заслуша се за миг и после му го даде.

— Да.

— Поздравления за пламенната реч, Дейвид.

— Благодаря, господин Ониши. Радвам се, че сте я слушали. — Микрофоните в Конгресния център бяха свързани с приемно-предавателно устройство и сигналът се изпращаше в дома на Ониши. — Чувате ли тълпата, сър?

— Да, ти определено си героят им.

— Благодарение на вашата помощ, господин Ониши — искрено отбеляза Такамора.

— Мисля, че сега е моментът да засилим кампанията, а ти? — Забележката на Ониши всъщност не беше въпрос, а заповед.

— Съгласен съм, сър — отговори Такамора, преструвайки се, че притежава свобода на действие. — Какво имате предвид?

— Няколко бомбени атентата, по-хубави оръжия за младежките банди и малко повече избирателност на мишените им. Нашият час бързо приближава, затова трябва да бъдем по-организирани. Утре сутринта Кенджи ще се свърже с теб, за да ти обясни подробностите.

— Но до гласуването остава цяла седмица. Не избързваме ли?

— Възникнаха някои непредвидени усложнения, които може да ме принудят да се откажа от референдума. На кого му пука, ако народът бъде лишен от правото си да гласува? При всички случаи ще дадем на хората, каквото желаят. Искам да знам дали Националната гвардия ще остане лоялна.

— Може да разчитате на тях, сър, поне на онези части, които аз лично сформирах, откакто съм поел поста. Както знаете, подразделенията тук, в Хонолулу, са съставени от американци от японски произход, млади мъже и жени, които изпитват същите чувства като нас. Въпрос на време е губернаторът да ги призове, несъзнателно

изкарвайки още наши хора на улиците. Гарантирам, че няма да пречат на вашите банди.

— А ако президентът извика федералната войска?

Такамора не се поколеба за миг.

— Гвардейците с готовност ще ги поемат. Не забравяйте, че военното присъствие на острова е най-големият източник на антагонизъм. В момента положението тук е същото, каквото беше в Окинава след изнасилването на онова момиченце през 1996 година.

— Добре. И, Дейвид, никога повече не ме разпитвай. — Тонът на Ониши беше мек, но категоричен.

Такамора затвори рязко, ядосан, че Ониши е охладил въодушевлението му отпреди няколко минути. Опита се да изглежда спокоен, докато подаваше телефона на помощника си, но не успя.

АРЛИНГТЪН, ВИРДЖИНИЯ

Приглушеният звън на будилника мигновено събуди Мърсър. Той измъкна ръка от завивките, спря старинния часовник и провеси крака от леглото. Сивите му очи вече бяха разсънени и ясни. Те реагираха на светлината много по-бързо от очите на останалите хора. Мърсър ги присвиваше съвсем леко на ярка светлина и се приспособяваше към мрака с бързината на котка. Тази способност му беше полезна в подземния свят на мините.

Мърсър се избръсна, изкъпа се и слезе по извитото стълбище към стаята за отдих, минавайки покрай библиотеката. Вградените тъмни дъбови лавици бяха отрупани с обикновени бежови кашони, съдържащи огромната му колекция от справочници. За хиляден път се зарече, че ще разопакова книгите и ще ги подреди по лавиците. Освен това щеше да окачи десетките картини, събрани през годините, които още стояха опаковани в едната от двете спални за гости.

Наля си чаша кафе, отиде до външната врата и взе сутрешния „Вашингтон Пост“. Репортажът в левия ъгъл привлече вниманието му.

НАМЕРЕН ОЦЕЛЯЛ ОТ КОРАБА НА НАОМ

Хавай. Доктор Тиш Талбът, специалист от злочестия научноизследователски плавателен съд „Океански търсач“ на НАОМ, беше спасена от финландски товарен кораб в 12:30 местно време. Засега тя е единственият оцелял от кораба, който потъна преди три дни. „Океански търсач“ разследваше загадъчната смърт на дванайсет сиви кита, намерени миналия месец край северното крайбрежие на Хавай. Доктор Талбът страда от обезводняване и изтощение, но състоянието ѝ е стабилно. Тази сутрин тя бе откарана за наблюдение в болницата на университета „Джордж Вашингтон“. Спасителният кораб

„Септемврийски лавър“ помага на Бреговата охрана и флота в издирването на оцелели след загадъчното потъване.

Статията продължаваше, но Мърсър бе изненадан и нямаше желание да я прочете докрай. Чувството за загуба, което изпитваше предишната вечер, се изпари, изместено от радост и облекчение.

— Хари, събуди се. — Мърсър трябваше да сподели новината.

Хари се разбуди бавно, като се прозяваше, пъшкеше и се протягаше.

— Колко е часът?

— Шест и петнайсет — отговори Мърсър.

— Господи, в устата си имам такъв вкус, сякаш съм дъвкал пуловер от ангорска вълна.

Мърсър му наля чаша кафе. Хари стана, приближи се до бара, запали цигара и се прегърби на едно от високите столчета.

— Спомняш ли си Джак Галбът, за когото ти разказах, човекът, който спаси живота ми в Аляска? — Мърсър не изчака Хари да отговори и продължи. — Снощи разбрах, че дъщеря му е била на онзи кораб, който потъна в Тихия океан.

— Господи, Мърсър, много съжалявам — сериозно каза Хари. — Смятах да те питам дали си чул.

Мърсър му показва вестника и Хари прочете репортажа.

— Да ме вземат дяволите. Да кажеш нещо за късмета?

— Няма шега.

— Дали приятелят ти вече знае?

— Вероятно не е чул за инцидента, защото работи на нефтена сонда по крайбрежието на Индонезия.

Хари се вторачи за миг в Мърсър и после стана.

— Отивам си вкъщи.

Мърсър се учуди на внезапното тръгване на приятеля си, но след това продължи да чете вестника.

В 8:30 той влезе в кабинета си в Института по геология. Секретарката Дженифър Удридж опита да му се усмихне, но устата ѝ беше пълна със сладкиш. Мърсър винаги се изумяваше от апетита ѝ. Бюрото и вечно бе отрупано с храна и безалкохолни напитки. Въпреки

това тя нямаше и петдесет килограма и фигурата ѝ го караше да мечтае поне половината от слуховете, разнасящи се из офиса, да са верни.

— Добро утро, Дженифър. Виждам, че нищо не се е променило, докато отсъствах.

Тя преглътна с усилие и отпи от кафето си.

— Добре дошъл. Нямах представа какво облекчение изпитах, че си в Южна Африка, а не на борда на кораба на НАОМ.

— Повярвай, аз изпитах двойно по-голямо.

Отначало Дженифър не държеше толкова много на временния си шеф. Преди два месеца, когато Мърсър започна да работи като консултант за Института, тя състави дълъг списък от неща, които ще върши и които няма да върши, и му го прочете две секунди след запознанството им. Мърсър я изслуша спокойно, без да коментира, и накрая каза:

— Добре.

— Какво искате да направя сега?

— Седнете зад бюрото си.

— И после?

— Нищо. Стойте си. Не вдигайте телефона, не пишете писма, не правете нищо.

След четирийсет минути на нервно суетене Дженифър отстъпи:

— Разбрах какво искахте да кажете и съжалявам. Консултантите тук обикновено се държат с персонала като с роби.

— Ти си ми първата секретарка и затова не знам как да се държа с теб — отговори Мърсър и искреността му бе положила основата на чудесните им служебни отношения.

— Прочете ли репортажа за спасената снощи жена? — попита той.

— Да. Фантастично, нали?

— Странното е, че я познавам, по-скоро познавам баща ѝ — отговори Мърсър и се отправи към кабинета си. — Хайде, разкажи ми какво стана тук, докато отсъствах.

Той съблече сакото си и го остави на кожения диван, а после сложи куфарчето си на бюрото и седна на стола. Дженифър се намръщи укоризнено, окачи сакото му и се настани на стола пред бюрото му, за да му помогне да прегледа купчините листове.

Около дванайсет тя отиде да обядва, но Мърсър остана в кабинета си. Няколко минути след това на вратата тихо почука пазач от охраната.

— Вие ли сте доктор Филип Мърсър? — попита той, прочитайки името му от листа, който държеше в ръката си.

Мърсър трепна, защото не обичаше да го наричат „доктор“, и се усмихна на пазача.

— Най-последно ме хванахте, че крада тоалетна хартия, а?

Мъжът го погледна озадачено и сетне разбра, че Мърсър се шегува.

— Пристигна телеграма за вас, господине. — Подаде му плик и излезе, без да добави нищо повече.

Телеграмата бе изпратена от Джакарта. Мърсър инстинктивно разбра, че подателят е Джек Талбът, и изпита лошо предчувствие, докато я отваряше.

„Тиш е в смъртна опасност. Помогни й. «Океански търсач» е потопен умишлено. Възможно най-скоро ще се опитам да се свържа с Вашингтон. Джек.“

Мърсър мигновено взе решение. Джек Талбът нямаше склонност да фантазира или да изпада в истерия. Щом пишеше, че дъщеря му е в опасност и корабът на НАОМ е потопен умишлено, Мърсър му вярваше безрезервно.

Той стана. Сивите му очи бяха неумолими и решителни, а слабото му тяло вече бе леко напрегнато в очакване на неизвестността. Мърсър грабна сакото си и тръгна към асансьора. Шест минути след прочитането на телеграмата черният му ягуар кабриолет си проправяше път през оживеното движение в центъра на града, към болницата на университета „Джордж Вашингтон“.

Медицинската сестра на рецепцията го уведоми, че Тиш е в стая 404, но посещенията са забранени. Тя добави, че стаята се охранява от агенти на ФБР.

Фактът, че единственият оцелял от корабкрушението е охраняван, придаде още достоверност на предупреждението на Джек, че дъщеря му е в опасност. В потъването на „Океански търсач“ наистина имаше нещо загадъчно.

— Е, тогава ще трябва да се откажа — рече Мърсър и се усмихна така, че медицинската сестра се изчерви. — Откъде мога да си взема

кафе?

— Вдясно и нагоре по стълбите — отговори тя, пригласяйки провисналите си кестеняви коси. — Кафенето е на втория етаж.

Мърсър ѝ благодари, приближи се до стълбището и хукна към четвъртия етаж. Неоновото осветление, боядисаните в жълто стени и миризмата на болница бяха достатъчни, за да предизвикат гадене и у най-здравия човек. След няколко минути Мърсър откри крилото, където се намираше стая 404. Двамата мускулести, късоврати мъже, които седяха пред вратата, го погледнаха като акули, забелязали ранен барбун.

— Аз съм доктор Мърсър и идвам при Тиш Талбът — спокойно изрече Мърсър и показа карта със снимката си.

Единият пазач го огледа от главата до петите и видя стетоскопа, подаващ се от джоба му. Мърсър го бе взел от стаята на сестрите, където нямаше никого. Другият агент видя емблемата на университета „Джордж Вашингтон“ на картата и забеляза, че снимката на доктор Мърсър съвпада с мъжа, застанал пред него.

— По каква работа идвате, доктор Мърсър? — Гласът на пазача беше монотонен и безизразен.

— Аз съм уролог — отговори Мърсър и потисна прозявката си. — Трябва да проверя дали има увреждания на бъбреците от продължителното обезводняване.

Агентът му направи знак да влезе. Картата наистина беше издадена от университетската болница „Джордж Вашингтон“, но свидетелстваше, че Мърсър може да бъде лекуван там според системата за здравно осигуряване. Ако я бяха разгледали по-отблизо, агентите на ФБР несъмнено щяха да си поговорят по-обстойно с него.

Мърсър погледна през рамо и видя, че единият пазач надига почти празен пакет с царевичен чипс и изсипва остатъка в устата си. Тъй като Тиш беше в опасност, Мърсър не можеше да остави тези двама кретени да се грижат за нея.

Тя седеше в леглото и четеше списание. Макар че изглеждаше изтощена от изпитанието, Тиш беше красива жена на трийсет — и колко ли? — години с късо подстригана черна коса, привлекателни червени устни и високи скули. Кожата ѝ имаше тъмен слънчев загар, но не изглеждаше трайно увредена. Тя вдигна глава. Очите ѝ бяха невероятно ясно сини и закачливи като на баща и.

— Госпожице Талбът, аз съм Филип Мърсър, приятел на баща ви. Всъщност му дължа живота си. Може би ви е разказвал тази история?

Усмивката ѝ беше широка и открита.

— Чувала съм я един милион пъти, доктор Мърсър. Хубаво е, че имам приятел тук.

— Вероятно по-хубаво, отколкото предполагате — измърмори той. — Как се чувствате?

— Уморена съм и ме боли тук-там, но иначе съм добре. Не знам защо ме държат тук. — В гласа ѝ прозвуча безпокойство.

— Ако искате вярвайте, но в момента сте важна личност. Знаете ли, че сте под охрана?

— Не. Защо, по дяволите? — Тиш говореше откровено като баща си.

— Надявах се вие да ми кажете. Преди около час получих телеграма от баща ви от Джакарта. Моли ме да се погрижа за вас.

Тиш се вторачи в него.

— Той смята, че „Океански търсач“ е потопен умишлено, и ако това е истина, не сте в безопасност тук — добави Мърсър. — Бях в Южна Африка, когато се случи инцидентът, затова не знам подробности, но засега ще се доверя на баща ви и ще предположа, че животът ви е застрашен.

Тя продължаваше да го гледа учудено.

— Съзирате ли някаква логика във всичко това? Спомняте ли си да сте видели или чули нещо, което би могло да предизвика това раздвижване?

— Първо, доктор Мърсър...

Преди Тиш да успее да довърши изречението си, в стаята влезе мъж с бяла престилка върху костюма.

— Добър ден. Аз съм доктор Алфред Розенбърг, вашият уролог.

Усмивката му беше крива, а зъбите — пожълтели от тютюна.

Мърсър погледна обувките му и реагира светкавично, като заби юмрук в лицето му. Тиш закри с ръце устата си и извика. Главата на мъжа се завъртя и той се блъсна в стената.

— Облечи се — обърна се Мърсър към Тиш. — Ще те изведе оттук.

Розенбърг възвърна равновесието си и извади петнайсетсантиметрова кама. Мърсър приклезна, изви тяло, протегна крак и го ритна. Мъжът падна по гръб. Тялото му се разтрепери. Мърсър го ритна още веднъж в стомаха и после в лицето. Главата на Розенбърг се удари в стената. Той се отпусна и изгуби съзнание.

Мърсър погледна Тиш, която още беше в леглото.

— Този сигурно не е сам. Облечи се.

Тя скочи и за броени секунди нахлузи джинси и тениска, но въпреки това Мърсър успя да забележи изящните ѝ дълги крака и белите ѝ копринени бикини.

Той бавно отвори вратата и погледна пазачите. Кръвта под столовете им подсказа, че двамата агенти са мъртви.

— Господи — изстена Тиш.

Мърсър спря за миг, намери автоматичен пистолет и резервен пълнител в сакото на единия мъж и ги пъкна в джоба си.

Той хвана Тиш за ръката и я поведе надолу по стълбите. Огледа бързо лицата на хората там и затвърди подозренията си, че убиецът горе не е сам. Пред вратата на фоайето стояха трима мъже, а други трима се бяха вторачили във витрината със съобщенията, но всъщност следяха отраженията на стаята в стъклото.

Бегълците завиха по коридора, минаха през врати с надпис „Вход забранен“ и се озоваха на товарна платформа. Мъжът, който стоеше там, погледна Тиш твърде критично, затова Мърсър заби коляно в слабините му. Не можеше да рискува в случай че човекът бе помощник на убиеца в болничната стая. Двамата с Тиш побегнаха към колата на Мърсър.

Ягуарът запали мигновено. Мърсър се надяваше да избягат, без някой да ги види, но от товарната платформа изскочиха двама мъже и се завтекоха към тях. Мърсър включи на скорост и потегли. Неколцина шофьори гневно натиснаха клаксоните, а три еднакви беembeта се стрелнаха след ягуара. Мърсър зави по Двайсет и трета улица и се отправи към Вашингтон Съркъл.

Обиколи площада два пъти, опитвайки да се отърве от преследвачите, сетне пое по Кей Стрийт. Маневрата му спечели само една-две секунди.

Мърсър извади пистолета „Хеклер и Кох“ и го сложи на коленете си. В пълнителя имаше осемнайсет патрона.

Той дръпна предпазителя и смъкна страничното стъкло. В колата нахлуха звуците на града.

Едното беемве ги настигаше отляво. Шофьорът се бе съсредоточил в пътя, но пътникът не откъсваше очи от Мърсър. Той му махна предизвикателно и извади пистолет „Берета“. Мърсър подпря оръжието си на рамката на стъклото и започна да стреля.

Първите пет куршума пронизаха мъжа. Тялото и главата му подскачаха при всяко попадение. Той се прегърби на седалката и следващите пет куршума пръснаха черепа на шофьора. Беемвето намали, започна да криволичи, блъсна се в едно от огромните дървета, опасващи Кей Стрийт, и после се върна на платното. В огледалото за обратно виждане Мърсър видя, че колата мина в другата лента и се заби в спрял боклукчийски камион. Предното стъкло се строши, когато двете тела излетяха през него.

Тиш бе пребледняла и нервно хапеше устни. Мърсър протегна ръка и окуражително стисна рамото ѝ. Искаше му се да направи нещо повече, но ги преследваха още две коли.

Той мина на червено и зави по Пенсилвания Авеню. Преследвачите сториха същото. Минаваха край сградата на Световната банка, когато в ягуара рикошираха няколко куршума. Тиш се плъзна на пода и Мърсър започна да върти волана ту наляво, ту надясно, но куршумите продължиха да попадат в целта.

Уличното движение стана по-оживено. Мърсър бе принуден да спре за известно време, но за щастие и преследвачите бяха изостанали. Той се приближи до кръстовището на Седемнайсета улица с шейсет и пет километра в час и в същия миг светофарът светна в жълто. Мърсър превключи на втора скорост и настъпи до дъно педала на газта. Двигателят изсвири пронизително и ягуарът профуча през кръстовището.

Мърсър сви рязко надясно и качи колата на тротоара. Пешеходците се разбягаха. Той се върна на платното почти пред Белия дом. Едното беемве се опита да го догони, но се блъсна в дебелия бетонни противотанкови прегради, които пазеха резиденцията на президента. Другата кола не можа да се измъкне от задръстването.

Мърсър спря на ъгъла на Пен и Шестнайсета улица.

— Ето портфейла ми — каза той и го даде на Тиш. — Адресът ми е написан на шофьорската книжка и вътре има достатъчно пари, за

да вземеш такси.

Той извади ключа за къщата си от връзката на стартера.

— Кодът на вратата е 36-22-34. Ще дойда веднага, щом мога.

— Ще се оправиш ли? — Очите на Тиш бяха широко отворени от страх.

— Не се тревожи. Върви.

Тя кимна, изскочи от колата и мигновено се сля с потока от хора, които бяха излезли в обедна почивка.

Мърсър подкара по Шестнайсета улица, мина край хотел „Вашингтон“, върна се на Пенсилвания Авеню и погледна в огледалото за обратно виждане. Още го преследваха, затова реши, че засега Тиш е в безопасност.

Докато си проправяше път през оживеното улично движение, той отново чу непогрешимия звук на автоматично оръжие. Първите изстрели рикошираха в багажника на ягуара и пробиха задното стъкло на десетина места, а следващите спугаха задната лява гума.

Колата стана неуправляема. Воланът беше като хлъзгаво живо същество в ръцете на Мърсър. Той разбра, че ягуарът е обречен. Лудешкото криволичене на колата бързо разчисти пътя и Мърсър навлезе в отсрещното платно. Най-последно спря пред входа на метрото. В далечината се разнесе вой на полицейски сирени.

Той сложи нов пълнител в пистолета, изскочи от колата и побегна надолу по ескалатора, разблъсквайки с рамо хората. Пътниците недоволстваха, докато той си проправяше път през тълпата. Пазачът в стъклената будка беше последната му грижа. Стигна до перона и се стъписа, като видя, че няма достатъчно хора, за да се скрие. Обърна се и забеляза трима мъже, които бягаха към него. Оръжията им се виждаха под саката.

Лампите на пода започнаха да мигат, показвайки, че пристига влак. Разнесе се тътен. Мърсър знаеше, че ако се качи на влака, незабавно ще бъде убит. Тези хора очевидно не изпитваха угризения да разстрелват на публично място.

Шумът стана оглушителен и влакът изскочи от тунела. Спирачките изсвириха. Преследвачите на Мърсър бяха само на двайсетина метра и единият бръкна в сакото, за да извади оръжието си. Мърсър имаше само една възможност за бягство и се възползва, без да

се замисля. Той хукна към края на платформата и скочи на два метра пред идващото влакче.

Машинистът натисна свирката и удари спирачки, но Мърсър не забеляза това. Беше се съсредоточил в триметровия скок. Ако скочеше твърде далеч, щеше да се приземи на релсата, по която минаваше електричество, да изгори и да спести труда на нападателите.

Приземи се на ниската платформа между двете релси. Тялото му политна напред от инерцията и той с изумление видя, че от отсрещната страна към него се приближава друг влак. Мърсър размаха ръце, опитвайки се да запази равновесие, и почти успя.

Влакът го блъсна по рамото. Мърсър полетя назад и се удари в първия. Лежа на земята една-две минути, опитвайки да се съвземе. Накрая се изправи и без да обръща внимание на стъписаните лица на пътниците, долепи гръб до единия вагон и подпря краката си на другия, за да се изкатери на покрива на мотрисата. Сред виковете и полицейските свирки, отекващи в станцията, той чу, че вратите се затварят.

Разнесе се изстрел и куршумът рикошира в покрива до главата му. Мърсър се претърколи по гръб, насочи пистолета си към убиеца, който стоеше на пешеходния мост между релсите, и стреля. В същия миг влакът потегли. Куршумът разби бетона далеч вляво от мишената. Мъжът стреля отново. Мърсър се претърколи на покрива и избегна куршума.

След миг мотрисата се насочи към моста. Мърсър видя убиеца през еднометровата пролука и натисна спусъка. Човекът падна и вагонът влезе в тъмния тунел.

Пътуването в мрака беше кошмарно. Мърсър имаше чувството, че влакът се движи с шеметна скорост. Крепеше се едва-едва на покрива и се страхуваше, че ще бъде размазан в ниския таван на тунела. Шумът и вибрациите бяха влудяващи, но той се държеше здраво и стискаше челюсти.

След няколко минути, които му се сториха цяла вечност, мотрисата се приближи до следващата станция. Мърсър се придвижи напред и стигна до пешеходния мост. На спирката несъмнено щеше да има резервен екип. Бяха го хванали в капан.

Чакането на станцията се проточи, докато пътниците слизаха и се качваха. Мърсър се уплаши, че влакът ще бъде задържан заради

трупата, който бе оставил на предишната спирка. Но след миг чу камбанен звън и вратите се затвориха. Мотрисата потегли и след секунда Мърсър видя друг стрелец, застанал на пешеходния мост.

Той вдигна пистолета си и се прицели точно когато мъжът насочи беретата си към него. Нито един от двамата нямаше време да стреля, преди Мърсър да изчезне в тъмния тунел. Вдигнатата му ръка се удари в бетонната стена. Пръстите му се разтвориха и оръжието се изплъзна. Пистолетът изтрака два пъти на покрива и падна в мрака.

Мърсър се претърколи по корем и прокле болката и глупостта си. Сега нямаше оръжие, а трябваше да се справи с неизвестен брой врагове.

Докато влакчето се движеше на юг от паметника на Джеферсън, той осъзна, че има възможност да избяга, когато пресичат река Потомак. Нямаше друг избор. Щом мотрисата се показа на дневната светлина, Мърсър седна и събу обувките си. Влакчето пое по моста над бавно течащата река, като дрънчеше и тракаше — досущ стар парен локомотив. Мърсър се изправи и силната въздушна струя развя самото му. Той го съблече, погледна сапфирената вода долу и скочи.

Разтърсващите вибрации на мотрисата заглъхнаха, докато летеше към реката, и за миг всичко утихна с изключение на вятъра в ушите му. Падането в мътната вода едва не го накара да загуби съзнание, но студът бързо го съживи. Мърсър се намираше дълбоко под повърхността на реката и изплуването нагоре беше мъчително.

Най-после той излезе на повърхността и изкашля водата от белите си дробове. Погледна към моста, но влакчето вече бе отминало.

След двайсетина изтощителни минути той се измъкна на брега.

— Добре дошъл във Вирджиния — изхриптя Мърсър.

ТИХИЯ ОКЕАН

Модерната ядрена подводница представлява оптимална платформа за събиране на важни разузнавателни данни. Със способността си да остава под водата дълго време и абсолютната си безшумност тя може да остане близо до неприятелски бряг в продължение на седмици или дори месеци, без да бъде разкрита.

Подводницата, която дебнеше на двеста мили северозападно от Хавай, беше там от седем месеца и с изключение на един незначителен инцидент, нито веднъж не бе забелязана. До края на патрула оставаха още седмица-две, затова бойният дух, който бе спаднал, най-после отново се повдигаше.

Членовете на екипажа, предимно северняци, вече не се подиграваха на силния грузински акцент на капитана. Пререканията, които се бяха превърнали във всекидневие дори за този изключително дисциплиниран екипаж, бяха престанали. Мъжете знаеха, че скоро ще усетят топлината на слънцето, ще вдъхнат чист въздух и отново ще бъдат със семействата си.

Капитанът, сериозен човек на петдесет и пет години със сурово лице, бавно огледа командния пункт. Червените дежурни лампи озаряваха лицата на хората му, докато ъглите на помещението тънеха в мрак. И той очакваше с нетърпение да се прибере вкъщи. Макар че бе загубил съпругата си преди много години, капитанът имаше дъщеря, която щеше да роди първото му внуче в негово отсъствие.

Той се запита дали ще бъде момче, или момиче. И ако бъдеше момче, дали тя щеше да го кръсти на него, или на онзи идиот, съпруга си.

— Капитане, контактът е на 2-0-5 градуса, разстояние петнайсет мили — съобщи операторът на сонара.

Мостикът се зареди с енергия от очакване. Очите на всички бяха приковани в капитана. Той погледна часовника си и реши, че това е корабът, който чакат.

— Сонара, идентифицирай сигнатурата на целта, моля — спокойно нареди капитанът.

— Твърде е далеч, господин капитан. Трябва да изчакаме. Разстояние тринайсет мили. Скорост тринайсет възела.

Капитанът взе микрофона.

— Торпедното отделение, напълнете цистерните без първата и втората, но не отваряйте външните люкове.

Макар че беше на мостика и на трийсет метра от торпедното отделение, капитанът чу как водата изпълва цистерните. Само се надяваше, че наоколо няма друг, който да чуе същото.

— Сонара, можеш ли вече да идентифицираш сигнатурата?

— Да, господин капитан.

Скъпият акустичен компютър на борда анализираше звуците на приближаващия се кораб и дигитално изчисляваше стържещото въртене на витлото му, триенето на вълните в корпуса и шума на морето.

— Засякохме целта. Сигналът е силен. Повтарям, корабът е наш.

Ултразвуковият генератор излъчи през водата сигнал, предназначен да бъде засечен само от онези, които го очакваха. Това беше сигналът, който компютърът търсеше и капитанът чакаше.

Той отново взе микрофона.

— Торпедното отделение, отбой.

— По дяволите! — извика операторът на сонара и махна слушалките.

— Какво има? — попита капитанът.

От ушите на човека течаха тънки струйки кръв. Той говореше неестествено високо.

— Отново подводна експлозия, сър. По-силна от другите.

— Свободен си — каза капитанът.

Чувствителната сонарна апаратура имаше авария акустичен буфер, за да предпазва ушите на хората, които работеха с нея, но въпреки това четиримата му най-добри оператори страдаха от трайно увреждане на слуха, дължащо се на неспособността на буфера да ги защити от подводните експлозии наоколо. Уредът не бе направен за подобна употреба. Нито хората.

АРЛИНГТЪН, ВИРДЖИНИЯ

Мърсър потупа по рамото шофьора на таксито и му даде двайсет долара.

— Задръжете рестото. Съжалявам за седалката.

Седалката на жълтия форд и костюмът на Мърсър бяха мокри. Той слезе от колата и тръгна към къщата си.

Външната врата беше отключена. Мърсър влезе и въздъхна дълбоко. Прибирането му у дома бе продължило почти час и половина, след като се бе измъкнал от реката близо до сградата на Пентагона. Той бе изцедил водата от дрехите си зад един изоставен стар автобус и после се бе обадил на приятел от полицията на метрото.

Приятелят обеща, че надупченият от куршуми ягуар на Мърсър ще бъде закаран в гараж в Анакостия, а не на големия паркинг за конфискувани коли в града. Освен това той увери Мърсър, че докладът за колата ще „изчезне“ поне за две денонощия. Щяха да минат няколко дни, докато откриеха Мърсър по съсипаната му кола.

Той не разполагаше с много време, за да разсъждава какво се бе случило и защо.

Чу звука на телевизора и разбра, че Тиш Талбът е в къщата. Качи се по старинното стълбище. Тиш спеше в бара. Беше се изтегнала на дивана, но се събуди бавно и се протегна.

— Как се чувстваш? — попита Мърсър и отиде да си налее питие.

— Не съм сигурна — отговори Тиш и после забеляза мокрите му дрехи. — Господи, добре ли си?

— Да речем, че не съм готов да го направя отново. — Мърсър извади две бири от стария хладилник и ги отвори.

— Не, благодаря. Позволих си да отворя бутилка вино. — Тя посочи пълната до половината чаша на масичката за кафе.

— И без това не ти предлагам бира. — Мърсър надигна първото шише и изпи съдържанието на седем големи глътки. — Искам да се изкъпя и да се преоблека. Ще се върна след няколко минути.

След десет минути той дойде облечен в джинси и блуза с надпис „Питсбърг Пенгуинс“. Тиш бе сгънала одеялото и седеше на бара.

— Къщата ти е прекрасна. Аз направих грешката да предпочета привлекателното пред практичното, когато купих бунгало в Сан Диего. Цялото ми жилище е по-малко от тази стая.

— Някой ден най-после ще призная, че живея тук, и ще обзаведа помещенията.

— Забелязах липса на умения за обзавеждане — топло се усмихна Тиш. — Господи, ръката ти!

Мърсър погледна дясната си ръка. Кожата беше охлузена. Бе се опитал да я превърже в банята, но не бе успял, и раната се бе отворила. Болеше го и кървеше, но не беше сериозна. Мърсър взе чиста хавлия, но Тиш я грабна от ръцете му.

— Остави на мен — каза тя и започна да попива кръвта от раната.

Ахна, когато докосна ръката му, бавно я обърна и я разгледа съсредоточено.

Ръцете му бяха оформени от труда и болката. Дланите бяха загрубяли и мазолести, а горната им страна бе осеяна с белезникави белези. Ноктите му бяха грижливо поддържани, макар че единият бе напукан чак до кожата. Но въпреки нараняванията, пръстите му бяха дълги и хубави. Тиш пусна ръката му и го погледна в очите.

— Изкарвам си прехраната с физически труд и това са инструментите ми — усмихна се Мърсър.

— Тогава предполагам, че това охлузване не те безпокои много.

— Безпокои ме, по дяволите, но няма да го призная.

Тя отмести поглед встрани и когато заговори, гласът и беше сериозен.

— Искам да ти благодаря, че спаси живота ми. Господи, колко банално прозвуча.

— Това е най-малкото, което мога да направя, след като баща ти спаси моя живот навремето. Как е Джак?

— Татко ми почина преди около година. Не знаеше ли?

Лицето му пребледня.

— Щях да ти го кажа в болницата, но онзи мъж влезе в стаята — добави тя.

— Как?

— Загина на нефтена платформа край Индонезия. Преобърнала се от силен тайфун.

Мърсър се вцепени и се наложи да се подпре на бара, за да не падне. Без да пророни дума, той изтича в спалнята си и след минута се върна, като държеше телеграмата, изпратена от Джек Талбът. Мърсър я подаде на Тиш. В първия миг тя сякаш се страхуваше да я докосне, но после я взе и бързо я прочете.

— Нищо не разбирам — озадачи се тя, поглеждайки Мърсър.

— И аз. Но някой иска да ме забърка в тази история, за каквото и да става дума. А ти наистина си в опасност. — Той изпи бирата и извади още една от хладилника. — В болницата каза, че нямаш представа защо те охраняват, нито защо баща ти или онзи, който е изпратил телеграмата, смята, че си в опасност.

— Да. Аз съм морски биолог. Кой би искал да ме убие? И между другото, как разбра, че мъжът, който влезе в стаята ми, не е лекар?

— Първо, той каза, че е уролог. Аз казах същото на пазачите от ФБР. Единият от тях трябваше да дойде да провери документите ми. Освен това никой лекар не обикаля болницата с улични обувки, при това груби като неговите. — Мърсър сви рамене. — А що се отнася до това защо някой иска да те убие, ще трябва да разберем. Очевидно е, че тази история е свързана с последното пътуване на „Океански търсач“. Защо не ми разкажеш всичко?

Тиш бе готова да се разплаче и трябваше да нормализира дишането си, преди да заговори.

— Мислиш ли, че всички онези хора са били убити заради мен? — изхлипа тя.

Мърсър заобиколи бара и я прегърна. Косите и ухаеха на болничен сапун и бяха гладки и хлъзгави. Той я погледна в очите и заговори тихо.

— Смятам, че никой не е трябвало да оцелее от онова пътуване. А сега, разкажи ми за него.

Тиш изчака малко, за да се успокои.

— Преди няколко седмици на плажа на Мауи на запад от Хана бяха намерени седем сиви кита. Всичките бяха мъртви. Биолог от университета в Хавай им направи аутопсия и установи, че храносмилателните им трактове са запушени с минерали — петдесет и

пет процента силициев двуокис, магнезий, калций, желязо и следи от злато.

— Описваш лавата.

— Така помисли и биологът. Теорията му беше, че китовете били привлечени от огромни колонии планктон, които обикновено обграждат новообразуван подводен вулкан заради топлината. Докато ядат, китовете поглъщат и частиците лава във водата. Храносмилателният им тракт постепенно се задръства с минерали и те вече не могат да се хранят.

— И какво се случи после?

— Повикаха НАОМ да разследва случая. Въздушното наблюдение на водите северно от Мауи не показва нищо — нито новообразуван остров, нито облаци, пепел или дори пара. После спуснаха сонари и след дванайсет часа откриха нов вулкан на около двеста мили от Хавайските острови. „Океански търсач“ бе изпратен късно вечерта в четвъртък. Двайсет и четири часа по-късно корабът експлодира. Спасиха ме и аз предположих, че е станал някакъв инцидент, но сега не знам какво да мисля.

Мърсър й наля още една чаша вино и отвори още една бира за себе си. Адреналинът му спадаше и той беше жаден.

— Защо са всички онези кабарчета на картата? — попита Тиш, сменяйки темата.

Тя имаше предвид картата на света зад бара, на която бяха забити множество кабарчета в различни цветове.

Мърсър разбра, че малкото отклонение ще даде на Тиш достатъчно време да се успокои и да отговори на десетките въпроси, които искаше да зададе.

— Това са местата, където съм бил. Различните цветове показват защо съм ходил там. Зеленото е за удоволствие, например Карибските острови. Червеното е за командировките от Института по геология на САЩ, предимно на съвещания в Европа и Африка. А синьото е за консултациите, които съм давал на различни минно-геоложки компании.

Тиш забеляза, че последната категория включва някои доста екзотични места — Тайланд, Намибия, Южна Африка, Аляска, Нова Гвинея и най-малко още петнайсетина други страни.

— А защo в Централна Африка кабърчето не е цветно? И коя е страната, в която е забито?

Мърсър се натъжи.

— Това е Руанда. Бях там за шест месеца през 1994 година, докато светът наблюдаваше как осемстотин хиляди души от племето тутси бяха убити от мнозинството хуту. Извикаха ме да дам консултация, когато насилието избухна, и вместо да офейкам, аз се присъединих към група войници, които се опитваха да защитят бягащите селяни.

— Господи, защo си го направил? Чух, че сраженията са били изключително жестоки.

— Роден съм в онази част на света. Родителите ми и аз живяхме в Руанда в първите години на независимостта ѝ. Бях малък и не си спомням масовите убийства през 1964 година, но не съм загубил лоялността си към приятелите от племето тутси, с които израснах.

Тиш разбра, че той премълчава нещо, но не настоя.

— А безцветното кабърче в Ирак?

Мърсър се усмихна.

— Не съм ходил там. Дори да съм бил, не мога да говоря за това.

— Същински Джеймс Бонд, а?

— Нещо такова. — Той още имаше белези от онази мисия. Информацията, която бе донесъл, задейства операция „Пустинна буря“. — А сега разкажи ми как те спасиха.

— Корабът експлодира късно през нощта в петък. Бях на задната палуба и настройвах акустичната апаратура. Не чух и не видях експлозията. Както си стоях, неочаквано се озовах във водата. Спомням си, че не чувах нищо. Мисля, че временно загубих слуха си.

— Ударната вълна те е оглушила. Това е нещо обичайно. Продължавай.

— Наблизо имаше надуваема лодка и аз доплувах до нея.

— Вече е била надута? — отново я прекъсна Мърсър.

— Да. Като се замисля, много е странно. Обикновено тези лодки се съхраняват в големи пластмасови цилиндри. Може би експлозията е освободила въглеродния двуокис, който се използва, за да я надуе.

Това прозвуча малко пресилено и Мърсър си напомни по-късно отново да я разпита за лодката.

— Целия ден прекарах в лодката, докато „Септемврийски лавър“ не ме спаси.

— Товарният кораб?

— Да. След два часа дойде да ме вземе хеликоптер на военноморските сили. Лекарят на борда ми сложи инжекция и когато се събудих, бях във Вашингтон.

— Можеш ли да опишеш товарния кораб?

— Не знам. Нямах нищо забележително. Нямам представа какви бяха размерите му. Имаше няколко крана. На комина в задната част на кораба бе нарисован черен кръг с жълта точка в средата.

— Какво друго можеш да ми кажеш?

Тиш се замисли. Гладкото ѝ чело се намръщи. Очевидно искаше да каже нещо, но не беше сигурна във фактите.

— Чух руска реч — неочаквано съобщи тя.

— Руски? Сигурна ли си?

— Не съвсем.

— Кога?

— Когато започнаха да ме издърпват на товарния кораб. Членовете на екипажа крещяха заповеди на руски.

— Но откъде знаеш, че е бил руски? Някои скандинавски езици звучат подобно.

— Преди година участвах в изследователски екип в Мозамбик. Изследвахме опустошенията, които местното правителство бе нанесло на гнездата на скаридите по крайбрежието. Експедицията включваше представители на НАОМ, „Удс Хоул“, правителството на Мозамбик и руски екип. Имах връзка с един от руснаците. Когато оставахме сами, той ми говореше на руски. Никога няма да забравя звученето на този език.

Тиш погледна Мърсър така, сякаш го предизвикваше да я упрекне.

— Добре, чула си руска реч. Може би на борда е имало имигранти руски моряци. Какво се случи, докато беше в спасителната лодка?

— Нищо. Бях в безсъзнание, докато ме спасиха.

— И не си спомняш нищо?

— Ударната вълна от експлозията ме изхвърли от кораба. Какво би трябвало да си спомням? — Умората ѝ се отразяваше.

— Съжалявам. Трябва да си изтощена. — Мърсър погледна часовника си. Беше 16:30. — Защо не поспиш? Ще те събудя в седем. Убеден съм, че копнееш да хапнеш храна, която не е приготвена в болница.

— Да, би било чудесно.

Мърсър я заведе в една от двете стаи за гости, показа ѝ банята и ѝ даде няколко хавлиени кърпи, а после извади още две бири от хладилника, отиде в кабинета си, запали лампата на бюрото и вдигна слушалката на телефона.

— „Берковиц, Соулман и Литъл“ — изчурулика след миг женски глас.

— Искам да говоря с Дейвид Соулман. Предайте му, че го търси Филип Мърсър.

От десетките адвокати, с които Мърсър бе имал работа през живота си, Дейвид Соулман беше единственият, когото харесваше. В края на петдесетте и началото на шейсетте години на ХХ век Соулман бе служил като корабен офицер. Лявата му ръка бе обгорена по време на инцидент в машинното отделение и се бе наложило да бъде ампутирана. Той бе принуден да напусне Търговския флот и после бе завършил право.

Трийсет години по-късно кантората му в Маями имаше стотина сътрудници адвокати и съветите му струваха петстотин долара на час. Соулман беше седемдесет и пет годишен, но умът му още сечеше и знанията му по международно морско право бяха огромни.

— Как си, Мърсър? От месеци не съм чувал гласа ти. Кажи ми, че си в Маями и си търсиш белята.

— Съжалявам, Дейв. Във Вашингтон съм и вече си намерих белята.

— Не ми казвай, че ченгетата най-после са те арестували, защото дразниш туристите пред Белия дом.

— Никой не забелязва, когато правя това, по дяволите. Дейв, какво знаеш за кораб на име „Септемврийски лавър“?

— Обаждането ти официално ли е?

— Да. Изпрати сметката на НАОМ.

— НАОМ, а? А те знаят ли?

— Още не, но ако се окажа прав, няма да имат нищо против.

— Снощи „Септемврийски лавър“ спаси онази жена от научноизследователския кораб на НАОМ, нали?

— Точно така.

— „Септемврийски лавър“ е собственост на „Океански превози и товари“. Централата им се намира в Ню Йорк, но всичките им кораби са регистрирани в Панама и екипажите са италиански. „Лавър“ е товарен кораб и обикновено плава в Северния Тих океан. Чакай да помисля. Дълъг е около четиристотин фута и има водоизместимост трийсет хиляди тона. Единственото забележително нещо около този кораб е спасяването снощи.

— Дейв, искам да провериш какви товари превозва, по-големите договори и собствениците. Порови се. Освен това, можеш ли да ми намериш информация за всички кораби, потънали в същите води като „Океански търсач“?

— Какво става в параноичното ти съзнание?

— Още не знам и не мога да говоря за подозренията си. Случайно да знаеш каква е емблемата на комина му?

— Да, китка лаврови клонки.

— Сигурен ли си?

— Да. Това е търговската марка на „Океански превози и товари“. Корабът им „Августовска роза“ има китка рози на комина, а „Декемврийски ирис“ — ириси.

— Тогава няма начин на комина да е нарисуван черен кръг с жълта точка в средата?

— Не, освен ако компанията не е променила четирийсетгодишната си традиция.

— Благодаря, Дейв, длъжник съм ти. Изпрати ми по факса информацията и аз ще поема нещата оттам.

— Готов ли си за едно лесно предизвикателство? — попита Соулман. Това беше традиция между двамата, откакто се бяха запознали през 1983 година на прием в чест на неколцината оцелели от „Титаник“.

— Казвай.

— Кой е последният собственик на „Кралица Елизабет“ и как е променил името на кораба на кораба?

— С. У. Тунг и го е кръстил „Морски университет“.

— Копеле — измърмори Соулман и затвори.

Мърсър прелисти тефтерчето си, търсейки телефонния номер на института по океанография „Удс Хоул“.

— Време е да поискам поредната услуга — измънка той, когато телефонът започна да звъни.

— Да — отговори познат плътен баритон.

Мърсър мигновено позна непринудеността на поздрава. Акцентът беше харлемски.

— Защо не казваш „ало“, Страшилище?

— Само един човек се осмелява да ме нарича така. Ти ли си, Мърсър?

— Не. Тук е масачузетския филиал на Ку Клуks Клан. Търсим дарения.

— Ти си. Как си, по дяволите?

Преди три години минно-геоложка фирма от Пенсилвания се бе свързала с Мърсър за имот, който наскоро бяха купили в щата Ню Йорк. Компанията се надяваше да отвори отново антрацитната мина, разработена през деветдесетте години на XIX век. По време на първите проучвания из наводнената до половината мина Мърсър и малък екип на фирмата попаднаха на стадо бързи, но слепи риби. Мърсър не ги разпозна и се обади в „Удс Хоул“, за да пита за мутирания вид. Оттам изпратиха двама морски биолози и няколко помощници. Мината така и не бе отворена отново, но изследователската работа даде на млад специалист на име Чарлс Уошингтън тема за докторска дисертация и постоянно назначение в „Удс Хоул“. Мърсър кръсти Уошингтън „Страшилището“ заради любовта му към романите на Стивън Кинг и смразяващите кръвта истории, които разказваше, за да забавлява екипа, докато работеха в тъмните тунели.

— Един ден по-стар и по-задлъжнял.

— Не знаеш какво е дълг, докато не видиш вноските за новото ми беемве, по дяволите.

— Какво стана с учените със сака с кожени кръпки на лактите, неподдържани бради и очукани саабове?

— Това е за стари белокожи пръдльовци, а не за нас, готините черни братя. Пък и чух, че ти караш ягуар.

— Само за да докажа, че не съм стар белокож пръдльо.

— Глупости, но въпреки това те обичам. Не се обаждаш само да побъбрим, нали? Какво става?

— Преди година от „Удс Хоул“ са изпратили екип в Мозамбик, за да провери гнездата на скаридите. Знаеш ли нещо по този въпрос?

— Не, но чакай малко. Познавам човек, който е наясно с това.

Мърсър чу, че Чарли Страшилището извика на някого в стаята, и след няколко минути се обади нежен женски глас.

— Здравейте. Аз съм доктор Бейкър.

— Добър ден, докторе. Казвам се Филип Мърсър, от Института по геология. — Мърсър реши, че е най-добре да говори официално. — Опитвам се да получа информация за експедиция на „Удс Хоул“ в Мозамбик миналата година.

— Аз участвах в тази експедиция като директор на лаборатория.

— Спомняте ли си някой от руските учени, по-точно един сравнително млад мъж? Съжалявам, но не знам името му.

— Вероятно говорите за Валерий Бородин. Той беше биолог, но разбираше най-много от геология. Прекарваше повечето си време с една от експертките от НАОМ. Щастливка.

— Защо?

— Аз може и да съм на шейсет и шест, господин Мърсър, и да имам четири прелестни внучета, но старите ми очи още могат да оценят мъжката красота. А Валерий Бородин беше много красив.

— Казвате, че е разбирал най-много от геология?

— Точно така. Ако искате да научите нещо повече за него, предлагам да се свържете с онази дама от НАОМ. В момента не мога да си спомня името ѝ, но ако ми дадете малко време, ще се сетя.

— Не се притеснявайте, доктор Бейкър. Бяхте повече от любезна. Благодаря на вас и на доктор Уошингтън. — Мърсър затвори, облегна се назад на стола и се замисли върху информацията, която бе събрал.

Умрели китове. Експлозия на научноизследователски кораб. Опит за убийство на единствения оцелял. Телеграма от мъртъв приятел. Товарен кораб с две различни емблеми на комина. Италиански екипаж, който говори руски. Руски биолог, който не разбира от биология и вероятно няма нищо общо със случващото се. Мърсър погледна мрачно празните бирени бутилки на бюрото.

— С други думи, не разполагаме с нищо — установи той и загаси лампата.

БАНКОК, ТАЙЛАНД

Туристите описват Тихоокеанските острови като искрящи скъпоценни камъни, но всеки, който е виждал островите Спратли, ще се съгласи, че те приличат на шепа чакъл, хвърлен в средата на Южнокитайско море. Островите Спратли са разпръснати в район с размерите на Нова Англия, но общата им площ е едва две квадратни мили. Стотината островчета, кораловите рифове и атолите са незабележими, но въпреки това шест нации претендират, че са тяхна суверенна територия.

В усилие да легитимират претенциите си, тези държави са отишли толкова далеч, че са разположили военни части на някои от тях. Виетнам е окупирали двайсет и пет острова, Китай седем, Филипините осем, Малайзия три и Тайван един. Султанът на Бруней също държи, че владее един от тях, но малкото късче земя обикновено е залято от прилива и шест месеца в годината се намира под водата.

Отначало мнозина западни наблюдатели се отнасяха с насмешка към претенциите, наричайки ги бедняшки империализъм. Отношението им обаче се промени след конфликт между Китай и Виетнам през март 1988 година, който отне живота на седемдесет и седем виетнамци и на неоповестен брой китайци.

Тези две комунистически държави не си размениха удари само заради териториални претенции, нито от национална гордост. Мотивът за конфронтацията беше основният интерес — алчността. Откакто в средата на осемдесетте години на XX век по крайбрежието на Южен Виетнам бе открит нефт, държавите около Южнокитайско море проявяваха изострен интерес към природните богатства, намиращи се под топлите води. Полезните изкопаеми, изобилието от риба и местоположението на островите Спратли в центъра на маршрутите на корабите, пътуващи между Тихия и Индийския океан ги бяха направили едно от най-оспорваните места на земното кълбо.

В стремежа си да поведе диалог между спорещите страни, през 1992 година правителството на Индонезия ги покани в Бандунг, на

около шейсет мили източно от Джакарта. Министрите се срещнаха за няколко седмици, за да обсъдят целите си. Китай обеща да помисли за общо икономическо развитие на островите Спратли, ако всички останали претенденти се откажат от териториалните си интереси. В отговор на това Малайзия купи два крайцера от Великобритания.

Срещата бе прекратена, без да бъде постигнато споразумение.

Оттогава положението продължи да се влошава. Виетнам започна да обстрелва плавателните съдове, приближили се до остров Амбойна Кей, а Малайзия укрепя позициите си, като направи летище на Терумба Лаянг-Лаянг. Тайван превзе още два острова и разположи постове. Тайванците бяха заплашени от китайски военен кораб — действие, което едва не доведе до война между двете държави.

Подновената агресивност на Тайван, съчетана с масирани парични потоци от американски и европейски петролни компании, накара правителството на Тайланд да направи нови опити да постигне мирно уреждане на спора. Ето защо министрите на шест съперничаещи си страни и представители на Съединените щати и Русия се срещнаха в Банкок по покана на тайландския министър на външните работи.

Съвещанието се проведе в хотел „Шангри-ла“ на Сатън Роуд на брега на река Чао Фрая, която се вие през целия град. Зад затворените врати от тиково дърво на новия хотелски конгресен център осемте представители и свитите им от помощници и преводачи заседаваха по десет часа всеки ден. По всичко личеше, че преговорите ще бъдат успешни.

Китайският представител министър Луцзюан беше готов да отстъпи пълен суверинитет на островите, ако Съединените щати върнат на страната му статута на най-облагодетелствана нация. В замяна американският представител, заместник-министърът на търговията Кенет Донъли, щеше да получи гаранции, че на няколко американски петролни компании ще бъдат дадени правата да проучват два района на островите Спратли.

Всички делегати се съгласиха, но тайванският и руският представител продължиха да изтъкват различни юридически тънкости като тактика на протакане. Банкокското споразумение беше готово, но министър Трен и посланик Геннадий Перченко бавеха окончателното подписване на документа.

По време на преговорите посланик Перченко предимно мълчеше, но преди седмица зае обичайното си място на кръглата маса в богато обзаведената зала, сякаш напълно преобразен. И започна да говори, без да спира. Отначало министър Луцзюан реши, че Перченко и Трен печелят време, за да може Тайван да се подготви за военни действия, но сателитните снимки и информацията от разузнавачите край военноморските бази Као Син и Чъ-Лън не показваха повишаване на активността. Кенет Донъли най-после предположи, че с тази тактика руснаците се опитват да защитят някакъв икономически интерес на островите Спратли в замяна на споразумението.

Черпейки умения от двайсет и пет годишния си опит в държавническото изкуство, Перченко смени ролята си от наблюдател в деспот, готов да диктува условията.

Човек от охраната дискретно затвори тежките врати на залата за конференции и зае поста си вляво от делегатите. През рамото му бе праметнат лъскав картечен пистолет. Тайландският министър на външните работи Прем Вивария изчака няколко минути, докато хората в стаята се успокоят, и после откри сутрешното заседание. Пред делегатите от Азия бяха сложени чаши от изящен порцелан с рисунки на бели лотоси, пълни с вдигащ пара чай. Американците и руснаците пиеха гъсто кафе от обикновени бели чаши, каквито имаше в хотелите по целия свят.

През частично закритото със завеса бронирано стъкло министър Прем виждаше блестящата бетонна кула на хотела. Зелената бавнотечаща река зад нея гъмжеше от моторници, шлепове, водни таксите и малки лодки. Пожела си денят да не премине в застои като движението по реката.

— Господа, на вчерашното заседание представителят на Руската федерация посланик Перченко изрази някои опасения на правителството си по отношение на споразумението, което обсъждаме — започна Прем и преводачите зашепнаха на делегатите.

Безпокойството на Прем беше очевидно. Перченко, възпълен, разрошен мъж на около шейсет години, се усмихна сдържано.

Като експерт той бе участвал в изработването и приемането на Конвенцията по морско право на ООН през 1982 година в Каракас. На конференцията бяха представени над сто и петдесет държави. След девет мъчителни месеца окончателният документ най-сетне бе

написан. Съдържанието му обхващаше всеки аспект на мореплаването в океаните, от опазването на околната среда до риболова, свободното преминаване на плавателни съдове и минно-геоложките проучвания на дъното. Подписаха всички представители, но конвенцията бе блокирана скоро след раждането си, защото Конгресът на Съединените щати отказа да я ратифицира.

Макар и с неуспешен край, работата по конвенцията научи Перченко на много неща, свързани с морското право. И той приложи знанията си в изработката на Банкокското споразумение. По-точно, за да забави подписването му.

След встъпителните думи на министър Прем, Перченко се впусна в десетчасов монолог, прекъснат само от обедната почивка. Речта му бе изпълнена с факти, но абсолютно неуместна. Той изброи в хронологична последователност проблемите, свързани със суверенитета, датиращи от столетие. Макар че конфликтът за островите Спратли се коренеше в подобни исторически сблъсъци, подробностите бяха обсъдени най-подробно на предишните съвещания. Нямаше логична причина лукавият руснак отново да повдига тези въпроси. Щом осъзнаха, че Перченко протака преговорите, другите делегати започнаха безучастно да наблюдават как сенките в стаята се сгъстяват, докато часовете се нижеха.

Това беше третият пореден ден с монологите на Перченко, безсмислен като останалите два.

В шест вечерта министър Прем учтиво го прекъсна.

— Посланик Перченко, отново стана късно. Управителят на хотела ме уведоми, че вечерята не може да чака прекалено дълго. Затова в наш интерес е да спрем дотук и да продължим утре сутринта.

— Разбира се. — Руснакът се усмихна тъжно. Контролираше гласа си, макар да бе говорил часове наред и за разлика от другите присъстващи в залата не показваше признаци на притеснение или отегчение.

Делегатите бързо се изправиха и напуснаха залата. Перченко не помръдна от мястото си и демонстративно запали холандска пура. Заместник-министърът на търговията Донъли приятелски го потупа по рамото, но пръстите му се забиха дълбоко в меките мускули на руснака.

— Ще се видим на вечерята, партньоре.

Перченко изчака, докато залата се изпразни, и после започна да масажира раменете си, за да прогони болката.

— Проклет каубой — измърмори той.

Генадий Перченко излезе от хотела, пропускайки вечерята, както бе правил повечето пъти досега. Портиерът му повика водно такси и руснакът седна на широката задна седалка.

Водачът на моторницата започна да си проправя път през оживеното движение по реката и се отправи на север, минавайки край елегантния, построен във викториански стил хотел „Ориентал“ — спомен от някога могъщата и обширна Британска империя.

Моторницата бързо пореше повърхността на водата. Банкок отстъпи встрани. Край бреговете бяха завързани шлепове. Многобройните канали, които някога пресичаха града и му бяха спечелили името „Венеция на Изтока“, бяха изчезнали и превърнати в задръстени с автомобили улици, но от реката все още можеше да се видят крещящите контрасти на Банкок — богатството, струпано в лъскавите небостъргачи, и окаяната бедност, обитаваща бараките от летви и листове ламарина, сгущени между складовете.

Острият мирис на водата почти засенчваше вонята на облака от мръсни изпарения, обвил града.

Моторницата мина под Мемориалния мост и сетне край Храма на зората, сплескан конус, типичен образец на тайландската религиозна архитектура. Лъчите на залязващото слънце блестяха по позлатената му фасада.

Докато се движеха на север, градът ставаше все по-стар, сградите все по-порутени, а западноевропейското влияние намаляваше. Къщите бяха построени плътно една до друга и ако някоя се събореше, вероятно целият квартал щеше да рухне като домино.

Най-после водното такси се приближи до „Роял Ривър“, единствения хотел на западния бряг на реката. Сградата беше нова и изключително популярна сред европейските и австралийските групи. Туристите се тълпяха около белите маси на площадката пред хотела. Ярките цветове на късите им панталони и разкопчаните ризи контрастираха с тъмния им слънчев загар.

Генадий Перченко скочи на кея, без да обръща внимание на протегнатата ръка на пиколото, и каза на лодкаря да чака, а после се приближи до салонния управител на крайречния бар, мъж в смокинг

със сипаничаво лице и пригладена назад черна коса. Човекът поведе Перченко към единствената свободна маса, като говореше тихо, почти без да движи устни.

— Още няма вест. Ще трябва да чакаш.

Перченко се наежи, като чу заповедта на този човек, който беше само свързка в шпионския занаят, заменим боклук с незначителна стойност, но въпреки това знаеше, че мъжът има право. Трябваше да чака.

Слаба сервитьорка сложи на масата ром. Както всяка нощ, откакто бе дошъл в Банкок, Перченко се замисли как се бе забъркал в тази каша.

В годините на съветския режим той беше преуспяващ дипломат, партиен функционер с високо обществено положение, който един ден можеше да стане член на правителството. Превратът, падането на съветската власт и последвалото създаване на Руската федерация бяха прекъснали кариерата му. По време на шеметните промени, помели родината му като цунами, Перченко се озова във водовъртеж. Предишните съюзници в Политбюро изчезнаха, а други смениха лоялността си толкова бързо, че самите те изгубиха представа в какво са вярвали. Геннадий гледаше как го подминава назначение след назначение. Старото другарство бе заменено с по-безкомпромисна, но и по-изтънчена система на политическо покровителство, която го остави бездеен, докато другите преуспяваха.

В онзи период една ръка се протегна и го измъкна отново на гребена на вълната. По-късно той осъзна, че ръката принадлежи на самия сатана — полковник Иван Кериков, директор на Седми отдел в КГБ. Кериков беше сенчеста фигура в подмолния свят на шпионажа, човек, когото никой не можеше да твърди, че познава, но списъкът на онези, които се страхуваха от него, беше дълъг.

Месец преди официалното начало на преговорите в Банкок Кериков покани Перченко в кабинета си в невзрачна сграда близо до хотел „Москва“, далеч от централата на КГБ. Той му разказа за предстоящата конференция и му предостави избор — да присъства като негов агент или никога да не получи друг пост като дипломат в Министерството на външните работи.

Перченко не попита откъде Кериков знае за преговорите, нито постави под съмнение значението на думата „агент“, а се съгласи и

започна да се подготвя.

Пет седмици по-късно шефът му в Министерството на външните работи му съобщи, че е избран да представлява Руската федерация в Тайланд. Генадий наивно попита дали Кериков има някакви изрични заповеди. Шефът му хвърли убийствен поглед и после раздражено отрече, че познава Кериков.

Пълният мащаб на властта на Кериков стана очевиден в Банкок, когато тайванският посланик дръпна настрана Генадий и му обясни, че и той работи за Кериков и ще изпълнява заповедите на Перченко. От онзи миг Перченко започна да се страхува за живота си. Машинациите около присъствието му на конференцията бяха едно, но Кериков очевидно контролираше хора извън Руската федерация. Генадий не можеше и не искаше да разбере това ниво на власт.

Отначало той трябваше само да присъства на заседанията и да слуша внимателно, но преди седмица положението се промени. Кериков се свърза с Перченко чрез салонния управител от „Роял Ривър“ и му даде указания да протака окончателното подписване на споразумението. Не му обясни нищо и страхът от Кериков не позволи на Генадий да зададе въпроси. Щом Иван Кериков искаше да се забавят преговорите в Банкок, Перченко щеше да направи точно това.

Така че Генадий започна да протака и да очаква запитване от шефовете си в Министерството на външните работи. Предполагаше, че мълчанието им е поредното доказателство за влиянието на Кериков. Перченко лесно можеше да се справи с натиска, упражняван върху него от другите делегати, а помощта на тайванския посланик улесняваше задачата му. Но въпреки това искаше да знае какъв е планът на Кериков. Колко дълго трябваше да бави преговорите? И каква беше крайната цел?

Докато наблюдаваше как салонният управител си проправя път между препълнените маси, за да настани група холандски туристи, Перченко разбра, че няма да открие отговорите.

— Да — измърмори той. — Трябва да чакам.

МОСКВА

Полковник Иван Кериков отмести изпитателния си, безчувствен поглед от лицето на мъжа отсреща и допря горящия край на фаса към поредната цигара, пъхната между тънките му устни. Щом димът изпълни белите му дробове, той угаси угарката в препълнения пепелник и отново се вторачи в госта си. Мъжът сякаш се смали от безпощадния му поглед.

Кериков продължи да преценява човека пред себе си през лютивия облак. Макар че го виждаше за пръв път, мъжът очевидно бе замесен от същото тесто като мнозина други счетоводители бюрократи, и Кериков имаше чувството, че го познава. Счетоводителят беше в униформа на майор от КГБ, която обаче бе ушита лошо и висеше на тесните му рамене и хлътнали гърди. Едно-две отличия приличаха по-скоро на извинение, отколкото на свидетелство за храброст. Кожата му имаше нездрав вид и ако съветските лекари не бяха усъвършенствали евтината очна хирургия, мъжът сигурно щеше да носи очила с дебели лупи. Кериков си спомни с отвращение, че финансовият инспектор стисна ръката му немощно, сякаш държеше найлоново пликче с черва.

Полковникът не се изненада, когато преди час този човек се представи на секретарката му. Той очакваше ревизия от Централното бюро на КГБ и мъжът беше първият от десетината дребни копои, които щяха да се нахвърлят върху бюджетните му доклади като хрътки, преследващи прясна следа.

Ревизията предстоеше отдавна. След разпадането на Съветския съюз всеки правителствен сектор бе преоценен. Щедрите бюджети, отпускани от Брежнев и Андропов, бяха намалели при Горбачов и Елцин, а отчетността бе затегната. Всяка рубла и копейка трябваше да бъде проследена и отчетена. Финансовите несъответствия станаха недопустими. Влиянието на КГБ пролича във факта, че бе последната от големите организации, която стана жертва на ревизорите.

От шест месеца Кериков знаеше, че инспекторите се интересуват от делата на неговия Седми отдел „Научни операции“. По жестока ирония на съдбата този интерес съвпаднаше с огромните нови разходи, които той бе принуден да оправдава пред мършавия майор, който седеше от другата страна на дървеното бюро.

Ревизорът започна да рови в евтиното си куфарче от изкуствена кожа, а Кериков се замисли за по-лесните времена, на които някога се бе радвал отдел „Научни операции“.

Създаден през бурните години на Великата отечествена война срещу нацистите, Седми отдел бе учреден от самия Сталин, за да помогне за внедряването на заловените вражески технологии в съветската армия. Докато руските войски навлизаха в Германия и освобождаваха фабрики и лаборатории, членовете на новия отдел „Научни операции“ се грижеха тайните разработки да бъдат запазени и транспортирани в огромна база край черноморския град Одеса.

Ако преценяха, че някой обект е важен, служителите на Седми отдел издаваха заповед и цели сгради бяха демонтирани, опаковани и пренасяни в Русия, често заедно с работниците, чийто робски труд продължаваше. По този начин бе взет от предградията на Берлин заводът за деутерий, а сетне построен отново, предоставяйки на Русия първия ѝ източник на тежка вода, важна съставна част на атомните бомби. Фабрика в покрайнините на Варшава, която произвеждаше „Циклон-Б“, нервнопаралитичния газ, използван в лагерите на смъртта, бе транспортирана далеч в Урал и през лятото на 1945 година започна да бълва газови оръжия. Офицерите от Седми отдел атакуваха цех на Хайнкле точно преди персоналът да унищожи материалите от научните си изследвания. Документите и моделите, взети при онова нападение, доведоха до разработването на „МИГ-15“, първия съветски реактивен изстребител.

Тъй като стратегическата ракетна площадка в Пенемюнде бе освободена от западните съюзници, Седми отдел се прости с неочакваното наследство от ракетни технологии, но успя да осигури множество талантиливи учени и проектите им. „Научни операции“ безспорно осъществиха най-големия си удар по време на окупацията на Берлин.

Съюзниците от Запада бяха заети да издирват военнопръстъпници в града, докато руснаците търсеха тайни. В сейфа

в дома на един от инженерите на „Месершмит“ те намериха формулата за добиване на синтетично гориво, необходимо за турбинни двигатели. Дневникът на управител на „Круп“ съдържаше ключа за металния състав на дюзата за изгорели газове на ракетите „V-2“.

Ето така Седми отдел отнесе много тайни в родната си Русия и осигури на съветските учени основата, която им бе необходима, за да ги приспособят за Червената армия.

До лятото на 1952 година всички откраднати германски технологии бяха преценени и много от тях внедрени, а други изоставени. След като главната мисия бе изпълнена, Борис Улиньов, шефът на Седми отдел, реши да промени целта на секцията.

„Научни операции“ беше пасивна структура и нямаше агенти в популярния смисъл на думата, нито създаваше нещо оригинално. Улиньов се залови да промени това. Тъй като Седми отдел винаги се бе занимавал с авангардни технологии, Улиньов започна да планира операции, които щяха да дадат резултат далеч в бъдещето. Похарчвайки милиони рубли, отпуснати от съветското правителство, той насочи осемстотинте учени от персонала си да съсредоточат усилията си върху изпреварващи технологии и да разработят авангардни устройства, за които още никой не бе помислил.

„Научни операции“ започна да проектира и да експериментира с балистични ракети с няколко бойни глави още преди да се зароди идеята за „Спутник“. Теоретиците в отдела бяха съвсем близо до откриването на въглеродното влакно. Екип от експерти започна да работи върху платки за компютри, докато останалият свят още се чудеше на електронната лампа.

Един от проектите стана особено любим на Борис Улиньов и впоследствие се превърна в потенциален триумф за Иван Кериков. Представен на Улиньов от даровит млад геолог на име Пьотр Бородин, проектът беше дързък като всичко, предприето от Седми отдел, и съперничеше на най-великите постижения на човечеството.

Начинанието с кодово име проект „Вулкан“ бе вдъхновено от атола Бикини, където на 15 юли 1946 година Съединените щати извършиха първия подводен ядрен опит. Данните за него стигнаха до Седми отдел едва след четири години, през 1950. Открадна ги агентка, която съблазни лаборант от полигона „Уайт Сандс“ в Ню Мексико, където се съхраняваха огромно количество информация и тонове

проби. Пьотр Бородин прояви интерес заради случайна забележка на колега, който спомена, че при експлозията на атола Бикини се е образувала неизвестна дотогава сплав. Бородин буквално се пристрасти към проблема и стигна дотам, че в края на 1951 година поиска тайна разузнавателна мисия с подводница на Бикини, за да събере проби от пясъка и водата и отломки от седемдесет и четирите кораба, които Съединените щати умишлено бяха потопили като част от опита.

Бородин работи върху тази задача осемнайсет месеца и успя да представи на Борис Улиньов дългосрочен план, направен като по поръчка за новата насока, по която щеше да поеме отдел „Научни операции“.

Първият етап на проекта „Вулкан“ предвиждаше ядрен взрив дълбоко в Тихия океан. Тъй като всички атомни материали бяха под прекия контрол на армията, Улиньов накара екипа си тайно да си изработи бомба. Само това продължи повече от година. Седми отдел създаде голяма фиктивна корпорация и тайно преведе пари в различни банкови сметки в Европа и Азия. Проектът „Вулкан“ стартира едва през пролетта на 1954 година.

Щом бе изигран началният гамбит, не оставаше нищо друго, освен да се чака събитията да поемат естествения си ход. Чакането се проточи четирийсет години, в разгара на студената война, след отварянето на Източна Европа и разпадането на Съветския съюз. През това време Борис Улиньов почина и на неговото място бе назначен друг, а после трети, докато накрая Иван Кериков пое ръководството на значително намалелия по численост отдел.

От всички планове и проекти, започнати от Улиньов през петдесетте години на ХХ век, единствено проектът „Вулкан“ остана жизнеспособен.

За съжаление причината за създаването му бе изчезнала. Мащабната битка между комунизма и капитализма бе приключила. Масираната надпревара във въоръжаването през осемдесетте години на ХХ век бе довела Съветския съюз до икономически упадък. Русия смело се опитваше да остане в крак със съвременните конвенционални и ядрени оръжия, но програмата „Звездни войни“ на Рейгън я постави на колене. Съветският съюз нямаше друг отговор на Стратегическата отбранителна инициатива, освен да капитулира. Америка плати за

усилената си подготовка с четиригодишна икономическа рецесия, но Съветският съюз се прости със съществуването си.

Русия постепенно започна да се затваря в себе си. Помощта за Куба намаля и после спря. След петдесетгодишната окупация на Берлин, войските бяха изтеглени. „Аерофлот“ преустанови повечето си международни полети. Програми и институции в цяла Русия започнаха да изчезват. Държавните диамантени мини в Централен Сибир тайно бяха продадени на лондонски консорциум. Бомбардировачът „МИГ-29“ и програмата за руски самолетноносач бяха прекратени. Офицерите започнаха да се самоубиват, защото носеха на семействата си повече пари като мъртви, отколкото като живи. Персоналът на КГБ бе съкратен с повече от половината.

В новия световен ред за дръзките проекти като „Вулкан“ нямаше място. През първите четири години като шеф на „Научни операции“ преди разпадането на Съветския съюз Кериков бе съхранил „Вулкан“ от чист патриотизъм и чувство за дълг. Но сега се бе разкъсала самата материя на онова, в което вярваше, и той започна да брани проекта срещу ревизорите, воден от обикновена алчност. Кериков реши да открадне „Вулкан“ за себе си, осъществявайки сценарий, гениален като първоначалния план, измислен от Пьотр Бородин преди четирийсет години.

Времето, което някога беше в изобилие, бе намаляло невероятно много за Кериков. Отначало Банкокското споразумение му се бе сторило като дар от провидението, но сега се налагаше да протакат подписването с цената на значителни подкупи, плащани на тайванския посланик, на Геннадий Перченко и на шефа му в Министерството на външните работи.

Седми отдел не можеше да си позволи подобни огромни разходи. Кериков успя да избегне ревизорите няколко месеца, но сега те бяха дошли в кабинета му и задаваха въпроси, на които той нямаше желание да отговаря.

— Аха, ето — каза копоят и извади купчина записки от куфарчето си. — Преди четири години отделът ви, изглежда, е заплатил ремонта на хладилен кораб на име „Августовска роза“ на стойност двайсет и седем милиона долара. В показанията на шефа на корабостроителницата във Владивосток пише, че сонарната система,

инсталирана на кораба, е много по-съвършена от онези в стратегическите ни подводници. Бихте ли коментирали това?

Кериков почувства засилващо се напрежение в очите — сила, която заплашваше да пръсне черепа му. Тайната за ремонта на „Августовска роза“ бе пазена строго, но въпреки това финансовият инспектор бе научил. Стягането, което бе почувствал преди минута, се засили с безпощадността на гарота.

Кериков издърпа най-горното чекмедже на бюрото си.

— Тук имам нещо, свързано с този въпрос.

Счетоводителят се наведе напред. Очите му светнаха в очакване.

В полуавтоматичния пистолет „Макаров“ имаше само един патрон, който Кериков смяташе да се използва срещу себе си, ако някога се наложи. Куршумът проби съвършено кръгла дупка в челото на ревизора. Съдържанието на черепа му се разплиска по стената и вратата зад свляклото се на пода тяло.

Кериков прерови бюрото и намери картонена кутия с муниции. Зареди един патрон в пистолета, върна го в чекмеджето и натисна копчето на вътрешния телефон.

— Да, господин Кериков — отговори секретарката.

— Промених си плановете, Ана — каза полковникът и отново запали цигара. — Информирай Евад Лурбуд, че го искам в Кайро колкото е възможно по-скоро. Мисля, че е в дачата ми. Запази ми билет за първия полет до Банкок. Ще пътувам с паспорта на името на Йохан Крайгер.

— А ревизорът от КГБ? — попита Ана и по тона и Кериков разбра, че е чула изстрела.

— Ще си почине тук малко. Щом се свържеш с Лурбуд и ми резервираш билет за самолета, напусни сградата. Когато те разпитват, кажи, че си излязла да обядваш по-рано от обикновеното и не знаеш нищо. Желая ти късмет, Ана. И сбогом.

— Разбирам. — Дори да бе разочарована, че четиригодишната им интимна връзка приключва, тя не го показва с нищо.

Кериков прерови секретните досиета във вградения в стената сейф и избра няколко, които един ден можеше да се окажат полезни или доходни. Той знаеше, че след като се качи на самолета за Банкок, никога повече няма да се върне в Русия.

ТИХИЯ ОКЕАН

Валерий Бородин подскочи в леглото и сподави стенанието си. Слабото му тяло беше обляно в пот от нервно напрежение, а черните коси — залепнали на главата му. Гърдите му се повдигаха и сърцето му биеше като обезумяло, докато се опитваше да се овладее.

След две минути той осъзна, че вече не е уплашеното шестгодишно момче от съня си, където безлики униформени мъже му казваха, че баща му е починал при инцидент в лабораторията. Сега Валерий беше възрастен мъж и уважаван учен. Но разтърсващите ридания на майка му сякаш още отекваха в тишината в каютата му на борда на „Августовска роза“.

Този сън го измъчваше от деня, в който онези събития се бяха случили в действителност, и го будеше през повечето нощи, но Валерий винаги мълчеше, защото майка му тъгуваше в съседната стая на малкия им апартамент, който отдел „Научни операции“ им бе позволил да задържат като компенсация след инцидента.

За Валерий най-лошото беше да сподавя виковете си, за да не безпокои майка си. Руснаците изразяваха скръбта си открито и емоционално, а той трябваше да я потиска. Смяташе, че с болката си не бива да разстройва още повече майка си. Години по-късно тази история предизвикваше съчувствие у слушателите, но никога разбираше. Хората очевидно мислеха, че с него нещо не е наред.

Едва миналата година в Мозамбик той срещна човек, който най-после го разбра, млада американка, която също бе загубила рано единия си родител.

Валерий провеси крака от тясното легло в каютата си. Ако съветското правителство не бе проявило силен интерес към умствените му способности, той със сигурност щеше да направи кариера в балета. Тялото му нямаше нито грам излишни тлъстини. Но не заради часовете, прекарани в гимнастическата зала, а просто по наследство.

Прокара пръсти през косите си, приглаждайки ги назад. Един непокорен кичур се измъкна и увисна над дясното му око.

Преди година детският му кошмар се бе завърнал в кабинета на Иван Кериков. Валерий не го познаваше, но Кериков очевидно знаеше всичко за него. Бородин научи, че този човек е шеф на отдела, за който работеше покойният му баща. Кериков спокойно обясни, че „Научни операции“ с интерес е наблюдавал Валерий през годините и дори му е помогнал няколко пъти. Докато младият Бородин недоверчиво се опитваше да проумее тази информация, Кериков му поднесе друга изненада.

Той натисна копче на бюрото си и в стаята влезе мъж. Кериков го представи като доктор Пьотр Бородин. Бащата на Валерий бе остарял с трийсет години и косата и брадата му бяха побелели, но още приличаше на човека, който го гледаше от снимката на стената в трапезарията на апартамента на майка му.

В онази нощ сънят споходи Валерий за пръв път, откакто беше дете.

Едва на следващата среща той се съвзе достатъчно, за да чуе нещата, които баща му и Кериков обсъждаха.

Преди години Бородин старши бе фалшифицирал смъртта си като предохранителна мярка. Работата му тогава беше толкова секретна, че само подобни драстични мерки можеха да му осигурят защита. След като повечето му колеги бяха колективно екзекутирани през лятото на 1963 година, Пьотр Бородин остана да работи сам върху тайния проект.

Кериков обясни, че им е необходим нов екип от учени, които да завършат проекта, и попита Валерий дали иска да се включи като заместник-ръководител.

Тогава Валерий работеше в Държавното бюро по енергетика и проучваше потенциала на огромните запаси на Русия от метанов хидрат, затворен във вечните ледове на Западен и Централен Сибир. Познанията му по геология бяха изчерпателни като на всеки от младото поколение руски учени, чиито качества бяха преценявани по резултатите, а не според способността да усвояват партийната догма.

Валерий се съгласи да участва в проекта едва когато го увериха, че е избран според заслугите си, а не заради родството си с възрастния

Бородин. Пьотр Бородин се държеше така, сякаш не познаваше сина си.

Две седмици по-късно Валерий бе изпратен на почивка в Мозамбик под прикритието, че участва в смесена експедиция като морски биолог. Щеше да сгрее тялото си след месеците, прекарани в Сибир, и да се подготви за предстоящата работа.

Мисията беше невероятна. Кериков бе успял да събере някои от най-големите умове в Руската федерация и да им осигури най-новите технологии.

Валерий облече американски джинси и зелена военна тениска. Минаваше полунощ, но той знаеше, че ще е безполезно да се опитва отново да заспи.

Камбузът на кораба беше пуст, но на масата бе оставена голяма кана с топло кафе. Валерий напълни една бяла чаша и предпазливо опита силната, горчива течност. Кимна на помощника, който дрънкаше с тенджерите и тиганите, и излезе.

Построен като товарен кораб от „Хитачи-Зосен“ през 1979 година, „Августовска роза“ бе превърнат в хладилен кораб през 1983, когато го купиха „Океански превози и товари“. Складовото пространство бе намалено почти с трийсет процента, за да се освободи място за огромните хладилници и специалната техника, необходима за транспортирането на замразени продукти.

Ремонтът бе подробно документиран от японската корабостроителница, която бе извършила работата, от застрахователното дружество „Континентал“ и от финландската банка, отпуснала заемите на „Океански превози и товари“. Следващата трансформация на „Августовска роза“ се пазеше в строга тайна.

През пролетта на 1990 година корабът стоя седем седмици в таен сух док във Владивосток. На външен вид „Августовска роза“ беше такъв, какъвто винаги е бил — двайсет хиляди тона водоизместимост и дължина сто и петдесет метра, заострен нос и правоъгълна надстройка, разположена на задната палуба, която приличаше на четириетажна стоманена кутия. Но вътрешността на облицования със стомана корпус бе преобразена в уникална научноизследователска станция.

Подобният на пещера главен трюм бе превърнат в геофизична лаборатория, разделена на по-малки лаборатории, кабинети и складове.

Хладилните помещения бяха непокътнати, но сега там при постоянна температура се пазеше сложна компютърна система.

Компютрите бяха огромни и заемаха почти 280 квадратни метра. На борда на „Августовска роза“ имаше повече електронни системи, отколкото в Байконур, руския еквивалент на Кейп Кенеди. На кораба бе останало достатъчно място, за да се представя за товарен, и макар че вече не можеше да пренася толкова много замразени продукти, че да има печалба, „Августовска роза“ плаваше безпрепятствено в Тихия океан.

Валерий стигна до главната лаборатория, минавайки през сложен лабиринт от прегради, врати и тесни коридори. Последната врата имаше електронна ключалка. Пазачът записа в колко часа влиза Бородин и взе магнитната му карта, за да не бъде изтрита от магнитните полета, създадени от уредите в лабораторията.

Минаваше полунощ, но вътре работеха десетина учени, лаборанти и асистенти, които наблюдаваха многобройните сензори. В средата на помещението имаше голяма метална маса, а над нея бе окачен лазерен проекционен апарат за холограмни изображения, свързан с главния компютър с множество фиброоптични кабели.

Пьотр Бородин седеше пред командното табло най-близо до проекционната маса. Слабото му тяло бе скрито под широка лабораторна престилка. Валерий пое дълбоко филтрирания, пречистен въздух и тръгна по гумения под.

— Отново ли работиш до късно, татко?

Пьотр Бородин беше най-възрастният член на научния екип, но притежаваше работоспособност, която учудваше всички. Прекарваше по денонощие и половина в компютърната зала и после без желание отиваше да поспи шест часа. Изнуреният му външен вид стъписа сина му.

— Взимаш ли си лекарствата, татко?

— Не — раздразнено отговори старият учен. — Кумадинът не е нищо повече от отрова за мишки, а бетаблокърът пречи на дишането ми заради климатичната инсталация. Престани да ми натякваш за сърцето. Виж това. Камерите отново са на линия.

Валерий погледна монитора и видя нещо, наподобяващо ад на земята. Окачена на кевларен кабел, обвита в покритие с втъкани графитни нишки и снабдена с лещи от синтетичен сапфир, камерата

висеше точно над кратера на най-бързо разрастващия се вулкан в света. Изтласквана нагоре от недрата на земята, разтопената лава се изливаше в неизчерпаем поток от тесния кратер в земната кора сред облаци от отровен газ и разтопени минерали. Към камерата не беше прикрепен микрофон, но Валерий сякаш чуваше стенанията на земята, която изригваше.

— Скоростта отново се е увеличила — отбеляза Валерий.

— Е, и?

— Потокът се насочва на запад.

— Точно така. Намира се в северния екваториален пояс, както предвидих.

— Но течението се движи може би с три мили на ден. Това не може да предизвика промяна в образуването на конуса.

— Обикновено не, но скоростта на изригването на вулкана е толкова голяма, че двете сили създават наклон в потока от лава. Това е елементарна задача с вектори. Радвам се, че си тук, Валерий. Компютърът скоро ще приключи с обработката на данните от изминалия ден и ще бъде готов за проекцията на растежа.

Поради огромното количество информация, събирана от сензорите, и хаотичното движение на всичко в природата, „Августовска роза“ се нуждаеше от мощни компютри, за да направи достоверна прогноза за разрастването на вулкана. Макар че бе свръхмощна, електрониката на борда се нуждаеше от двама и четири часа да начертае карта с точност до милиметри на надигащия се конус под кораба и после да изработи прогноза къде ще пробие повърхността на Тихия океан.

Часовникът брояч на единия компютър показва, че холограмното изображение ще бъде завършено след минута и двама секунди. Валерий и баща му чакаха мълчаливо. И двамата предпочитаха да гледат кадрите, предавани от камерата, вместо да водят безсъдържателен разговор. Пьотр Бородин сякаш не забелязваше напрежението между тях, но за Валерий то бе осезателно.

Най-после броенето стигна до нулата и Пьотр включи холограмния проектор. Моделът над чертожната маса се появи като неясно, конусовидно очертание, но бързо се фокусира. Видяха се скали, излизащи във всички посоки канали и по-малки отвори.

Изображението изглеждаше солидно, но всъщност бе съставено от лазерни лъчи.

— Активиране на логаритмите за екстраполяция.

Компютърът вече бе направил десетките милиарди изчисления, необходими, за да се прогнозира нарастването на вулкана, и образът мигновено се промени. Появи се блещукаща синя равнина, изобразяваща повърхността на океана, и вулканът бързо се издигна над нея.

Бородин натисна още няколко копчета на командното табло и към проекцията се прибавиха линиите на географската дължина и ширина.

— Това е третият пореден експеримент, при който вулканът излиза на повърхността на хиляда метра извън хавайската изключителна зона от двеста мили^[1] — доволно отбеляза Пьотр. — Мисля, че е време да уведоим Кериков.

Той се обърна към една от асистентките.

— Кажи на капитана, че искам да останем още двацет и четири часа на място.

Тя се поклони леко и излезе от лабораторията.

— Пренастройте сензорите и компютрите — нареди Пьотр на останалите. — Искам веднага да направим още една симулация.

Валерий тръгна към вратата, но баща му го хвана за ръката.

— Трябва да видиш последните данни от лабораторията за газова спектрометрия.

Двамата излязоха заедно. Пьотр още държеше сина си за ръката, сякаш се страхуваше, че ще избяга.

Лабораторията за газова спектрометрия беше пълна с лъскави технически съоръжения от неръждаема стомана. Самият спектрометър беше голям колкото автомобил, но неизмеримо по-сложен. Уредът използваше спектъра от светлина, излъчван от превърнатия в пара материал, за да декодира химичния му състав. Системата се допълваше от ехолот за сеизмични вълни.

— Василий, покажи на заместник-ръководителя ни онова, което показва на мен тази вечер. — Пьотр никога не говореше за Валерий като за свой син.

Купчините листове, които ученият сложи в ръцете на Валерий, бяха изпъстрени с ивици във всички оттенъци на дъгата и пресечени от

черни линии с различна дебелина. Линиите съответстваха на дължините на вълните, погълнати от изпарените материали.

С лекотата на географ, който разгадава гъстата мрежа на топографската карта, Валерий прелисти страниците и не забеляза отклонения от нормалния състав на магмата, докато не стигна до последните спектрографски изображения.

Разпозна линиите, обозначаващи базалта, кварца и феромагнезия, но имаше и серия от очебийни линии, показващи наличие на ванадий, а до тях — плетеница от редуващи се, дебели и тънки черти, каквито не бе виждал.

— Най-ранните писания по алхимия датират от средата на V век и са открити в арабски, китайски и европейски ръкописи — тихо каза Пьотр Бородин, поглеждайки разпечатката над рамото на сина си. — През следващите дванайсет столетия алхимиците са били най-големите умове на времето си и са положили основите на съвременната химия и фармакология, но никой не е успял да изпълни задачата и да превърне оловото в злато. Сега, в ерата на свръхкомпютрите, ние се връщаме към корените на науката. Осъществихме онова, което поколения наред са се опитвали да направят. По времето на великите алхимици златото е представлявало истинската сила в света. Днес силата в буквалния смисъл на думата управлява земята. Ние постигнахме цел, която човечеството бе изоставило като безнадеждна — превърнахме основен метал в най-ценния елемент във вселената. При това не какъв да е лъскав метал с ограничена употреба, а източник на енергия, който може да се възстановява, докато го изразходваме. Никой няма да може да ни предизвика, Валерий.

Валерий се почувства неудобно от речта на баща си, остави листовите на бюрото и излезе от лабораторията. Той си спомни цитат от индуската митология, в който Шива заявява: „Аз се превърнах в смърт, унищожител на светове.“ Ядреният физик Робърт Опенхаймер бе употребил същите думи, след като изобретението му изпари част от пустинята в Ню Мексико.

---

[1] Според Конвенцията по морско право на ООН, държавите могат да обявят изключителна икономическа зона от 200 мили, в която

притежават суверенни права за експлоатация на природните ресурси.
— Б.ред. [↑](#)

АРЛИНГТЪН, ВИРДЖИНИЯ

Мърсър се събуди малко преди шест сутринта. Умората от пътуването със самолета бе прогонена от свръхдозата адреналин предишния ден. Той се надигна сковано и докосна синкаво-червеникавите охлузвания по раменете си. Избръсна се, изкъпа се и слезе в стаята за отдих. Там си наля чаша гъсто черно кафе и безуспешно опита да се съсредоточи върху сутрешните вестници. Сънят му през нощта бе прекъсван от въпроси около разказа на Тиш, на които не можеше да отговори. Мърсър се примири и реши да чака информацията на Дейвид Соулман от Маями.

В седем и петнайсет той нетърпеливо сгъна вестниците и ги отместил настрана. Между бутилките зад бара стърчеше трийсетсантиметрово парче от железопътна релса. Половината бе ръждясала и очукана, а останалата част бе гладка като огледало.

Мърсър взе тежката релса и я сложи върху хавлия на бара, а до нея постави кутия от обувки, пълна с инструменти за излъскване на метал. Той започна да лъска релсата толкова съсредоточено, сякаш нищо друго на света нямаше значение. Докато ръждата и мръсотията бавно се разтваряха от химическата и физическата атака, Мърсър безмълвно благодари на Уинстън Чърчил, че му бе подсказал идеята за подобно средство за размисъл. Когато изпаднал в по-голямо напрежение, отколкото легендарната му издръжливост можела да понесе, британският министър-председател строил тухлени стени в двора зад резиденцията на Даунинг Стрийт номер 10. Повтарящите се движения позволявали на съзнанието му да се освободи от тежкото бреме на Втората световна война и да се фокусира върху определен проблем. Когато Чърчил вземел решение, някой от помощниците му разрушавал стената и прибирал тухлите и хоросана за следващата криза.

Мърсър заимства идеята, но я пригоди към условията в къщата си. Той бе започнал да излъсква релси, докато учеше минно инженерство в Колорадо. Преди важен изпит се занимаваше с релсата

в продължение на час и нещо, като прочистваше съзнанието си и концентрираше енергията си върху предстоящото предизвикателство. Завърши единайсети по успех във випуска и беше убеден, че ключът е в този ритуал.

Мърсър се усмихна, защото изчисли, че откакто се е дипломирал, е излъскал близо шейсет метра релси.

Още работеше, когато малко след девет в стаята за отдих влезе Тиш.

— Добро утро — каза тя.

Мърсър сложи напоената с препарат кърпа в кутията за обувки, без да се чувства задължен да обяснява какво прави.

— Добро утро и на теб. Виждам, че са ти по мярка.

Тиш направи пирует и тънката черна пола се завъртя около изящните ѝ прасци. Бялата ѝ тениска беше от „Армани“. Предишния следобед Мърсър ѝ бе купил дрехите от местния търговски център, докато тя спеше.

— Всичко е с моя размер, дори сутиенът. Имаш набито око. — Тиш отново му се усмихна закачливо. — На кафе ли мирише?

— Да, но ще ти направя друго. Моето е много силно. Може да събуди дори мъртвец.

— Струва ми се чудесно. — Тя предпазливо отпи от чашата му и потрепери. — Защо не ме събуди за вечеря снощи?

— Реших, че се нуждаеш повече от сън, отколкото от ястията ми.

— Установила съм, че ергените са отлични готвачи.

— Опасявам се, че това не се отнася за мен. Пътувам много и затова не успях да се науча да готвя. Живея на принципа, че всичко става за ядене.

Мърсър видя, че погледът ѝ се стрелна към картата зад бара.

— Била съм само на няколко работни пътувания. Повечето си време прекарвам в лабораторията в Сан Диего. Сигурно е вълнуващо да пътуваш.

— Отначало беше, но сега предимно седя в самолета, ям готова храна и присъствам на скучни съвещания.

Тиш се подсмихна, но не попита нищо повече.

— Разбра ли какво става?

Преди да отговори, Мърсър погледна часовника си. 9:30. Часът на самоналожената му забрана отдавна бе минал. Той заобиколи бара и

извади бира от хладилника.

— Вчера, след като ти си легна, се обадох тук-там. Скоро трябва да получа отговори. А дотогава мисля, че е най-добре да останеш тук. Искаш ли да се обадиш на някого?

— Не.

— Хубаво. Надявам се, че до вечерта ще научим нещо, което да ни поведе в някаква посока. Но в момента не можем да направим нищо друго, освен да чакаме.

— Не трябва ли да ходиш на работа?

— Аз съм консултант на Института по геология и те очакват от мен да бъда безотговорен — засмя се Мърсър.

Бъбриха още час. Той умело отклони разговора от себе си, така че Тиш да говори през повечето време. Смехът ѝ бе заразителен и Мърсър забеляза няколко очарователни лунички по скулите ѝ. Тя му каза, че не е омъжена, а само е била сгодена преди години. Била привърженик на демократите и консервативна, но нямала доверие на кандидатите на тази партия, нито на природозащитните организации. Не познавала майка си, а покойният ѝ баща бил идол за нея. Работата в НАОМ ѝ харесвала и още не искала да се установи на едно място и да стане преподавател. Последната ѝ сериозна връзка приключила преди седем месеца, затова в момента се безпокояла единствено за цветята си, които съседката обещала да полива, докато Тиш е в Хавай.

В единайсет телефонът в кабинета иззвъня. Мърсър не вдигна слушалката. След няколко секунди факсът забръмча и когато спря да работи, той се извини и взе десетината листа от подноса.

Започна да чете и щом свършеше страницата, я подаваше на Тиш.

— Не разбирам въпроса в края на съобщението — каза тя след двамайсет минути.

— Това е обичайна закачка между Дейв и мен. Правим го от години. Трябва да призная, че той ме затруднява.

Тиш прочете на глас:

— Кой е капитанът на „Амоко Кадизо“? Не съм чувала за този кораб.

— Това е натоварен догоре супертанкер, заседнал в Ламанша през март 1978 година, но не мога да си спомня името на капитана.

Тя го погледна учудено и смени темата.

— Разбираш ли нещо от тази информация?

— Още не съм сигурен — отговори Мърсър и отвори втора бира.

Централата на „Океански превози и товари“, компанията, чийто кораб бе спасил Тиш, се намираше в Ню Йорк, но парите им идваха от финландски консорциум, оглавяван от фирма, подозирана, че е фасада на КГБ. Корабите им пътуваха предимно в Тихия океан и пренасяха стандартни товари. Дейвид Соулман обаче бе открил странна клауза, вписана във всичките им договори за „Августовска роза“. Клаузата позволяваше на хладилния кораб да разтрогне договора с предупреждение само от дванайсет часа, при условие, че стоката още не е натоварена. През всичките си години като експерт по морско право Дейвид Соулман не бе виждал подобно споразумение и нямаше представа каква би могла да бъде целта му. От 1989 година „Океански превози и товари“ се бе позовавала на тази клауза няколко пъти, отказвайки да натовари стока на „Августовска роза“ в Щатите. Заключениеето на Соулман беше, че клаузата е странна, но не и противозаконна.

В момента корабът се намираше на север от Хавай, спрял поради проблеми в моторите. Според източниците на Дейвид „Августовска роза“ щеше да потегли до петнайсет часа и компанията не бе поискала външна помощ. Товарът от говеждо месо, който трябваше да бъде взет от Сиатъл, се прехвърляше на друг кораб.

Запитването на Мърсър за информация за плавателни съдове, потънали в същите води като „Океански търсач“, бе отворило кутията на Пандора. През последните петдесет години там бяха изчезнали четирийсет кораба, макар че от седемдесетте години на ХХ век инцидентите не бяха толкова чести. Мърсър предположи, че това се дължи на новата технология за прогнозиране на метеорологичните условия. Той забеляза, че повечето потънали плавателни съдове са риболовни гемии, развлекателни кораби и лодки. Мърсър отбеляза с черна писалка по-очевидните изключения.

„Океански търсач“, научноизследователски кораб на НАОМ, юни тази година, един оцелял.

„Ошаби Мару“, японски траулер, декември 1990 година, няма оцелели.

„Филипе Сантос“, чилийски метеорологичен кораб, април 1982 година, няма оцелели.

„Уестърн Пасидж“, американски товарен кораб, използван за полагане на кабели, май 1997 година, няма оцелели.

„Кюри“, френски океанографски изследователски кораб, октомври 1975 година, няма оцелели.

„Коломбо Принцес“, контейнеровоз от Шри Ланка, март 1972 година, трийсет и един оцелели.

„Балтимор“, американски танкер, февруари 1968 година, двадесет и четирима оцелели.

Между изчезването на „Балтимор“ през 1968 година и на рудовоз на име „Феникс“ през 1954, нито един голям кораб не бе потънал северно от Хавай. А потопяването на всеки голям плавателен съд преди 1954 година можеше да се припише на Втората световна война.

— И аз не знам какво да мисля — добави Тиш.

— Ако корабът, който те е спасил, е свързан по някакъв начин с КГБ, това би обяснило защо си чула руска реч.

Мърсър отново прегледа страниците, но постоянно се връщаше към списъка с потъналите кораби, отбелязвайки, че „Феникс“ е изчезнал заедно с целия си екипаж. Тук имаше нещо гнило...

— Господи.

— Какво? — попита Тиш.

Мърсър не осъзна, че е говорил на глас.

— Трябва да отида до службата.

— Защо?

— Имам предчувствие. — Той протегна ръка към телефона.

— Ало — чу се треперещият, дрезгав глас на Хари Уайт.

— Искам да дойдеш тук и да се грижиш за една приятелка... Не, не води гости... Да, имам още „Джак Даниълс“... Добре. Ще се видим след малко. — Мърсър затвори и се обърна към Тиш. — След няколко минути ще дойде един мой приятел. Искам да стоиш тук с него. Още се страхувам да те пусна навън. Не и докато не науча повече.

В очите ѝ се четеше молба. Мърсър не можа да разбере дали тя иска окуражаване или повече информация.

— Ще се върна след няколко часа. Ако подозренията ми се окажат верни, до довечера нещата ще се изяснят и сутринта ще пътуваш в самолета към дома си. Пък и Хари е по-забавен от мен.

Десет минути по-късно на вратата се позвъни и в къщата влезе Хари. От устата му стърчеше цигара без филтър.

— Господи, Мърсър, нищо чудно, че ме повика. Това момиче е твърде хубаво, за да стои тук по собствена воля. Сигурно си я отвлякъл.

— Да, така е. Тиш Талбът, това жалко същество е Хари Уайт. Хари, Тиш.

Хари прокара пръсти през косата си.

— Дори да бях двацет години по-млад, пак щях да съм достатъчно стар, за да ти бъда баща, но въпреки това ми е приятно да се запознаем.

Мърсър видя, че Тиш остана очарована. Трябваше да признае, че старецът още имаше обаяние. Тя щеше да бъде в добри ръце, докато го нямаше.

— Ще се върна след час-два.

— Не бързай — рече Хари. — Свободен съм цял ден и съм убеден, че тази красива дама изгаря от нетърпение за приятна компания.

— Ти си образец на това, Хари. Няма да се бавя, Тиш. Не го насърчавай, защото сърцето му е слабо.

— Остави ни насаме — извика Хари, обърна се и се вторачи в очите на Тиш.

Преди външната врата да се затвори зад него, Мърсър чу веселия ѝ смях.

Дженифър Удридж стъписано вдигна глава, когато Мърсър влезе в кабинета.

— Къде беше? От вчера никакъв те няма.

— Обядвах дълго и загубих представа за времето.

— Хубаво. Следващия път, когато го направиш, първо ми кажи, за да мога да те прикривам. Ричард те търси като обезумял.

В същия миг телефонът иззвъня. Обаждаше се Ричард Харис Хауъл, дебелият, предвзет заместник-директор на Института по геология, шефът на Мърсър.

— Доктор Мърсър, трябва да те видя веднага в кабинета ми. Пред мен има списък на квитанции от пътуванията ти, който трябва да обсъдим. — Хауъл се явяваше по-скоро в ролята на счетоводител,

отколкото на учен. — Изглежда си злоупотребил с държавни пари, докато си бил в Южна Африка.

Мърсър отдалечи слушалката от ухото си, докато Хауъл продължи в същия дух още минута.

— Имаш право, Рич. — Мърсър знаеше, че Хауъл мрази да го наричат така. — Имам малко работа тук. Ще дойда в кабинета ти след десетина минути.

Мърсър затвори, изпреварвайки всякакви възражения.

— Сигурен съм, ще се дотътри тук. Кажи му, че съм в тоалетната.

— А къде отиваш всъщност?

Мърсър седна на края на бюрото ѝ и се престори, че говори сериозно.

— Не мога да те въвека в това, Дженифър. Ами ако Хауъл прибегне до изтезания? Веднага щом онази крастава жаба си тръгне, ти си свободна до края на деня. По-скоро до края на седмицата. Мисля, че няма да бъда тук.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

— Само дръж Хауъл далеч от мен.

Той грабна куфарчето си и слезе на партера на сградата, където се съхраняваха архивите.

Мърсър не познаваше главния архивист Чък Лаури, но бе чувал за него. Повечето участници във виетнамската война бяха на мнение, че преживяването коренно ги е променило. Персоналът на института смяташе, че двете пребивавания във Виетнам са вразумили Чък Лаури, но въпреки това той беше далеч от душевното здраве. Обличаше се в спортни сака за осемстотин долара и окъсани джинси. Лицето му бе скрито зад грижливо поддържана брада, но косата му беше вечно разрошена и сплъстена. Черните рамки на топчестия му нос нямаха стъкла. Псуваше като каруцар, но инак имаше изумително богат речник.

Мърсър влезе в компютърната зала с архивите. Лаури седеше зад бюрото си и четеше евтин любовен роман. На месингова плочка до телефона пишеше: „Въздържай се от двусмислици“.

— Купих я вчера — каза Лаури и показа пъстрата корица на книгата, — заедно с пакетче презервативи и тубичка вазелин. На проклетата продавачка дори окото ѝ не мигна. Модерните времена

пораждат безразличие между хората. Но романът е хубав. С изключение на това, че авторката непрекъснато описва гърдите на героинята си като меки, а тялото на героя като блестящо под лъскавината на мъжествена пот. Ако го направи още веднъж, ще я пречукам. Кой си ти?

— Филип Мърсър, временен консултант.

— Дженифър Удридж работи с теб.

— Познаваш ли я?

— Само като потенциална жертва за срутване.

Мърсър се надяваше, че Лаури се шегува.

— Ти си онзи, който държи Хауъл за топките, нали? — добави Лаури.

— Да речем, че не се спогаждаме.

— Това е проблемът му, откакто дойде тук. Не се разбира с другите. Освен това е досаден, нищожен дилетант и устата му постоянно е изцапана с лайна от прекалено усърдно целуване на задници. Какво те води в моето Дантево кътче?

— Искам да видя сеизмичните данни на Хавай за май 1954 година.

— Тъпо желание, но ще ти услужа. Ела утре и ще имам всичко, което те интересува.

— Съжالياвам, Чък, но работата не може да чака. Хауъл отново диша във врата ми, затова трябва бързо да изчезвам оттук.

— Това проучване ще ядоса ли онзи духач?

— Само дотолкова, че няма нищо общо с договора ми с него.

— Хубаво. Ела. — Лаури скочи от стола и се вмъкна в задната стая.

Там седна пред компютъра, извади тежък справочник от чекмеджето на бюрото и го прелисти бавно, като си подсвиркваше. След няколко минути остави справочника и започна да трака по клавиатурата.

— Винаги пиша фортисимо, а не пианисимо. Нека проклетата машина знае кой е маестрото тук.

Мърсър не може да скрие усмивката си.

— Ето — каза Чък след няколко минути, — това са сеизмичните данни на Хавайските острови за май 1954 година. Нямам представа

защо ти трябва, по дяволите. А сега, връщам се към Светата Развратница и нейния герой, страшният майор Твърд Грубиян.

Лаури излезе от стаята и Мърсър зае мястото му пред компютъра. Поради засилената сеизмична активност около Хавай беше трудно да се изтълкуват данните дори за един месец, но Мърсър търсеше определена дата.

Двайсет минути по-късно той изключи компютъра и благодари на Лаури за помощта.

Отговорът беше цитат от любовния роман.

— „Той разкъса корсажа около младата й плът, обнажвайки меките й гърди пред пиратския екипаж.“ Тази кучка, авторката, ще умре.

Мърсър се усмихна, затвори вратата на архива и тръгна по стъпалата към изхода. Тъй като ягуарът или по-точно онова, което бе останало от колата, беше още в полицията, бе принуден да вземе такси, за да се прибере вкъщи.

Тиш и Хари не бяха там. На залепената на екрана на телевизора бележка пишеше, че са отишли в бара на Дребосъка. Мърсър се ядоса за миг, но после осъзна, че там Тиш ще е в безопасност. Преди да се присъедини към тях, трябваше да се обади в Ню Йорк и да положи основите на нещо като план.

„Океански превози и товари“, КГБ или който и да стоеше в дъното на цялата история, бе замесил Мърсър в битката. И сега беше време да му върне услугата.

БЕЛИЯ ДОМ

Влизайки в Овалния кабинет, Дик Хена заяви:

— Нашият човек е Филип Мърсър.

— Крайно време беше, по дяволите — отбеляза Пол Барнс, директорът на ЦРУ. Двамата не се обичаха.

В кабинета беше и адмирал Томас Морисън, вторият чернокож председател на Съвета на началник-щабовете в американската история. Той не криеше политическите си амбиции.

— Кой е той, Дик? — попита президентът.

— Консултант по минно-геолошко дело, сър. В момента работи за Института по геология на Съединените щати. Забавихме се, докато установим самоличността му, защото едно ченге, негов приятел, криеше ягуара му на служебния паркинг в Анакостия. Ако не бях включил още хора в случая, нямаше да го открием — отговори Хена и седна. — Предполагам, че жената е с него.

— Защо името му ми звучи познато? — попита президентът.

— Той участва в операция на ЦРУ преди войната в Персийския залив. Сигурен съм, че предшественикът ми е споменал името му по време на някой инструктаж.

— Да. Тогавя бях в Комисията по въоръжените сили в Конгреса.

— Доктор Мърсър придружаваше малък екип командоси от „Делта“, за да проучи възможностите на Ирак да добива уран, подходящ за ядрени оръжия. Международната агенция по атомна енергия потвърди, че иракчаните не са получили уран от външни източници, но трябваше да знаем дали урановата руда, добивана край Мосул, е достатъчно чиста, за да бъде обогатена в плутоний 239. Информацията, която Мърсър донесе, гарантира, че войските ни няма да бъдат изправени пред ядрена заплаха. Президентът Буш се нуждаеше от тези последни разузнавателни данни, преди да започне операция „Пустинна буря“.

— Доколкото си спомням, по време на онази мисия имаше жертви — отбеляза президентът.

— Да. Четирима командоси бяха убити от засада близо до мината. На разпита след това научихме, че доктор Мърсър е поел командването на екипа и е извел от Ирак останалите.

— Вижда ми се способен — отбеляза президентът.

— Така е, но остава въпросът защо е отвлякъл Тиш Талбът и е убил шестима души, сред които двама агенти на ФБР, изпратени да я охраняват.

— Филип Мърсър не е отнел живота на хората ми — заяви Ричард Хена. — Под ноктите на убития в болничната стая имаше кръв, която съвпада с тази на единия агент в коридора.

— Тогава кой е бил човекът в болничната стая, по дяволите? — попита адмирал Морисън.

— Няма го в нашите досиета — отговори Хена, — но от Интерпол смятат, че го водят в архивите си. Освен това може би ще идентифицират труповете, открити на улицата и в метрото. След час и нещо ще знаем кои са.

— Все още нямаме отговор на въпросите си — заядливо отбеляза Пол Барнс. Лицето му се бе зачервило.

— Всеки момент ще задържим Мърсър — сопна му се Хена — Изпуснахме го в офиса му, но преди десет минути поставих агенти около къщата му в Арлингтън. Ще го хванем и всичко ще се изясни. А, има и още нещо. НАОМ са получили сметка от кантора по морско право в Маями за информация, изпратена по факса в дома на Филип Мърсър.

— Каква е била информацията? — попита президентът.

— Не знаем. Служителите на адвокатската кантора увъртат. Ще бъде издадена съдебна заповед за претърсване на документацията им. По-късно днес ще знаем и какво е искал Мърсър.

— Трябва да отбележа, че досега доктор Мърсър действа много по-умно от нас. — Президентът говореше тихо и това беше сигурен знак, че полага усилия да овладее гнева си. — И ако доктор Талбът е с него, тя вероятно е в много по-способни ръце от нашите. Той е спасил живота ѝ най-малко веднъж и успява да ни се изплъзне. Доктор Мърсър очевидно е започнал собствено разследване, което изглежда е по-целенасочено от нашето. Прав ли съм?

Обвиненията на президента бяха посрещнати с мълчание.

— Когато намерите доктор Мърсър, искам да го доведете при мен. Няма да предявим обвинения срещу него. Може би той ще хвърли повече светлина върху онова, което става в Тихия океан. Някой иска ли да добави нещо?

— Поставих тихоокеанския ни флот в бойна готовност — отговори адмирал Морисън. — От Коралово море към Хавай се придвижват два самолетносача. „Кити Хоук“ е на позиция заедно с щурмовия кораб „Инчан“. Двата плавателни съда и подкрепленията им са на триста мили южно от Хавай.

— Не знам дали ще се наложи да ги използваме, но е добре там да имаме огнева мощ в готовност. — Президентът потърка слепоочията си. — Господа, изправени сме пред загадка, без да имаме никакви улики. Ако Ониши има пръст в потапянето на „Океански търсач“, доктор Талбът може би е единственият човек, който разполага с доказателства срещу него. Трябва да разберем какво знае тя. А дотогава ще играем на сляпа баба с невидим враг. Това е всичко.

Президентът помоли Дик Хена да остане и освободи Барнс и Морисън.

— Дик, тъй като случаят е в твоята област, ти ще ръководиш операцията. Искам да знам какво е мнението ти.

Директорът на ФБР се замисли за няколко минути и после откровено отговори:

— Не знам. Бележката, която получихме преди два дни, по нищо не се различава от стотиците откачени писма, изпращани ни всяка седмица. Но след като „Океански търсач“ потъна, се стреснахме и ѝ обърнахме внимание. Два дни по-късно единствената оцеляла бе отвлечена от човек, когото смятам за патриот. Оставил е диря от трупове в града, искал е някаква информация по морско право от Маями и сеизмичните данни на Хавай за май 1954 година от архивите на Института по геология. Моля ви, сър, не ме питайте защо най-добрите ми хора не могат да разберат какво става. Но доктор Мърсър несъмнено е намислил нещо.

— Защо би се замесил в подобна история?

— Мотивът му може да е отмъщение. Бил е помолен да се включи в научния екип на НАОМ на борда на „Океански търсач“, но не е бил в страната. Поисках от Пол Барнс данните от проверката на

ЦРУ за Мърсър, направени преди заминаването му за Ирак. Вероятно там има нещо, което ще ни помогне.

— А писмото от Такахиро Ониши?

— Погледнете днешните вестници и ще видите, че всяка малка етническа група в света е тръгнала да обявява независимост, колкото и дълго да е живяла мирно със съседите си. В Африка, Европа и Азия. Можем ли да твърдим, че ние сме неуязвими? Мнозинството от населението на Хавай е от японски произход. Повечето от тях не са виждали континенталните Щати. Вероятно нямаме право да ги управляваме със западняшките си идеи. Знам ли.

— Съзнаваш ли какво говориш, Дик?

— Да, господин президент. Не ми харесва, но знам какво говоря. Може да се изправим пред ситуация, каквата е възниквала само веднъж досега. Тогава тя сложи началото на война, която продължи пет години и взе повече жертви, отколкото всички войни заедно в американската история. Линкълн излезе герой, но вероятно само защото беше убит мъченически.

ХАВАЙ

Такахиро Ониши натопа парче говеждо месо в соса в чинията си, поднесе го към устата си и замислено задъвка. Дейвид Такамора, кметът на Хонолулу, наблюдаваше възрастния индустриалец с добре прикрито отвращение.

Ониши дъвка няколко секунди и после се наведе и изплю гъстата маса месо в сребърна кофа за вино, която вече бе пълна почти до половината със сдъвкана, но несмляна храна. Той внимателно избърса устни и направи знак на иконома да вдигне съдовете.

— Кажи на готвача, че аспержите бяха поувехнали и ако това се повтори, ще бъде уволнен. — В немощния му глас не прозвуча злоба, но човек с неговото положение трябваше да бъде сигурен, че заповедите му ще бъдат изпълнени. — Не мога да повярвам, че не яде повече, Дейвид. Месото беше докарано тази сутрин от фермата ми в Япония.

— Апетитът ми не е такъв, какъвто беше — отговори Такамора, свивайки рамене.

— Надявам се, че състоянието ми не те е разстроило.

— Съвсем не — побърза да отрече кметът. — Но в момента съм под голямо напрежение. Планирането на таен преврат не е лесна работа.

Ониши се отдалечи от махагоновата маса, използвайки електрическата си инвалидна количка. Такамора остави салфетката и тръгна след него, като мълчаливо прокле отвратителното зрелище с ритуала му на хранене.

Макар че Такамора едва минаваше петдесетте, лицето му бе отпуснато като на много по-възрастни японци. Около очите му се бяха образували торбички. На някога слабото му и стегнато от дългогодишните упражнения тяло се бе издуло шкембе и торсът му изглеждаше твърде голям за краката.

Рамките на картините в кабинета на Ониши отразяваха топла светлина. Такамора се настани в коженото кресло, а Ониши докара

количката си зад широкото си бюро с повърхност от позлатен бронз.

— Може да пушиш, ако искаш — покани го Ониши.

Такамора не се поколеба и запали цигара с пъстра запалка за еднократна употреба.

— Какво имаш да докладваш?

Обвит в синкаво-сив дим, Такамора заговори бавно, за да прикрие напрежението, което винаги изпитваше в присъствието на Ониши.

— Почти сме готови да изпратим ултиматум на президента. Две подразделения от лоялни гвардейци ще блокират Пърл Харбър и летището. Губернаторът ще се върне от континента след седмица. Ще го задържим веднага щом слезе на брега. Нашите сенатори и представители веднага ще бъдат отзовани от Вашингтон. Ако се съпротивляват срещу планове ни, и те ще бъдат задържани. Сенаторът Намура вече изрази интерес да се присъедини към нас. Имам пълните уверения на замесените граждански организации, че са готови да вземат участие със стачки и митинги. Медиите също са готови. След началото ще има четирийсет и осем часово информационно затъмнение. Ще се излъчват новини както обикновено, но няма да се споменава за преврата. — Такамора бръкна в джоба на самото си и извади лист. — Тук са имената на сателитните техники, които ще предават новините. Ако не се подчинят, ще заповядам да ги арестуват или да унищожат съоръженията им.

— А телефоните?

— Нашата войска ще превземе и ще контролира главните предавателни кули и континенталния кабелен възел. Новината за преврата ще изтече, преди да сме подготвили предаванията си, но няма да бъде потвърдена.

— Справил си се отлично, Дейвид. Всичко изглежда наред, но има един малък проблем.

— Какъв? — попита Такамора и се наведе напред.

Вратата на кабинета се отвори и застрашителният Кенджи, помощникът и телохранителят на Ониши, застана зад стола на кмета.

— Какъв е проблемът? — нервно повтори Такамора, след като погледна новодошлия.

— Ултиматумът, който написах на президента, е взет от кабинета ми. Предполагам, че е изпратен във Вашингтон.

Такамора не можа да прикрие изненадата си:

— Нужно ни е още време. Защо си го изпратил?

— Не съм казал, че съм го изпратил, Дейвид. Писмото е изчезнало от кабинета ми. Единственият човек, който знае за него и е бил сам в кабинета ми, си ти. Следователно трябва да те попитам дали си изпратил ултиматума на президента без мое разрешение.

— Кълна се, че видях писмото само веднъж. — Такамора бързо осъзна, че е в опасност. — Никога не бих го взел.

— Искам да ти вярвам, Дейвид, но не мога. Не знам какво желаеш да постигнеш с постъпката си, но те уверявам, че знам какъв ще бъде резултатът.

— Кълна се, че не съм взимал писмото. — Бледата като восък кожа на кмета се осея с капки пот.

— Ти си единственият човек, който има достъп до тази стая и знае къде се намира сейфът ми. Трябва да те поздравя за уменията ти на касоразбивач. Поразителни са. — В гласа на Ониши не прозвуча възхищение. — Ако мислиш, че постъпката ти ще осуети усилията ми, дълбоко грешиш. В момента оръжията се подготвят да бъдат транспортирани тук. Уредил съм армия от силно мотивирани наемници. Разбира се, би било по-лесно да използвам твоята Национална гвардия, но ще се справя и без нея. Ти можеше да станеш президент на най-новата и вероятно най-богатата страна в света, ако не беше алчен и не ме бе измамил, Дейвид.

— Не съм — отчаянието повиши с една октава гласа на Такамора.

— Намирам за възхитително, че поддържах невинността си до края — тъжно отбеляза Ониши.

Кенджи уви тънък найлонов шнур около врата на Дейвид Такамора и го затегна с изумителна сила. Такамора вкопчи пръсти в гаротата. Езикът му се подаде между пожълтелите от тютюна зъби и започна да надебелява. От устата му се изтръгнаха последни предсмъртни хрипове.

Ониши невъзмутимо наблюдаваше ужасяващото убийство. Сбръчканите му пръсти не потрепваха.

Кенджи дръпна още веднъж гаротата и съпротивата на Такамора отслабна. След няколко минути кметът престана да мърда. Дейвид Такамора беше мъртъв.

Кенджи махна найлоновия шнур от врата му, където се бе образувала тънка кървава ивица. Той избърса гаротата в сакото на Такамора, нави я и я пусна в джоба на широкия си, черен панталон.

— Радвам се, че не повърна вътрешностите си — отбеляза Ониши. — Хвърли трупа на кучетата и се върни.

Трийсет минути по-късно Кенджи отново влезе в кабинета. Макар че се бе преоблякъл, той още вонеше на смърт.

— Готово — рече Кенджи.

— Какво има? — попита Ониши, защото разбра, че нещо безпокои човека, който му беше като роден син. — Не позволявай амбициозността на Такамора да те разстрои.

— Не неговата, а твоята амбициозност ме разстрои.

— Не започвай отново, Кенджи — предупреди го Ониши, но помощникът му продължи.

— Изпълних заповедите ти във връзка с тази операция, но не съм съгласен с тях. Плановете ти с Такамора бяха само второстепенни по пътя към изпълнението на истинските ни цели, но въпреки това ти им отдели пълното си внимание. Приоритетите ни са други. Предизвикателството на Такамора би трябвало да е знак да спрем този глупав преврат, който бездруго беше резервен вариант. Трябва да разбереш, че превратът няма да успее. И ще изложи на риск всичко, за което работим.

— Нашият руски приятел те е заплашил и ти вече нямаш доверие в мен, Кенджи.

— Не, Ониши-сан, но първо трябва да се съсредоточим върху задълженията си към него.

— Нека да ти кажа нещо за руския ни съюзник. Той ще ни измами. За него ние сме само средство. Трябва да сме лоялни предимно към народа на Хавай и да държим под контрол руснака.

— Но ние обещахме...

— Това вече не означава нищо. Амбициите на Такамора промениха всичко. Когато написах писмото, обявявайки нашата независимост, знаех, че посланието ми ще бъде изпратено, независимо какви ще бъдат заповедите на Кериков. Трябва да продължим с мисията си. Предателството на Такамора приближи крайния срок. Убеден съм, че президентът замисля възмездие. Затова трябва да

нанесем удара сега. Превратът може да успее без Такамора. Ние можем да контролираме неговите хора.

Кенджи се умълча. Черните му очи бяха отчаяни.

— А оръжията, за които спомена?

— Уредих ги с един мой приятел, египтянин на име Сюлейман ел-азис Сюлейман.

— А армията от наемници?

— Сюлейман ще се погрижи и за тях. Твърдата валута е мощно средство в такива случаи. Наемниците ще подсилят Националната гвардия или ще я заменят, ако откаже да ми се подчини.

— Не знаех — унило каза Кенджи.

— Ти си ми като син, но дори един баща трябва да прави някои неща без знанието на детето си. Това не променя нищо между нас, Кенджи. Не се обиждай.

— Не се обиждам.

— Хубаво — усмихна се Ониши. — Искам да празнуваме довечера. В настроение ли си?

— Да, разбира се — отговори Кенджи на риторичния въпрос.

Ониши насочи инвалидната си количка към спалнята на последния етаж на стъкленото си жилище. Кенджи му помогна да се съблече и да си сложи пижама и после нареди няколко възглавници зад гърба му. Ониши докосна със съсухрената си ръка лицето на Кенджи и му благодари с усмивка. Очите му блестяха така, сякаш имаше треска.

— Трябва да знаеш, че наистина си ми като син.

— Знам — отговори Кенджи, нежно милвайки ръката на стареца. — Моля те, дай ми няколко минути да се подготвя.

Кенджи излезе от стаята, а Ониши се обърна към командния пулт до леглото и натисна няколко копчета в бърза последователност. Стъклените панели на тавана на спалнята потъмняха, изолирайки великолепната тропическа нощ. Стените в цялата къща и покривът също станаха тъмни и жилището потъна в мрак.

Тежките кадифени завеси на отсрещната стена се разтвориха, разкривайки еднопосочно огледало и друга спалня. На леглото лежеше млада гола жена. Малките ѝ гърди завършваха с дълги, възбудени зърна.

Поради напредналата си възраст Такахиро Ониши вече не можеше да се наслаждава на полово сношение, но желанието му за

секс не бе намаляло с годините. Вместо да се примири с неспособността на тялото си да реагира, той бе измислил воайорство, което донякъде задоволяваше желанията му. Ониши не можеше да се възбуди, нито да стигне до оргазъм, но въпреки това изпитваше удоволствие от акта.

Той търпеливо зачака Кенджи да се появи, наслаждавайки се на гъвкавото тяло на спящото момиче. Кенджи най-после влезе в стаята. Мускулестото му тяло беше голо и членът му възбуден. Приблужи до момичето, което още не бе навършило петнайсет години, и я събуди, като допря пениса си към разтворените ѝ устни. Тя беше обучена как да постъпи според сценария на Ониши.

Преструвайки се, че още спи, момичето пое члена на Кенджи в устата си и бавно започна да го смуче. Ониши натисна едно от копчетата на таблото и чувствителните микрофони в другата спалня започнаха да предават тихите звуци на устата и езика на девойката. Тя вдигна ръка и се залови да масажира зърното си, бързо ускорявайки ритъма, сякаш се събуждаше.

Ониши се наведе напред, когато младата японка отвори очи и засмука съсредоточено. Той усети леко стягане близо до мускулите на простатата си и се усмихна. Кенджи протегна ръка и грубо стисна другата ѝ гърда и от тонколоните в стаята на Ониши се разнесоха стенанията на нейната засилваща се страст. Ониши устоя на изкушението да докосне пениса си, защото знаеше, че ще остане разочарован от липсата на реакция.

Кенджи разтвори краката на момичето и пъхна пръст във влагалището ѝ, отнемайки девствеността ѝ. Ръката му и бедрата ѝ се обагриха в кръв. Девойката трепна, но не извика. Кенджи я намести на леглото така, че Ониши да вижда възможно най-добре, и сетне проникна в нея.

Той се тласкаше грубо и въпреки болката, момичето се гърчеше и стенеше, като стискаше тялото му с тънките си крака, повдигаше хълбоците си от леглото и извиваше гръб все по-високо. Ониши не устоя на съблазънта и пъхна ръка под одеялото. Той установи, че пенисът му е леко възбуден, сграбчи го и започна да го мачка в ритъм с Кенджи.

Ерекцията му продължи само няколко минути и нямаше еякулация, но това беше най-голямото му постижение от години. Щом

членът му спадна, Ониши загуби интерес към представлението отвъд еднопосочното огледало. Той натисна копчето, за да дръпне завесите и легна в леглото. Звучите на любенето продължиха да изпълват спалнята. Преди да заспи, Ониши си напомни да не забрави отново да използва същата девойка.

Джил беше в стаята едва от двайсет и четири часа, но имаше чувството, че е затворена там от години. Тя бе преминала през всички класически етапи на пленничеството, които изпитва почти всеки човек, изолиран пряко волята си. Първо се разяри на похитителите си, крещя и удря по масивната стоманена врата, отделяща я от свободата. След като се умори, прекара следващите няколко часа, изучавайки всеки детайл на килията, като разгледа циментовите стени, високия таван и празните лавици, където прахът бе запазил очертанията на отдавна изчезнали инструменти. Помещението бе около шест квадратни метра и миришеше на тор, застоял бензин и моторно масло, затова тя предположи, че някога е било градинарска барака.

Джил крачи из килията си още час и най-после седна на бетонния под до капещия кран. Известно време наблюдава мрачно как малките капки се събират в локва и сетне изтичат към ръждясалото капаче на канала в средата на стаята и накрая заспа.

Когато се събуди, до вратата бе оставен поднос с храна — два портокала, половин корава френска франзела, четвърт пакетче масло и картонена чаша с кафе. Джил мигновено забеляза, че на подноса няма нищо, което би могла да използва като оръжие.

През нощта кофата в отсрещния ъгъл бе изнесена и заменена с чиста.

Джил седеше тихо и чакаше, без да таи надежда. Известно време се опитва да проумее защо и кой би я отвлякъл, но после осъзна, че истината няма да ѝ бъде от полза. Подозираше, че отвличането ѝ е организирано от Такахиро Ониши, но в дадените обстоятелства това нямаше значение. Единствената ѝ задача беше да оцелее.

Тъй като си бе направил труда да я отвлече от дома ѝ, Ониши сигурно нямаше намерение да я убие. Той искаше от нея нещо, което само тя можеше да му даде.

Това сигурно беше доверието, което притежаваше като репортер. Ако Джил беше права, че Ониши и кметът Такамора се опитват да отцепят Хавай от Съединените щати, тогава те щяха да се нуждаят от легитимността на медиите, от успокояващ глас и лице по телевизията, които да уверят хората, че всичко е наред и под контрол. Лесно щяха да я принудят да съобщава фалшиви новини и всички, които ѝ вярваха като на репортер, нямаше да разберат, че са излъгани.

Джил се бе сблъскала със същия проблем на етика и почтеност, преди ядосано да напусне студиото, но този път залогът беше много по-голям. Предишния ден ставаше въпрос за работата и кариерата ѝ, а днес на риск бе изложен животът ѝ. Джил размишлява за това през целия ден, но вечерта съзнанието ѝ се замъгли и разфокусира. Тя изпадна в унес и реши да заспи, както бе облегнала гръб на стената, и главата ѝ клюмна на гърдите.

Неочаквано вратата се отвори. Джил се стресна, излезе от летаргията и се дръпна назад, за да увеличи разстоянието между себе си и тъмната фигура, която пристъпи в килията. Забеляза, че отново е нощ, макар да не знаеше колко е часът, защото ѝ бяха взели часовника.

— Не исках да ви стресна, госпожице Цу. Моля за извинение. — Гласът на мъжа беше монотонен и безизразен и отекна в помещението като далечен шепот.

— Познавам ли ви? — Джил се изправи.

— Не се познаваме официално, но сме разговаряли няколко пъти по телефона. Аз съм Кенджи.

— Знаех си, че Ониши е в дъното на тази работа.

Кенджи се промъкна по-навътре в стаята. Краката му се плъзгаха по пода плавно като живак. Движенията му криеха опасна елегантност. Притежаваше очарованието на змия — бавен, изкусителен и зъл. Клекна на същото място, където преди малко бе седяла Джил.

— Вие сте много възприемчива жена и отличен репортер. Гледах последното ви предаване и трябва да кажа, че направихте смела и точна оценка на моя работодател и връзката му с кмета Такамора. Правилно предположихте, че и двамата искат Хавай да бъде независима страна, макар и тясно свързана с Япония. Единствената ви грешка обаче е, че Ониши има нещо общо с отвличането ви.

— Вие? Защо?

— Достатъчно интелигентна сте, за да се досетите защо сте отвлечена.

— Искате да направя някакъв пропаганден репортаж — с обвинителен тон каза тя.

— Точно така. Всъщност пропагандата, както я наричате, няма да бъде далеч от истината. Може дори да излъчите предаването, което неотдавна завършихте.

Джил бе озадачена.

— Защо искате да направя подобно нещо? Това би разобличило заговора ви.

— Не моя заговор, а на Ониши, госпожице Цу.

— Не разбирам. — Джил не устоя и прие ролята на репортер, който търси факти.

Кенджи се вторачи в празното пространство, сякаш там някъде можеше да прочете мислите си.

— Почти през целия си живот съм работил за Такахиро Ониши. Дължа му всичко. Той е мой господар и аз съм негов роб. Убивал съм и съм изнасилвал малки момичета заради него. Всъщност направих тези две неща и тази вечер. Бих сторил всичко, което той поиска. Но Ониши не знае за мен нещо, което не съм признавал дори пред себе си от много години. — Кенджи млькна и се усмихна. — Като имам предвид възгледите му за честта, мисля, че той ще разбере предателството ми. Родителите ми са се срещали само два пъти през живота си. Първият път баща ми е изнасилвил майка ми, докато е служил в Корея през Втората световна война. Тя била момиче за удоволствие, проститутка по принуда като много други жени, които по време на японската окупация имали нещастieto да бъдат бедни и привлекателни. Баща ѝ я продал да проституира, за да издържа семейството. Родителите ми се срещнали за втори път шест години по-късно, когато баща ми се върнал в Корея да ме откупи. Бил останал импотентен заради нараняване през войната и аз трябвало да бъда неговото наследство, единственият шанс за безсмъртие. Баща ми работи за Ониши до смъртта си. И аз наследих поста му. През по-голямата част от живота си се възприемах като чист японец и от срам криех корейската си половина. Но през последните няколко месеца се случи нещо, което ме накара да се почувствам горд от корейското си потекло. Сигурен съм, че ме разбирате, защото сте наполовина японка и наполовина китайка.

— Аз съм американка.

Кенджи се обърна към нея. Лицето му беше красиво и жестоко.

— Дано да имате по-широки разбирания, защото инак взаимоотношенията ни и животът ви ще свършат бързо. Много скоро ще се наложи опитът за преврат на Ониши да се провали. Кметът Такамора е мъртъв и Ониши ще го последва. А когато това стане, ще се нуждаем от вас, за да използвате влиянието си да успокоим хората и да сложим край на насилието.

— Аз съм репортер и само отразявам новините, а не ги правя — Джил си спомни думите на бившия си колега.

— Журналистите могат да въздействат на общественото мнение и да променят политиката много по-успешно от политиците. Вие притежавате власт, каквато хората не съзнават, че са ви дали. Когато настъпи моментът, най-много след седмица, вие ще разкриете всичко, което знаете за Ониши и Такамора. Тъй като и Ониши ще е мъртъв, няма да има кой да опровергае думите ви. Ще ви разкажа и още подробности. Хората трябва да се съсредоточат върху опита за преврат. Това трябва да остане главната новина в продължение на няколко седмици. Причините не ви интересуват. Когато всичко свърши, обещавам ви, че никога повече няма да бъдете безпокоена и сътрудничеството ви няма да бъде разкрито.

— А ако откажа? — попита Джил по-смело, отколкото се чувстваше.

— Ще ви убия незабавно — сухо отговори Кенджи. — Не е необходимо да ми отговаряте веднага. Искам да помислите. Избрах вас, защото смятам, че ще ви е много трудно да вземете решение — добави той, докато излизаше. — Не ме разочарвайте.

АРЛИНГТЪН

Бар „При Дребосъка“ беше кръстен на собственика си и се намираше на четири преки от къщата на Мърсър. Когато за първи път влезе там, той очакваше, че ще види зад бара огромен мъж, но Пол Гордън беше висок едва метър и четирийсет и тежеше четирийсет и пет килограма.

Заведението беше малко. Имаше само осем високи столчета и шест сепарета за по шестима. Застланият с линолеум под имаше вид, сякаш не бе метен от години. Стените бяха украсени с картини, изобразяващи конни надбягвания и трофеи от „Саратога“, „Белмонт Парк“ и „Йонкърс Рейсуей“ — само няколко от хиподрумите, където Пол се бе състезавал като професионален жокей. Макар да не бил звезда, смятали го за добър ездач с доказани способности. Но Пол бил пристрастен към хазарта, а късметът го напуснал задълго. За да изплати дълговете си, лихварят му заповядал да загуби определени надбягвания.

Разказвайки всичко това на Мърсър, Дребосъка бе признал, че конят му бил първенец по дух и нямало да се даде на друг. Сърцето не дало на Дребосъка да дръпне юздите и да финишира втори. Същата вечер собственикът на коня дал пищен банкет по случай победата. Сутринта биячите на лихваря счупили капачките на коленете на жокея със стоманена тръба. През последвалите месеци на болезнено възстановяване Дребосъка проклинал глупавия кон за бързината му, но най-сетне простил на Денди Мейд, след което отворил бар в родния си Вашингтон.

Мърсър влезе в бара. Дребосъка му махна и веднага му наля водка с лимонов сок.

— Благодаря. Нуждаех се от питие. — Мърсър взе чашата и се приближи до тапицираното в червена кожа сепаре, където седяха Тиш и Хари Уайт.

В заведението имаше само още двама посетители — работници от обществената пералня на ъгъла.

— Съжалявам, че трябваше да изведе Тиш от къщата ти, Мърсър, но уискито ти свърши.

— Имам неотворена бутилка под бара.

— Имаше, Мърсър. Пък и кой би търсил там, по дяволите?

— Нищо лошо не е станало — каза Мърсър и се обърна към Тиш. — Как си?

— Много добре — изкикоти се тя. Беше леко пийнала. — Но трябва да призная, че не съм свикнала да се наливам през деня.

— Остани с Хари и мен, и ще ти покажем тънкостите на занаята — сърдечно се усмихна Мърсър. Вероятно алкохолът щеше да ѝ се отрази добре и да я подготви за онова, което щеше да я помоли да направи.

— Какво откри в службата си?

— Нови улики. Довечера искам да проверя още нещо и после двамата с теб ще се предадем на властите.

— Какво?

— Ти беше под закрилата на ФБР, когато те намерих, Тиш, и съм сигурен, че те искат да се върнеш при тях. А аз трябва да отговарям за трупове, които оставих в центъра на града.

— Хей, Хари, идват двама мъже в костюми — каза Дребосъка, надничайки през мръсния прозорец.

Мърсър погледна Хари въпросително.

— Тиш ми разказа историята за вчера, затова взех предпазни мерки и накарах Дребосъка да наблюдава какво става наоколо.

— Браво — похвали го Мърсър и протегна ръка на Тиш. — Ела.

Той я заведе в малката кухня в задната част на бара. Застанаха пред вградено в стената огледало и Тиш разбра, че е еднопосочно. В заведението влязоха двама едри мъже, които показаха значките си. Мърсър предположи, че не са ченгета, а са от ФБР.

— Филип Мърсър? Да, познавам го — отвърна Дребосъка на въпроса им. — Не съм го виждал от седмица и нещо. Той пътува непрекъснато. Ако го бях видял, нямаше да ми дължи осемдесет долара за стари сметки.

Пол Гордън показва на агентите купчина листчета и Мърсър изтръпна. Надяваше се, че няма да ги разгледат отблизо, защото сметките бяха на Хари.

В същия миг Хари стана, залитна и се подпря на преградата на сепарето. Мърсър се запита дали приятелят му се преструва.

— Аз видях Мърсър — извика Хари. От устата му се разхвърчаха слюнки.

— Къде? — нетърпеливо попита единият агент.

— През 1943 година. Той беше готвач в моя батальон. Изобщо не можеше да готви. Храната му беше същинска отрова. — Хари изпи голяма глътка бърбън. — А може би беше Франк Мъркър. Тогава трябва да е било през 1945.

— Ние търсим Филип Мърсър.

— Не си спомням никакъв Филип Мърсър. Познавах една стриптизърка на име Филис... Беше страхотна... — Очите на Хари се премрежиха. Той се отпусна на мястото си, заби глава на масата и след миг захърка.

Двамата агенти предупредиха Дребосъка да им се обади, ако Филип Мърсър се появи, и си тръгнаха. Пол и Хари играха ролите си още няколко минути, докато се убедиха, че агентите са си заминали. Мърсър изведе Тиш от кухнята и осъзна, че през цялото време е държал ръката ѝ. Докосването беше успокояващо.

— Трябва да ти дадат „Оскар“, Хари.

Старецът вдигна глава и се усмихна.

— Наистина познавах стриптизърка на име Филис, дребна червенокоса сладурана, с която се запознах в Балтимор.

— Какво ще правим сега? — прекъсна го Тиш.

— Едно е сигурно. Не можем да се върнем у дома — отговори Мърсър и отпи от водката си.

— Ако се налага, елате при мен — предложи Хари.

— Не, алергичен съм към хлебарки. Сериозно, имам други планове. Отиваме в Ню Йорк.

— Какво? — стъписа се Тиш.

— Извикай такси, Дребосък. Кажи му да ни чака пред супермаркета. Хари, благодаря ти за актьорското майсторство. — Мърсър извади банкнота от сто долара и я остави на бара. — Това би трябвало да стигне за разчистването на сметките ми.

Той поведе Тиш към задната врата.

— Защо ще ходим в Ню Йорк? — попита тя, когато излязоха на улицата.

— Докато четяхме факсовете, сигурно си разбрала, че Дейвид Соулман подозира, че „Океански превози и товари“ е съветска фасада. Ако е вярно, а аз мисля така, защото ти си чула руска реч, тогава следващият ни логичен ход е да огледаме офиса им.

— Да нахлуем там ей така и да им отправим обвинения?

— Съвсем не — засмя се Мърсър. — Ще влезем с взлом довечера.

Тиш спря и го погледна. Сивите му очи бяха неумолими.

— Сериозно ли говориш?

— Абсолютно — тихо отговори той, но убедеността му прозвуча ясно.

— Сигурен ли си, че искаш да го направиш? — попита Шапката.

— Да — спокойно отговори Мърсър.

Седяха в плимут последен модел. Намираха се на Пето авеню, на десетина преки от централата на „Океански превози и товари“.

— Моите хора могат да се вмъкнат за нула време, да вземат каквото искаш, и да излязат, без никой да разбере. Не е нужно вие да влизате.

— Това е проблемът, Шапка. Трябва да влезем и искам да разберат, че сме били там.

Мърсър за пръв път намери отдушник да излее гнева, който изпитваше, откакто Тиш се бе появила в живота му. Досега само реагираше на ходовете на неизвестните си врагове. Но вече щеше да пристъпи към действие и да им прехвърли топката.

— Фасулска работа — каза Шапката и изтръска цигарата си. Кехлибареното огънче проблесна като комета в тъмната кола.

Дани Спецатори „Шапката“ беше професионален крадец. Бандата му бе причината най-богатите граждани на Ню Йорк да обеднеят с по няколко милиона долара през годините. Четиринайсетгодишният му син веднъж направи грешката да се опита да пребърка джоба на Мърсър пред сградата на ООН. Вместо да предаде младежа на полицията, Мърсър го принуди да му каже кой е баща му. И час по-късно се запозна с Шапката.

В свят, където се върши повече работа между хора, дължащи си услуги, Мърсър реши, че някой ден Шапката може да му върне жеста.

И се оказа прав. Дългът отпреди три години щеше да бъде изплатен тази вечер.

— Дай ни един час да заемем позиция, Шапка, и после изпрати вътре момчетата си.

— Щом разбием вратите и алармата се включи, те ще повикат пазач.

— Разчитам на това.

— Нали няма да убиеш никого? Защото ако го сториш, аз нямам нищо общо с тази история.

— Договорихме се, Шапка. — Гласът на Мърсър беше леденостуден. — Никакви въпроси. Ако момчетата ти направят каквото искам, за нула време ще се приберат вкъщи. Няма да има никакъв риск за тях.

— Искам само да те питам защо го правиш, Мърсър. И двамата знаем, че имаш пари. Това е шибан транспортен офис. Дори заплатите им ще са мизерни.

— Не е твоя работа, Шапка. Просто изпълни задачата и ще бъдем квит. — Адреналинът прииждаше във вените на Мърсър като инжекция хероин в кръвоносната система на наркоман. — Знам какво правя.

Мърсър погледна Тиш, която седеше на задната седалка. Лицето ѝ бе пребледняло. Черните ѝ коси блестяха. Сините очи бяха широко отворени, но изпълнени с доверие. Той се вторачи в тях, търсейки знак на слабост, но не видя нищо.

— Готова ли си?

— Да — прошепна тя. Погледът ѝ беше непреклонен.

Слязоха от колата и след секунди се сляха със сенките на топлата нюйоркская нощ.

Час по-късно, малко преди зазоряване, по Единайсета улица мина шевролет „Камаро“. В тишината изляя куче, раздразнено от бръмченето на колата.

Шофьорът беше съсредоточен в пътя, хлъзгав от дъжда, но пътникът се наслаждаваше на мига. Ловната пушка в ръката му беше хладна и тежка. Вятърът, който повяваше през смъкнатото стъкло, беше топъл и влажен, но свеж. Адреналинът в организма на мъжа бе изострил сетивата му.

Шапката дължеше много на Мърсър. Той можеше да повери шофирането на някой от бандата си, но сам щеше да стреля. Когато стигнаха на четири врати от мишената, шофьорът натисна клаксона и изкрещя като индиански вожд.

Шапката подаде през прозореца дулото на пушката-помпа „Ремингтън“, стреля и остана доволен от резултата. Първият куршум строши стъклото на апартамент на партера.

Вторият взриви вратите на друга къща. Дебелото дъбово дърво се пръсна на трески. Третият изстрел разби прозорец. Шофьорът продължаваше да крещи и клаксонът да свири, но Шапката не чуваше нищо. Очите му бяха приковани в следващата мишена.

Той стреля, зареди пушката и се наведе през прозореца, за да стреля отново. Вратата на „Океански превози и товари“ беше много по-солидна от останалите на улицата, но не можа да издържи на двата изстрела, и увисна на горната си панта. Куршумите я бяха разбили.

Алармената система се включи и прониза нощта по-силно от клаксона на шевролета. Шапката стреля в още един прозорец и после свали оръжието си. Шофьорът пусна клаксона и колата излезе от района.

След шест минути на сцената пристигнаха две полицейски коли. Ченгетата направиха повърхностен оглед на квартала и започнаха да взимат показания от изпадналите в паника жители. Полицаяте вече бяха решили, че стрелбата е извършена от младежи, които се забавляват — насилие без определена цел в град, който беше известен с това.

Грег Русо обаче знаеше, че нищо, случило се на „Океански превози и товари“, не е случайно. Той пристигна на местопроизшествието веднага след като му се обадиха от охранителната фирма. Според документите той беше заместник-президент, отговарящ за офиса в Ню Йорк, но всъщност „Океански превози и товари“ нямаше президент. Шведската групировка, посочена като директорат на компанията, представляваше само пощенска кутия в Стокхолм. Единственият човек, който стоеше над Русо, беше Иван Кериков, шефът на Седми отдел „Научни операции“.

Русо разговаря с полицаите няколко минути, като разпитваше за подробности за инцидента, но всъщност не слушаше обясненията им.

Двайсетте години в КГБ го бяха научили да не приема нищо за чиста монета.

— Пак повтарям, господин Русо, няма за какво да се тревожите — каза едното ченге. — Това не е влизане с взлом, а хлапета, тръгнаха да всяват ужас. Ще се погрижа тази нощ в квартала да има няколко патрулни коли. Няма да ви безпокоят повече.

— Нашата компания плаща огромни данъци, сержант. Очаквам да ни осигурите задоволителна защита. — Русо говореше английски без акцент.

— Съжалявам, но не мога да поставя хора да пазят офиса ви. Ако искате, ще ви кажа името на някоя частна охранителна фирма. Те ще изпратят служителите си само за десет минути. — Сержантът работеше допълнително в събота, докато съпругата му беше на гости при майка си в Трентън.

— Всичко е наред — престори се на успокоен Русо. — Убеден съм, че си въобразявам. Онзи, който е вилнял на тази улица, не е имал за цел нашия офис. Вероятно сте прави, че са били хлапета.

— Повиках хеликоптер само за да се почувствате по-добре, господин Русо. Би трябвало да пристигне до половин час. Ще освети задната част на сградата ви с прожектор и ще провери дали има нещо съмнително.

— Нали ходихте отзад?

— Да. В двора няма нищо освен двама пияници и купчина боклук.

— Е, пристигането на хеликоптера ще бъде голямо успокоение.

След няколко минути двете полицейски коли си заминаха. Неколцината подплашени наематели, излезли на улицата, се прибраха в апартаментите си. Русо, чието истинско име беше Григорий Брежников, изчака, докато кварталът опустя, после направи знак на шофьора на микробуса, който бе пристигнал няколко минути след него.

От микробуса изскочиха двама мъже, облечени в черно. Те тръгнаха към Брежников, като оглеждаха улицата, без погледите им да се спират на нещо за повече от част от секундата, но очевидно и без да пропускат нищо.

Колкото и време да стоеше на Запад, екипът от убийци на КГБ не губеше дисциплината си, тренирана с години на подготовка. Те бяха от

най-добре обучените специалисти в света, способни да убиват с почти всяко съществуващо оръжие, както и с голи ръце.

Мъжете със сериозни лица и безизразни очи спряха пред Брежников.

— Претърсете сградата, като внимавате за нещо не на място, и сетне поемете задълженията на пазачи. Проверете и задния двор. Там има двама бездомници. Изгонете ги. Никой да не влиза в сградата до девет часа сутринта. Аз ще бъда първият.

Нямаше причина Брежников да остава. Тези мъже можеха да овладеят положението.

Миниатюрният предавател в ухото на Мърсър изщрака и после се чу глас.

— Мърсър, двама от най-лошите типове, които съм виждал, току-що влязоха в сградата. Шефът си тръгна.

Мърсър потвърди, че е приел информацията на Кепето, сина на Шапката, който стоеше на покрива на една от постройките на отсрещната страна на улицата.

— Пригответи се — прошепна той на Тиш. — Би трябвало да дойдат първо тук.

Минута по-късно двамата убийци излязоха от офиса на „Океански превози и товари“. В ръцете си държаха пистолети. Очите им претърсиха тъмния двор, прониквайки в сенките, и накрая се спряха на двамата пияници, които лежаха до препълнения контейнер за боклук.

Единият прекоси двора и изчезна в мрака. Наблюдавайки го, Мърсър разбра, че е истински професионалист. Другият остана до входа, прикривайки с оръжието си партньора. Мърсър напрегна тяло.

Първият мъж се приближи до единия пияница и без предупреждение го изправи на крака.

Мърсър трепна, сякаш го удариха. Можеше само да си представя каква сила се изисква да вдигнеш с един замах спящ човек.

Подставеният човек на Шапката взе да бръщолеви несвързано. Другият бездомник, който също беше от бандата, започна бавно да се събужда, сякаш след дългогодишен запой.

— Чупката — изсъска пазачът на единия пияница и ритна другия. — Ти също. Разкарайте се, преди да съм счупил проклетите ви вратове.

Мъжът говореше английски със силен акцент.

— Нищо лошо не сме направили — възрази бездомникът, който лежеше на земята, и избърса устни с мръсната си ръка. — Ние имаме права.

— Махайте се. Веднага. — Убиецът пусна човека на Шапката, извади пистолета от кобура на гърба си и го насочи.

При вида на оръжието двамата пияници избягаха, препъвайки се през двора, и хукнаха към уличката, водеща към Шесто авеню.

Пазачът ритна купчината боклук до контейнера, за да се увери, че там не е скрито нищо. Мърсър, който беше в контейнера, се наведе.

Мъжът вдигна пластмасовия капак и се дръпна назад от погнуса. Контейнерът вонеше на човешки изпражнения, изгнила храна и мръсотия. Пазачът се закашля и пусна капака.

Мърсър разрови боклука, намери ръката на Тиш и я стисна окуражително. Не можеше да докосне кожата ѝ през тънкото гумено защитно облекло, но знаеше, че е изпотена като неговата. Оправи кислородната маска на носа и устата си и пое дълбоко въздух. Кислородът от малката бутилка до него беше свеж и хладен. Шапката им бе дал защитните облекла и кислородните маски.

Пазачите решиха, че двамата пияници са били единствените хора в двора, прекратиха претърсването и отново влязоха в сградата на „Океански превози и товари“.

Десет минути по-късно Мърсър надигна капака на контейнера за боклук, излезе и помогна на Тиш да се измъкне. Дватама съблякоха защитните облекла и ги хвърлиха в кофата.

— И през ум не ми е минавало, че ще видя тази част на Ню Йорк на първата си среща с някой мъж — усмихна се Тиш.

Мърсър би я предупредил да мълчи, но знаеше, че тя изпитва нужда да говори, за да освободи част от натрупалото се напрежение.

— За теб само най-доброто. Следващия път ще се изкъпем на лунна светлина в Ийст Ривър близо до индустриалния канал. По това време на годината там е много романтично.

— Адски си очарователен.

Мърсър извади брезентовата си чанта от купчината боклук и я отвори. Взе очилата за нощно виждане, които бе купил от Шапката, сложи си ги и огледа гърба на сградата на „Океански превози и товари“.

Постройката беше пететажна с равен покрив, осеян с комини и телевизионни антени, отделена с аварийни стълби от съседите си. На всеки етаж имаше по четири прозореца с изключение на партера, където се виждаше само врата от дебела стомана. Прозорците на втория и третия етаж бяха защитени с решетки от ковано желязо. Мърсър беше сигурен, че сградата има алармена система.

„Спукана ти е работата, ако алармата е зонирана“ — отбеляза Шапката, когато Мърсър му разясни плана си.

Ако в алармата липсваха отделни зони, тогава разрушената предна врата щеше да е изключила цялата система. В противен случай обаче опитът на Мърсър да проникне в някой кабинет, щеше да задейства други аларми.

Не забеляза движение зад тъмните прозорци, но знаеше, че ако оттам го наблюдават, няма да се издадат лесно. Налагаше се да рискува. Извади четири триметрови парчета тръба от прогизналата от урина мушама, която Шапката бе оставил в двора преди няколко часа, сглоби ги и направи нещо като стълба.

Занесе я до основата на сградата и я подпря на стената. Извади пистолета си „Браунинг Хайпауър“, сувенир от Ирак. Деветмилиметровото оръжие не побираше толкова много патрони като пистолета „Хеклер и Кох“, който бе загубил във Вашингтон, но възпиращата му мощ беше страховита. Браунингът и резервният пълнител бяха заредени с живачни патрони с кухи върхове, които се взривяваха при съприкосновение. Ако с тях бъдеше улучен човек, само шокът щеше да го убие.

Мърсър дръпна предпазителя, сложи заглушител, пъкна пистолета в кобура и започна да се катери по стълбата.

Той бе обяснил плана си на Тиш, докато пътуваха във влака за Ню Йорк. Отначало тя се намръщи, но доверието ѝ постепенно се възвърна. Мърсър ѝ разказа за четириседмичното обучение, което бе преминал в ЦРУ, преди да бъде изпратен в Ирак, и това изглежда прогони опасенията ѝ. Макар че подготовката му бе съсредоточена

върху оръжейната тактика, той бе научил основните изисквания на влизането с взлом и се чувстваше уверен в способностите си.

Стигна до прозорец на четвъртия етаж, спря и се вторачи в тъмната стая. След като не видя нищо, извади от джоба на черния си панталон годежния пръстен с циркон, който бе купил, докато пазаруваше дрехи за Тиш. Продавачът в бижутерския магазин се присмя на избора му, но не знаеше, че пръстенът не е предназначен за подарък.

Цирконът притежаваше твърдост 8.5 по скалата на Мох и лесно разрязваше стъкло. Мърсър прокара камъка по края на стъклото и пое дълбоко въздух. След миг щеше да разбере дали алармата е зонирана. Ако я задействаше, нито той, нито Тиш щяха да имат достатъчно време да избягат от двора, преди пазачите да се втурнат навън да видят какво става.

Пое още една глътка въздух и леко бутна с длан стъклото.

Тънките жички на алармената система се отделиха и парчето безшумно тупна на килима в стаята. Сградата остана тиха.

Сърцето на Мърсър биеше като обезумяло. Но освен ударите му той долови и друг шум, вдигна глава и видя светлините на приближаващ се полицейски хеликоптер, който се намираще на десетина преки. Мощните му халогенни фарове вече пронизваха мрака наоколо.

Мърсър се опита да отвори прозореца, но многобройните пластове боя го бяха залепили за рамката.

— По дяволите — тихо изруга той и удари долната част на рамката. Парченцата стъкло, останали там, се забиха болезнено в ръката му.

След няколко силни удара прозорецът се отвори. Хеликоптерът заглушаваше всички шумове. Мърсър се вмъкна през счупеното стъкло. В същия миг хеликоптерът увисна над малкия двор. Във въздуха се разхвърча прахоляк. Звукът беше оглушителен.

— Тиш, хайде — извика Мърсър.

Тя се изкатери по стълбата. Прожекторът на хеликоптера освети двора, прониквайки в най-тъмните ъгли.

Мърсър сграбчи Тиш за китките и я издърпа в стаята. Тя извика, когато гърдите ѝ се охлузиха в твърдия перваз. Мърсър се наведе и затвори прозореца точно когато лъчът на прожектора освети кабинета.

За миг му се стори, че ченгетата видяха лицето му, но светлината отмина нататък. По двора и по външната стена на сградата се образуваха странни сенки. От хеликоптера импровизираната стълба приличаше на едно от аварийните стълбища, опасващи като бръшлян постройката.

— Господи, как ме заболя — каза Тиш, масажирайки гърдите си.

— Бих искал да ти помогна, но сигурно ще ме удариш.

Тя се усмихна. Явно нямаше сериозни наранявания. Мърсър извади фенерче от якето си и го запали. Преди да започне да търси, той измъкна и браунинга от кобура.

Не знаеше колко време ще останат в офиса, затова се налагаше да премахне двамата пазачи. Не можеше да рискува да го изненадат неподготвен. Не хранеше илюзии, че ще елиминира двамата професионални убийци в открит двубой и нямаше намерение да играе честно.

— Изпитваш ли съмнения за онова, което ще направим? — попита той.

— Ако тези хора имат нещо общо с унищожаването на „Океански търсач“, те заслужават да бъдат наказани. — Твърдостта в гласа и беше смразяваща.

— Добре. Искам да чакаш тук, докато всичко свърши. Ще се върна да те взема.

На слабата светлина в очите му се четеше страх, но челюстите му бяха стиснати решително. Мърсър докосна ръката ѝ, която леко трепереше.

Лампите на последния етаж бяха угасени, но стълбището бе осветено. Мърсър даде фенерчето си на Тиш, сложи си очилата за нощно виждане и тръгна.

Повечето стаи на четвъртия етаж бяха празни, прашни и занемарени. Мърсър слезе безшумно по стълбите. На третия етаж имаше една-единствена лампа, която осветяваше тесния коридор. Всички врати бяха заключени, не се виждаше никой. Той облиза пръстите си и отвинти крушката. Коридорът потъна в мрак.

Слезе на втория етаж, който представляваше огромно помещение, разделено на малки кабинки. Във всяка имаше бюро, стол и компютър. Работната площ беше добре осветена, затова той свали очилата и ги остави на едно от бюрата.

Мърсър коленичи да огледа пода, но видя само крака на бюра и столове и се запромъква в стаята.

Спомни си думите на инструктора от ЦРУ, който бе казал, че трябва да намериш врага с обонянието и слуха си, преди да го видиш. Долови миризма на тютюнев дим и безмълвно му благодари. В помещението беше толкова тихо, че се чу как пазачът дръпна от цигарата. Мъжът беше на не повече от три метра вдясно, скрит зад тънка стена.

Мърсър погледна часовника си. Беше оставил Тиш преди петнайсет минути и трябваше да бърза, защото паниката скоро щеше да я завладее.

Реши да действа дръзко и съблече черното си кожено яке. Черният панталон и ризата му бяха подобни на облеклото на пазача, който можеше да го сбърка с колегата си. Мърсър се изправи и си заподсвирква весело. Невидимият пазач скочи от стола и тръгна към него.

Мъжът зави зад ъгъла и застана пред Мърсър. Картечният му пистолет беше насочен. В секундата, която му бе необходима, за да разбере, че това не е партньорът му, Мърсър извади браунинга и стреля. Пазачът умря, преди да успее да натисне спусъка, и се стовари върху стоманеното бюро. Ръката му помете купчина листове. В средата на тялото му зееше огромна дупка.

Мърсър облече якето си, тръгна към стълбището и слезе на партера.

Фоайето също заемаше целия етаж. Чакалнята бе обзаведена с няколко подобрани с вкус канапета, голям турски килим и огромна рецепция. Стените бяха боядисани в успокояващо бледорозово, а репродукциите изобразяваха кораби. Осветлението беше оскъдно и по-голямата част от помещението тънеше в мрак.

На вратата се бе облегал някой. На хълбока му имаше кобур. Мърсър се запита дали може да го убие в гръб.

Сякаш предупреден от първичен инстинкт, пазачът рязко се обърна, извади пистолета си и стреля. Куршумът мина покрай крака на Мърсър, който се хвърли на пода и се претърколи. Куршуми обсипаха мрамора около главата и тялото му. Той успя да се сниши зад рецепцията и когато надникна, за да види къде е отишъл мъжът, в

дървото рикошираха още куршуми, разпръсквайки трески, които се забиха дълбоко в челюстта и дясната му буза.

— Мамка му — измърмори Мърсър и избърса кръвта от лицето си.

Неочаквано лампите угаснаха.

Мърсър безшумно се отдалечи от рецепцията и допря гръб до стената. Планът му беше да намери електрическия ключ, да запали осветлението и да изненада противника, но се спъна в крака на пазача.

Нито един от двамата не очакваше сблъсъка. Мърсър се дръпна и после се хвърли напред. Рамото му срещна коляното на гарда. Мъжът падна по лице, но въпреки това успя да удари Мърсър по главата с пистолета си. Мърсър заби юмрук в крака му, като го парализира мигновено и спечели време да извади браунинга си.

Пазачът го ритна с другия си крак и пистолетът на Мърсър изтрака на мраморния под. Той се дръпна от мъжа, който вече се опитваше да се изправи. В помещението беше твърде тъмно, за да види къде е оръжието му, затова Мърсър се съсредоточи върху противника си. Скочи и отново атакува, като го блъсна в стомаха и изкара въздуха от белите му дробове. Гардът отстъпи назад. Мърсър го блъсна към канапетата, прелетя над тях и се стовари на пода, навехвайки болезнено рамото си.

Дулото на пистолета блесна за миг, когато мъжът стреля по Мърсър, но куршумът изсвистя покрай него. Мърсър се хвърли напред, но пазачът се бе преместил. Мърсър отново падна на пода, претърколи се два пъти и се блъсна в стената. Запромъква се, опипвайки пода, и намери пистолета си. Хладната стомана му вдъхна увереност.

В същия миг лампите блеснаха. Нервите и мускулите, контролиращи зениците на Мърсър, реагираха част от секундата по-бързо от тези на убиеца. Докато мъжът присвиваше очи, дезориентиран от силната светлина, погледът на Мърсър обходи фойето. Тиш стоеше до ключовете за осветлението. Едната ѝ ръка беше на реостата, а другата държеше очилата за нощно виждане. Пазачът беше на шест-седем метра от нея и гледаше вляво от Мърсър. Мърсър не губи време да се прицелва и стреля. Първите два куршума не улучиха, но следващите шест надупчиха тялото на мъжа.

Мърсър се приближи до Тиш и взе очилата от ръката и.

— Казах ти да чакаш горе, Тиш. Моля те, отсега нататък ме слушай.

Той я прегърна и тя се отпусна в обятията му.

— Сега сме квит. Аз спасих живота ти, а ти току-що спаси моя. Благодаря.

— Изчаках, докато ти намери пистолета си, а той не те гледаше — обясни Тиш.

Двамата угасиха лампите и отново се качиха на третия етаж, като използваха прибора за нощно виждане. Бързо преглеждайки имената на вратите, откриха заключения кабинет на най-висшия по ранг служител, заместник-президента на компанията. Мърсър се усмихна, като видя името. Русо.

— Добър намек — отбеляза той.

— Ако наистина са руснаци — добави Тиш.

— Щом имат гардове като онези двамата, са едри риби.

Мърсър успя да отвори ключалката за пет изнервящи минути. Макар че си спомняше техниката от обучението си в ЦРУ, теорията и практиката бяха две различни неща. Някой от хората на Шапката би се справил за десет секунди.

Кабинетът бе облицован с дъбова ламперия и килимът под краката им беше мек. Прозорецът зад голямото бюро гледаше към Единайсета улица. Мърсър дръпна тежките завеси и запали лампата на бюрото. Стените бяха украсени със снимки на флотата на „Океански превози и товари“. Дейвид Соулман от Маями беше прав. На комина на всеки кораб бе нарисувана китка от различни цветя — „Априлски люляк“, „Септемврийски лавър“, „Декемврийски ирис“ и още десетки други. До стената имаше аквариум и макар че беше голям, във водата плуваше една-единствена риба.

Мърсър се приближи до четирите ниски шкафа и започна да преравя чекмеджетата и да прелиства папките вътре.

— Прегледай някое чекмедже.

— Какво търсим? — попита Тиш.

— Всичко, което би могло да опресни паметта ти. Може да си спомниш някое име или нещо друго.

Тя посочи една от снимките.

— Мисля, че това е корабът, който ме спаси.

Мърсър погледна фотографията и позна „Септемврийски лавър“, който спокойно плаваше в някакво далечно море.

— Това може да е корабът, който е съобщил, че те е спасил. Ти си спомняш черен кръг с жълта точка в средата на комина, а не китка цветя. Освен това Дейвид Соулман каза, че членовете на екипажа са предимно италианци, а не руснаци.

— Може би греша, че съм чула руска реч.

— Дори да е така, очевидно е, че тук става нещо нередно. Да прегледаме папките и да видим дали ще открием улики.

Мърсър и Тиш ровиха половин час, без да намерят нищо убедително. Странен беше само етикетът с надпис „Джон Дори“ на дъното на чекмеджето, съдържащо документите за собственост на „Океански превози и товари“. Към листчето нямаше папка. Тъй като всички плавателни съдове на компанията носеха имена на месеци и цветя, Мърсър предположи, че Джон Дори е името на капитана или на член на ръководния персонал, нает от фирмата.

— Напразно си загубихме времето, нали? — В гласа на Тиш прозвуча безнадеждност.

— Знам, че съм прав. Тук трябва да има нещо, което не сме видели — настоя Мърсър. — Само че се налага да изчезваме.

— Без причина ли уби пазачите?

Той я погледна. Не искаше да мисли по този въпрос. Грешеше ли за участието на „Океански превози и товари“?

— Не, и ще ти кажа защо. Огледай кабинета. Тук няма нищо лично — нито снимки, нито дипломи. За някои това може да е законна търговска фирма, но това не е професията на човека, който обитава този кабинет. — Мърсър се приближи до бюрото и прелисти тефтера с адресите. — Тук няма нито едно име на брокер или на търговец на кораби. Господи, той няма дори имената на капитаните си.

— Може би ги помни наизуст.

— Не разбираш ли? Повечето корабоплавателни компании са създадени от хора и се основават на лични контакти. Обзалагам се, че Грег Русо не може да различи буксирно котвено въже от дупка в стената. Заниманията на обитателя на този кабинет нямат нищо общо с корабоплаването.

— Стой! Не мърдай! — извика мъжки глас.

Мърсър се вцепени. Пулсът му се учести. Синът на Шапката бе казал, че в сградата са влезли само двама мъже и те вече бяха елиминирани. На кого беше гласът?

— Дръпнете се от бюрото и се обърнете бавно. — Заповедта бе придружена от зареждане на револвер.

На прага стоеше възпълничък гард, наемно ченге с бледо лице и трепереща ръка на оръжието.

— Трябва да отговаряте на много въпроси. Дръжте ръцете си така, че да ги виждам. Приближете се към аквариума.

Мърсър отстъпи назад. Тиш вървеше до него. Тя не извика, когато пазачът влезе, изглежда се владееше. Мърсър изпита желание да бъде спокоен като нея. Появата на мъжа го бе уплашила. Грег Русо сигурно бе повикал подкрепления, след като Кепето бе напуснал поста си на отсрещната страна на улицата. Мърсър нямаше как да разбере дали в сградата има още хора. Мъжът се приближи до бюрото, без да изпуска от прицел Мърсър, и със свободната си ръка понечи да вземе телефонната слушалка. Мърсър се подготви за шанса, който му се предостави, и щом пазачът погледна към телефона, се хвърли.

Времето сякаш спря. Сетивата на Мърсър бяха изострени до краен предел. Той виждаше косъмчетата на лицето на мъжа, надуваше потта му и чуваше учестеното му дишане. Съсредоточи се върху ръката, която държеше револвера. Пръстът на пазача се сви около спусъка.

Оръжието изтрещя точно когато Мърсър сграбчи китката на гарда. Барутният дим опари очите му и го заслепи. Аквариумът до Тиш експлодира и върху килима се изсипаха вода, камъчета и рибата.

Откатът повдигна револвера високо над главата на пазача и Мърсър заби рамо в ребрата му. Мъжът прелетя над бюрото и рухна до стената, изпускайки оръжието си.

Мърсър грабна револвера и се прицели в пазача, но не натисна спусъка.

— Ти не си от онези и затова не е нужно да умираш. — Мърсър спусна оръжието и се обърна към Тиш. — Добре ли си?

— Като мартини — поразклатена, но не и обърквана.

— Трябва да се махаме оттук. Някой може да е чул изстрела.

Мърсър протегна ръка и Тиш се приближи до него и я хвана. Той се вторачи за миг в умиращата риба, която се мятеше на мокрия килим,

и гледката предизвика неясен спомен.

— Беноа Шарлето — промълви Мърсър.

— Какво? — попита Тиш, докато предпазливо се изкачваха към четвъртия етаж и стълбата на външната стена.

— Още една улика. — Приглушеният му глас прозвуча победоносно.

ПОТОМАК, МЕРИЛЕНД

Ричард Хена си лягаше след късно похапване в кухнята, когато телефонът до леглото му извънтя. Той грабна слушалката преди второто позвъняване. Съпругата му бе свикнала със среднощните обаждания и не се размърда.

— Хена.

— Дик, обажда се Мардж. — Маргарет Дойл беше заместник-директор на ФБР, най-старият и най-добрият приятел на Дик Хена. Тя не си направи труда да се извини, че го е събудила. — Филип Мърсър е напуснал района на Вашингтон.

— Как?

— С влак. Агентите, които изпратихме да наблюдават гара „Юниън“, не са го видели, защото се е качил в метрото на Ню Карълтън. Разбрахме го току-що по кредитната му карта. Купил е два еднопосочни билета за Ню Йорк от кондуктора във влака.

— Господи.

— Какво има, скъпи? — сънено измъкна Фей.

— Нищо, мила — отговори той, слагайки ръка на слушалката, а после заговори тихо, но ясно. — Добре, Мардж, обади се в Ню Йорк и им кажи да изпратят няколко души на гара „Пенсилвания“ в случай че Мърсър опита да се върне с влак. Изпрати им по факса снимката му.

— Вече го направих.

— Ако го хванат, искам веднага да бъда уведомен. А после Мърсър и Тиш Талбът незабавно да бъдат откарани във военновъздушната база „Андрюс“.

— Да прекратим ли наблюдението на къщата му?

— Не. Готов съм да се обзаложа, че той отново ще се промъкне покрай нас. Обади ми се, ако има някакво развитие.

— Съжалявам за провала, Дик.

— Вината не е твоя. Мисля, че всички подценихме Мърсър.

Хена затвори и облече халата си. Знаеше, че няма да заспи до сутринта. Слезе на долния етаж, направи си чаша кафе и сетне влезе в

кабинета си. Запали лампата на бюрото и изпъшка, когато светлината блесна в очите му.

Набра комбинацията на сейфа и извади единствената папка вътре. Надписът беше „Преди войната“ и там бяха записани личните му наблюдения, откакто му бяха донесли писмото от Ониши.

Хена бавно прочете написаното. Първата страница съдържаше само факти, подредени в хронологичен ред. Добави пътуването на Мърсър и Талбът до Ню Йорк в края на списъка.

Обърна чист лист и започна да чертае диаграми, свързвайки събитията. След няколко минути бе сътворил неразгадаеми поредици от линии, кръгове и спирали. Единственото, което знаеше със сигурност, беше, че Мърсър е заминал за Ню Йорк вследствие информацията от адвокатската кантора на Дейвид Соулман.

Отново прочете данните, които Мърсър бе поискал от Соулман, получени от ФБР чрез съдебна заповед. Кантората на Соулман без желание бе предала няколко списъка с имена на кораби и основната информация за „Океански превози и товари“.

Прозрението изведнъж осени Хена. Корабът, спасил Тиш Талбът, беше собственост на „Океански превози и товари“, чиято централа се намиреше в Манхатън. Той разля кафето си, когато протегна ръка към телефона. Без да обръща внимание на бъркотията, набра номера на службата в Ню Йорк.

— Федерално бюро за разследване — отговори уморен глас.

Без встъпителни думи, Хена каза на дежурния офицер личния си код за разпознаване. В подобни ситуации цифрите в кода спестяваха ценни минути, когато високопоставен човек в Бюрото искаше да говори с полеви агент. Хена бе чувал, че подобна система използват и престъпните синдикати, срещу които ФБР се бореше. Той поиска да говори със специален агент Франк Литъл.

— Съжалявам, но агент Литъл е дневна смяна. Мога ли да ви помогна? Аз съм агент Скофийлд.

— Кой друг е там? — Хена държеше да разговаря с човек, когото познаваше лично.

— Убеден съм, че ще мога...

— Кажете ми кой друг е там — прекъсна го Хена.

— Агент Мортън и...

Пит Мортън беше новобранец, когато Хена беше шеф на централата в Ню Йорк преди шест години.

— Чудесно. Ще говоря с него.

Гласът на Мортън се чу след минута.

— Пит, обажда се Дик Хена.

— Господи.

— Успокой се. Искам една услуга.

— Да, разбира се, господин Хена.

— Свържи се с някой от хората си в нюйоркската полиция. Интересувам се дали тази вечер е имало някакви неприятности около Единайсета улица.

— Не разбирам как...

— Моля те, Пит, направи го. — Дик си спомни, че Мортън има навика да задава милион въпроси за всичко. — Обади ми се вкъщи и после забрави номера.

Хена му каза домашния си телефон и затвори.

Прелисти папката пред себе си, докато стигна до досието на Филип Мърсър, съставено от ЦРУ през 1990 година. Мърсър бе роден в Белгийско Конго. Баща му беше американец, минен инженер, служител на „Мин Белжик“, фирма, добиваща диаманти в богатата провинция Катанга. Майка му беше белгийка, манекенка. Двамата се бяха запознали по време на фотосесия в Леополдвил, столицата на Конго. Филип беше единственото им дете. Родителите му бяха убити по време на бунт в Руанда през 1964 година. Подробностите за смъртта им бяха оскъдни.

Мърсър бе отгледан от родителите на баща си в Бар, Върмонт. Дядо му работеше в гранитна кариера, а баба му беше домакиня. Завършил бе пръв в класа си гимназията и с отличие университета на Пенсилвания, специалност геология. След това бе учил минно дело в Голдън, Колорадо, и отново се бе дипломирал сред първите във випуска. След още четири години в Пенсилвания, през които бе работил за различни възгледобивни мини, бе защитил докторска дисертация по геология. Научната му теза за динамиката в промяната на скалните образувания беше допълнително учебно помагало за студентите в Пен.

След доктората Мърсър бе постъпил в Института по геология на САЩ, но бе останал там само две години. Разговорите с колеги от

онова време показваха, че не виждаше предизвикателство в работата, възложена му в Института.

Хена отбеляза, че случаят на Мърсър е поредният пример за неспособността на правителството да задържи умните хора в която и да е област. Той бе загубил представа за броя на агентите, напуснали ФБР, за да станат охранители в частни фирми. Хората не си отиваха само заради заплащането. Работата за правителството просто изсмукваше духа им.

Мърсър бе започнал самостоятелен бизнес и правеше оценки на мини за инвеститорски фирми, които искаха да знаят каква ще бъде потенциалната възвращаемост, преди да вложат огромни суми. Бързо бе станал известен в бранша. Само след няколко години две седмици от времето му струваха петдесет хиляди долара плюс в някои случаи премии под формата на акции, ако Мърсър преценеше, че мината е ценна. В годината, когато ЦРУ бе извършило проверката, доходите на Мърсър според данъчната му декларация възлизаха на двеста и петдесет хиляди долара. ЦРУ се бе свързало и с американските митници, които изброиха трийсет задгранични пътувания, откакто бе издаден последният му паспорт.

Следващата част от досието описваше вербуването му от ЦРУ и мисията в Ирак. Когато бе съставен планът за инфилтриране, за длъжността експерт по минно-геоложки проучвания бяха поканени четирийсет и осем кандидати. Мърсър бе осмият от интервюираните и след първата серия от проверки останалите събеседвания бяха прекратени. Резултатите от теста му за интелигентност бяха над нивото на гениите и той се бе представил безупречно на всички проверки на паметта. Един от изпитващите бе отбелязал, че Мърсър може да помни четиринайсетцифрено число двама и четири часа, след като го види. Мърсър се бе съгласил да се включи в екипа и бе изпратен в тренировъчна база във Вирджиния, където бе показал отлични резултати по точна стрелба и преодоляване на препятствия, но се бе представил посредствено в комуникациите и „основните тънкости на занаята“.

Приложеният психологичен доклад документираше болезнено съсредоточаване върху самостоятелността и дълбоко вкоренен страх от изоставяне, който вероятно се дължеше на факта, че рано е останал сирак. Мърсър притежаваше качества на роден водач, но бе предпочел

да не ги развива. В обобщение, психиатърът пишеше, че мотивът на Мърсър да се включи в екипа за инфилтриране е потребността му от постоянни предизвикателства. Лекарят се опасяваше, че това може да доведе до безразсъдно поведение, но препоръчваше одобряването му.

В средата на януари 1991 година Мърсър и осем командоси от силите за бързо реагиране „Делта“ се бяха спуснали с парашути в северен Ирак, близо до град Мосул. Мястото бе избрано от Мърсър и екип от анализатори на сателитни снимки като най-вероятните координати на уранова мина.

Мърсър бързо бе потвърдил, че мината още не произвежда нищо и уранът е с твърде лошо качество, за да послужи за направата на ядрено оръжие. Екипът бе нападат от охраната на мината, докато се бе измъквал през оградата. По време на престрелката бяха убити двама командоси, а трети бе загинал след това, докато се оттегляха през скалистата пустиня.

Спасителният хеликоптер, на който бяха разчитали, не бе успял да ги вземе заради силния обстрел от иракски разузнавателни автомобили. Мърсър бе превел останалите командоси през сипеи, по които преследвачите им не бяха могли да минат, и бе сполучил да ги доведе до Мосул. Там те бяха откраднали камион с продукти и се бяха добрали до турската граница. Командосите бяха единодушни, че Мърсър е причината за успеха им и без него нито един от тях не би оцелял.

Два дни след анализа на разузнавателните данни президентът Буш бе издал заповед за началото на операция „Пустинна буря“.

Хена стана и закрачи напред-назад с наведена глава. От досието знаеше, че Мърсър познава покойния баща на Тиш Талбът. Това би обяснило посещението му в болницата. Но за действията му след това нямаше обяснение. Как бе разбрал, че мъжът, влязъл в стаята, не е лекар, нито агент на ФБР? Защо не се бе свързал с ФБР веднага щом бе измъкнал Тиш Талбът? Защо сам извършваше разследване? И ако бе отишъл в Ню Йорк да проучи корабоплавателната компания, какво бе открил?

— Господи, колко много въпроси, а нито един отговор — изстена Хена.

Телефонът иззвъня пронизително и той грабна слушалката.

— Хена.

— Господин Хена, обажда се Пит Мортън от Ню Йорк.

— Какво научи, Пит?

— Откъде знаехте, че на Единайсета улица нещо не е наред?

— Зарежи въпросите и ми кажи какво се е случило. — Сърцето на Хена биеше като обезумяло и дланите му се изпотиха.

— В 0:53 сутринта по Единайсета улица е минал човек, който е стрелял пет пъти с ловджийска пушка и е разбил няколко прозорци и врати, после е избягал. Няма заподозрени, нито улики.

— Някоя от поразените сгради собственост ли е на компания на име „Океански превози и товари“?

— Да. Как...

— Остави това. Незабавно изпрати няколко души там. Да арестуват всеки, когото видят. Обади ми се веднага щом приключат.

— Лично ще се погрижа, господин Хена.

Дик затвори и се отпусна на стола.

— Какви ги върши Мърсър, по дяволите?

БАНКОК, ТАЙЛАНД

Шотландското уиски в чашата на Иван Кериков бързо се разреждаше, докато ледът се топеше в азиатската жега. Чашата беше изпотена, а салфетката на масата в хотел „Роял Ривър“ бе влажна. Кериков отпи още една голяма глътка.

Той беше в Банкок от два дни, през които не се бе случило нищо, радваше се на насладите в хотела, уважавания „Ориентал“, където си бе наел апартамент в крилото на писателите, и се отдаваше на плътски удоволствия на Пат Понг Роуд, прочутият квартал на проститутките. Освен това Кериков мислеше за бягството си от Москва и се питаше дали не бе действал твърде прибързано, като бе застрелял ревизора на КГБ в кабинета си. Стигна до извода, че трябваше да изтърпи въпросите на онзи незначителен човек и после да напусне страната, но убийството бе дало на Кериков чувство за завършеност, от което се нуждаеше, преди да замине.

Не се бе съмнявал, че ще напусне родната си Русия, но внезапното му бягство остави няколко недовършени неща, с които вече не можеше да се справи. „Майната му“ — помисли той и поръча още едно уиски на привлекателната сервитьорка. Кериков имаше причина да бъде в добро настроение и нямаше да позволи на носталгията по миналото да го помрачи.

Предишната вечер с него се бе свързал доктор Бородин от борда на „Августовска роза“. Бородин докладва, че знае с точност мястото на вулканичния кратер, който се намирал на хиляда метра отвъд хавайската изключителна зона от двеста мили. От плещите на Кериков сякаш падна камък, когато чу новината.

Когато преди четирийсет години доктор Бородин бе предложил проекта „Вулкан“, изборът му на възможно най-подходящо място по отношение на геологическите особености не предвещаваше политически проблеми. Районът, който избра, представляваше най-подходяща комбинация от естествена вулканична дейност, океанска дълбочина, температура, соленост, течения и съответните минерали. За

нещастие мястото беше неизползваемо, едва на 40 мили от Оаху. Затова Бородин бе определил координатите възможно най-точно и бе детонирал устройството си колкото може по-далеч от Хавайските острови, но без да излага на риск резултатите от работата си.

По онова време присъединяването на Хавай към Съединените щати беше предрешено. Островите щяха да получат териториалните права на суверенна нация, а не на колония или на протекторат. Но изчисленията на Бородин сочеха, че експлозията трябва да се извърши в изключителната зона от двеста мили, ако искаха проектът „Вулкан“ да успее. И макар Борис Улиньов да вярваше на предвижданията на Бородин, че океанските течения ще изместят вулкана така, че да се появи на повърхността извън 200-милната зона, лукавият шеф на „Научни операции“ подсигури плана си, като разработи дързък резервен вариант.

Той избра млад японец, роден в Америка, юноша с нещастно минало, но с невероятен интелект, и го обучи тайно, направлявайки го от разстояние, докато момчето следваше в университета и после започна да работи. Използвайки внушителната подкрепа на КГБ, Улиньов обсипваше с богатство и власт младия мъж в продължение на много години, като през цялото време го представяше на хора, които оформиха характера и целите му. Манипулацията се извършваше почти незабележимо през годините, но продължи дори след като Улиньов почина и остави Седми отдел в ръцете на други.

Крайният резултат беше фанатикът расист и мегаломан Такахиро Ониши. Той стана едър индустриалец с глобална империя и през целия си живот бе несъзнателно програмиран да откъсне Хавай от Съединените щати, ако „Научни операции“ реши, че това е необходимо за успеха на проекта „Вулкан“.

Когато оглави Седми отдел, Кериков прочете резервния план на Улиньов и изтръпна. От опит той знаеше, че хората се програмират лесно, особено като имаше предвид изключителната дълбочина в случая с Ониши. Но пак опитът показваше, че контролирането на вече програмираните хора е трудно. Те често проявяваха активност, без да им е заповядано, или не действаха, когато ги призоваха. Идеята, заимствана от „Кандидатът от Манджурия“, беше успешна в художествената литература, но не и в живота на тайните служби.

Кериков се успокои, че този етап от първоначалния план на Улиньов вече не е необходим. Обаждането на Бородин бе потвърдило, че в Хавай не е нужна революция, която да гарантира, че ще контролират вулкана. И макар че КГБ бе похарчил милиони долари, създавайки Ониши, на Кериков не му пукаше за него. Вулканът беше извън влиянието на Америка и в ръцете му.

Преди шест месеца, докато правеше редовната си инспекция на зараждащия се вулкан на борда на „Августовска роза“, Бородин бе докладвал, че по всяка вероятност кратерът ще избие извън изключителната зона, но известно време нямаше убедителни доказателства. Кериков се възползва от момента и задейства собствен резервен план.

Той разполагаше с един милион долара в брой и обещание за още пет милиона и подкупи високопоставен служител от личния персонал на Ониши, който да докладва за ексцентричните действия на милиардера. Щом превратът в Хавай не беше необходим, Кериков искаше да се погрижи Ониши да не продължи своето участие в плана. „Къртицата“ беше гаранция, че Ониши ще бъде контролиран.

В същото време Кериков пусна в ход заговор да открадне богатството на вулкана. Ако Съветският съюз бе останал световна сила, каквато беше, когато доктор Бородин бе започнал проекта „Вулкан“, Кериков щеше да бъде горд да предаде блестящото постижение на началниците си. Но в последвалите десетилетия Русия се изроди в страна от Третия свят, нация, чието оцеляване зависеше от заемите, отпускани от САЩ и Западна Европа.

След като през 1989 година тихомълком капитулира след студената война, Русия плати жестока цена за запазването на мира. Страната се превръщаше в пазар за чужди стоки и източник на суровини, Европа я третираше така, както някога се бе отнасяла към затъntenите райони в Азия и Африка. Само за няколко години Съветският съюз се срина от свръхсила до колония и упадъкът съвсем не бе приключил.

Наблюдавайки безучастно как нацията му се разпада, Кериков реши, че щом той не може да спаси родината, може би отечеството ще спаси него. Тъй като Русия вече не притежаваше нито политическо влияние, нито финансови ресурси да разработва проекта „Вулкан“, той започна да води преговори с други.

Деветимата членове на „Хидра Консолидейтид“, южнокорейски холдинг, представляващ милиарди долари в недвижими имоти, различни производства и електроника, оцениха стойността на проекта „Вулкан“, когато Кериков се обърна към тях. Те не оспориха цената от сто милиона долара, която той определи за вулкана и необикновените му богатства, защото стратегическият елемент, произвеждан в огнените му недра, щеше да превърне собственика му в най-голямата световна сила, както в буквалния, така и в преносния смисъл на думата.

Седмица след началото на преговорите с корейците Кериков научи за предложението за конференция в Тайланд, на която да се обсъди положението с островите Спратли. Усещайки, че Банкокското споразумение може да помогне на плана му, той поиска някои услуги, даде подкупи и прибегна до изнудване, за да определи Геннадий Перченко за руския делегат на съвещанието. Кериков успя да убеди и тайванския посланик да действа от негово име срещу информация, която щеше да осигури на господин Трен министър-председателския пост, когато го поискаше.

Още преди да започнат преговорите, Кериков знаеше, че ще използва двамата си агенти, когато вулканът избие на повърхността в Тихия океан.

Сервитьорката донесе второ уиски. Той погледна часовника си. Перченко щеше да пристигне всеки момент. Кериков наблюдаваше салонния управител. Това беше първата му вечер в „Роял Ривър“, но човекът се справяше добре.

Предишният управител не се бе появил на работа този следобед. Тялото му бе завързано за няколко циментови блокчета и хвърлено в канал на десетина мили от града.

Час след като получи потвърждение от Бородин, Кериков уби управителя, за да е сигурен, че той няма да обсъжда взаимоотношенията му с руския делегат на конференцията в Банкок. Щом елиминира тайландеца, той се обади на помощника си, социопата Евад Лурбуд в Кайро, и му заповяда да се залови за домакинската работа. Това означаваше да убие египтянин, търговец на оръжие, а после да замине за Хавай, за да се погрижи за Такахиро Ониши и „къртицата“ на Кериков.

Кериков може и да бе оставил някои недовършени неща, но нямаше да допусне грешка във финалния гамбит на проекта „Вулкан“. Само след няколко дни той щеше да харчи милионите на корейците и нямаше да има жив човек, който да знае как се е сдобил с парите.

Забеляза Геннадий Перченко, който слезе от водно такси на кея на „Роял Ривър“. След няколко минути новият салонен управител щеше да насочи дипломата към последния му инструктаж.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Големият междуградски автобус спря на главния терминал на града, близо до Конгресния център. Краката на Мърсър бяха схванати, докато слизаше след Тиш. Тялото го болеше не само от изпитанието в Ню Йорк, но и от неудобните седалки, които очевидно всички производители се бяха наговорили да произвеждат. Той се опита безуспешно да се разкърши, докато заедно с Тиш бавно вървяха към терминала. По облепените с плочки стени отекваха съобщения, смесвайки се с глъчката на пристигащите и заминаващите пътници. Спирката вонеше на бездомниците, които прекарваха нощите на стоманените пейки.

— Все още не разбирам защо трябваше да пътуваме с автобус — оплака се Тиш и завъртя глава, за да раздвижи схванатите мускули на врата си.

Двамата бяха взели такси до Нюарк и оттам се бяха качили на автобуса.

Мърсър направи гримаса и потърка наболата брада на лицето си.

— Защото ФБР наблюдава железопътните гари, а аз се нуждаех от време за размисъл, преди да се предадем. — Той се приближи до редицата телефони и набра международния оператор. — Ще го сторим след това обаждане.

Мърсър чака пет минути, докато връзката се осъществи, и после заговори на френски. Тиш не разбираше езика, затова седна на една пейка. След още пет минути Мърсър отиде при нея.

— Всичко е уредено — заяви той.

— За какво става дума?

— Трябваше да се обадя на един стар приятел от долината на Рур, с когото ходя за риба.

Тиш вече се бе научила да не се изненадва от действията му.

— Той каза ли ти онова, което искаше да знаеш?

— Да. — В гласа му прозвуча победоносна нотка, която прогони умората в очите й.

Спряха такси и Мърсър каза на шофьора домашния си адрес.

— Защо не отиваме направо във ФБР? — попита Тиш и сложи глава на рамото му, както бе направила през по-голямата част от шестчасовото пътуване.

— Ако отидем там, ще са ни необходими часове, докато установят кои сме и ни насочат към човека, който отговаряше за теб в болницата. А така агентите в дома ми ще ни заведат право при него.

— Хитро.

Таксито си проправя път през оживеното движение почти четирийсет и пет минути. Шофьорът отказа да включи климатика. В кабината нахлуваха талази горещ въздух.

— Тъй като заспа веднага щом сутринта се качихме на автобуса, сега искам да ти благодаря за държането ти в Ню Йорк. Представи се като истински професионалист.

— Джак Талбът не би възпитал дъщеря, която да не може да се грижи за себе си — усмихна се Тиш.

Мърсър се засмя.

— Няма съмнение.

— Какво ще стане, след като от ФБР ни задържат?

— Не знам. Мисля, че информацията, която събрахме през последните два дни, сочи към хората, виновни за потопяването на „Океански търсач“. Щом я съобщим, би трябвало да ни освободят.

— Ами ако не ни повярват? — настоя тя.

— Ще се погрижим да ни повярват. Историята, която ще им разкажа, е твърде потресаваща, за да не ѝ обърнат внимание.

Таксито спря пред дома на Мърсър. Той плати на шофьора, отключи вратата на къщата и изключи алармената система. Прекрачи прага, когато зад гърба му се чу глас.

— Доктор Мърсър, моля ви, отстъпете от вратата и вдигнете ръце. Аз съм от ФБР.

Мърсър се обърна към агента и се усмихна иронично.

— Последният, който ми каза това, остана завързан в един офис в Ню Йорк, а вече бе извадил оръжието си.

Агентът не разбра черния му хумор, но усети заплахата и извади пистолета си.

— Казах да вдигнете ръце. Вие също, доктор Талбът.

Мъжът се приближи до тях. Беше на годините на Мърсър, но лицето му беше момчешко и имаше светлоруси коси. Мърсър забеляза, че ръката му с пистолета не трепва. Към първия агент се присъедини втори.

— Имам заповед да ви заведа в централата. Не сте арестувани, затова, моля ви, не се съпротивлявайте.

— Не мисля така. По-добре ни задръжте официално — усмихна се Мърсър и изви ръце зад гърба си. Вторият агент му сложи белезници. — Помислете колко добре ще се представите в очите на приятелите си, когато видят, че сте ни оковали.

— Защо го направи, по дяволите? — прошепна Тиш, когато се качиха в кафявия седан на агентите.

— Искам да видя реакцията на онзи, който ни търси. Това може да обясни много неща.

Колата пое към града по шосе 66, излезе от него на север от паметника на Линкълн и после мина по Конститушън Авеню, успоредно на Мол, където безброй туристи се потяха на жегата, разглеждайки забележителностите на Вашингтон. Автомобилът зави по Петнайseta улица, както Мърсър предполагаше. Сега беше сигурен, че отиват към сградата „Дж. Едгар Хувър“, централата на ФБР, но преди да стигне до Министерството на финансите, колата намали и зави наляво по Ийст Екзекутив Авеню. След минута навлязоха в територията на Белия дом през една от задните врати. Мърсър и Тиш се спогледаха.

Колата потъна в подземен гараж зад Белия дом. Агентите придружиха Тиш и Мърсър до асансьора. Към тях се присъединиха още двама. Мърсър забеляза, че гаражът не мирише на моторно масло и е безупречно чист. Сигурно го лъскаха всеки ден, за да предотвратят вероятността някоя случайна искра да запали разлято масло.

Асансьорът ги изкачи на партера и те се озоваха в коридор със син килим, където целенасочено сновяха млади чиновници, стиснали в ръцете си факсове и доклади, сякаш от работата им зависеше сигурността на свободния свят. И действително беше така. Малцина забелязаха белезниците на Мърсър. Той се запита дали го мислят за колега, жертван в още неизвестен скандал.

— Няма да ви предам — извика Мърсър.

Агентите го блъскаха грубо покрай многобройните тесни кабинети, докато накрая стигнаха до разхвърляно бюро пред голяма врата. На стената бе окачен печатът на президента.

— Госпожице Крейг, това са Филип Мърсър и Тиш Талбът. Вътре всичко готово ли е?

— Да — отговори жената и се усмихна мило на Тиш. — Горката. Чух какво сте преживели. Елате с мен. Убедена съм, че искате да си починете.

Изненадана, Тиш погледна Мърсър.

— Всичко е наред. Не се притеснявай — успокои я той.

Личната секретарка на президента отведе Тиш.

Мърсър се обърна към агентите от двете му страни.

— Е, господа, да си свършим работата.

Отвориха му вратата и той влезе в Овалния кабинет.

Помещението беше много по-малко, отколкото си го бе представял. Мърсър стъпи на светлосиния килим и огледа хората в стаята. Познаваше повечето от тях. На столовете седяха адмирал Томас Морисън, директорът на ФБР Ричард Хена и Катерин Смит, шефката на канцеларията на президента. Мърсър предположи, че плешивият мъж, изправен до стената, е директорът на ЦРУ. Президентът беше зад бюрото си. Госпожица Смит носеше строг костюм и бяла блуза. Мъжете бяха облечени по подобен начин. Изключение правеше адмирал Морисън в бялата си лятна униформа.

— Искам да ви поздравя, господин президент — каза Мърсър. — Преди два дни прочетох във вестника, че кучката на съпругата ви е родила кученца.

— Не сме се събрали да обсъждаме кучета, доктор Мърсър — троснато възрази Пол Барнс, директорът на ЦРУ.

— Няма да обсъждаме нищо, докато не разбере защо Тиш Талбът бе доведена във Вашингтон и бе поставена под закрилата на ФБР.

— Тя вече не е ваша грижа — сопна се Барнс.

— Започвам да не ви харесвам. — В гласа на Мърсър не прозвуча злоба, но сивите му очи станаха студени.

— Доктор Мърсър, ще отговорим на всичките ви въпроси своевременно. Уверяваме ви, че изпитанието на доктор Талбът свърши. В момента тя е на горния етаж заедно със съпругата ми и с кученцата,

за които споменахте. Ще се грижат за нея — намеси се президентът, опитвайки се да снижи градус на напрежението.

— Господи — възкликна Дик Хена, когато видя, че Мърсър е с белезници. — Махнете му тези проклети неща и ни оставете.

Двамата агенти свалиха белезниците и излязоха от стаята. Мърсър си наля чаша кафе от сребърната кана до камината и седна на единствения свободен стол.

— Искали сте да ме видите — невинно каза той, отпивайки глътка кафе.

— Трябва да обясните много неща, доктор Мърсър — рече Хена, — но първо всички ние искаме да изразим благодарността си към вас, че спасихте живота на доктор Талбът в болницата. Как разбрахте, че мъжът, който е влязъл в стаята ѝ, е убиец?

— Предположих — престорено скромно отговори Мърсър. — И двамата използвахме едно и също прикритие, за да се доберем до Тиш. Реших, че пазачите ви може да пуснат един уролог, но не и двама. Освен това забелязах, че обувките му са твърде неудобни за лекар, който извършва визитация. Рискът беше пресметнат, но в най-лошия случай някой разгневен гражданин щеше да ме обвини в нападение. Оказа се, че не съм сбъркал. Между другото, кой беше той?

— Йозеф Скадра, роден в Чехия агент, наемник на КГБ.

— Имате ли представа за кого е работил, щом е искал да убие доктор Талбът?

— Не сме сигурни — призна Хена. — Вие не оставихте на никого от екипа му възможност да отговори на въпросите ни.

— Доктор Мърсър, вие сте тук да отговаряте на въпроси, а не да ги задавате — обади се Барнс.

— Спокойно, Пол — смъмри го президентът. — Доктор Мърсър е гост, а не пленник.

— Преди да започнете да задавате въпроси, защо не ви разкажа онова, което знам? — попита Мърсър и президентът кимна. — В нощта на 23 май 1954 година рудовоз на име „Феникс“ потъва на двеста мили северно от Хавай, в Мюзишънс Сиймаунтс, дълга петстотин мили верига от подводни вулкани. Не знам дали корабът е бил унищожен от ядрен взрив или вече е потъвал. Експлозията е била на около две хиляди и сто метра под водата. Определих епицентъра, като изчислих разликите във времето и силата на труса по скалата на

Рихтер по данните на шест сеизмични станции в Азия и Съединените щати. Пикът, регистриран от сеизмографите в онази нощ, е равен на измерените стойности след подземни ядрени опити. Няма природно бедствие, което дори бегло да наподобява такава експлозия. Оттогава в радиус от петдесет мили около епицентъра на взрива са потънали седем големи плавателни съда, като последният е „Океански търсач“, научно-изследователският кораб на НАОМ.

— Какво говорите? — изуми се Хена.

— Позволете ми да довърша разказа си и ще разберете. Потъването на толкова много кораби в такъв относително малък район е странно и освен това между тях има връзка, която изключва случайно съвпадение. Сред екипажите на седемте потънали кораба само от три има оцелели — танкер през 1968, контейнеровоз през 1972 година и „Океански търсач“. Четирите други плавателни съда, на които никой не е оцелял, имат нещо общо — съоръжени са били с изключително точен, сканиращ дъното сонар. Траулерите, изчезнали след 1954 година, са го използвали да откриват рибни стада. Корабът за полагане на кабели, потънал през 1977 година, е използвал сонара, за да търси равни участъци на океанското дъно, а чилийският метеорологичен кораб е съставял карта на Тихоокеанския басейн през 1982 година, когато е изчезнал безследно.

— Тези данни от списъка с плавателните съдове, които получихте от адвокатската кантора в Маями ли са? — попита Хена.

— Да. Дълго ги гледах, докато забележа връзката между потъналите кораби без оцелели. Когато установих, че всички са имали сонари за изследване на дъното, се досетих какво може да са видели. Мисля, че всички кораби са били потопени, за да не съобщят, че към повърхността се издига нов вулкан.

— Този вулкан свързан ли е с ядрения взрив от 1954? — попита президентът.

— Сигурен съм, че е така. Смятам, че експлозията е задействала изригването на вулкана. В района около Хавай, включително Мюзишънс Сиймаунтс, има нажежено място. Казано с прости думи, нажеженото място е локализирана зона на силна горещина дълбоко в земната мантия, пробива дупки в кората, докато тектоничната плоча се придвижва над него, и образува вериги от вулкани, които са толкова по-стари, колкото по-далеч се намират от него. С детонирането на

ядрена бомба над нажежено място, земната кора отслабва още повече и магмата от литосферата получава нов, изкуствено създаден отдушник.

— Защо някой би направил подобно нещо?

— Нямам представа, но заради това са били убити хора.

— Да се върнем на по-скорошните събития — подкани го Хена.

— „Океански търсач“ е бил изпратен да установи причината за смъртта на няколко кита, намерени край брега на Хавай преди около месец. Храносмилателните им трактове са били задръстени с частици лава. Тиш Талбът е била поканена в експедицията. Двайсет и четири часа след като напуска пристанището, корабът експлодира и Тиш пада в морето. След спасяването ѝ тя е откарана в болницата на университета „Джордж Вашингтон“ за наблюдение. На следващия ден получих телеграма, в която пишеше, че тя е в сериозна опасност.

— От кого?

— Беше подписана от баща ѝ, но по-късно научих, че той е починал преди година, затова не знам кой я е изпратил. Очевидно някой е искал да се замеся в тази история.

— Защо?

— Нямам представа, господин президент.

— Този разговор е загуба на време — изсумтя Пол Барнс. — Той непрекъснато повдига въпроси, вместо да отговаря.

— Имате право. Наистина имам много въпроси. Защо Тиш Талбът е била умишлено спасена, когато „Океански търсач“ е бил унищожен? Корабът е имал модерен сонар, затова оцеляването на Тиш нарушава установената схема. Защо са я държали в плен няколко дни, преди официалното ѝ „спасяване“ от товарен кораб на име „Септемврийски лавър“? И защо после някой се опита да я убие?

— Тя ли ви разказа всичко това?

— Не, аз стигнах до тези изводи. Когато корабът е експлодирал, Тиш е била блъсната от ударната вълна и изведнъж до нея се е появила надуваема спасителна лодка.

— Лодката може да е била изхвърлена от експлозията — подчерта адмирал Морисън.

— Не е възможно. Лодката би се разкъсала от експлозията. Освен това Тиш каза, че е доплувала до нея, но не е чула нищо. Как е могла да плува в бурните води около потъващ кораб, щом ударната вълна я е зашеметила? Убеден съм, че на борда е имало някой, който е

бил предупреден за взривяването на плавателния съд и задачата му е била да спаси Тиш.

Присъстващите в стаята се спогледаха. Мърсър усети, че те знаят нещо, което му е неизвестно.

— Да се върнем на въпроса ви защо доктор Талбът беше доведена във Вашингтон и поставена под наблюдение от ФБР. Трябва да знаете, че получихме предупреждение два дни преди потъването на „Океански търсач“ — бавно заговори президентът. — Решихме, че настаняването ѝ в болницата на университета „Джордж Вашингтон“ ще предизвика най-малко подозрения. Тя е единственият оцелял от терористичен акт, насочен към сърцето на Америка.

Президентът извади писмото, изпратено от Такахино Ониши, и започна да чете на глас.

— „До президента на Съединените щати. След Втората световна война, изправена пред икономически проблеми, Европа освободи дългогодишните си колонии и ги остави да се борят в мъчителен процес за независимост. Някои извършиха прехода плавно, но други продължиха борбата вътре в страната и срещу бившите си господари. Този болезнен период от човешката история още се пише с кръв. Време е и Съединените щати да се изправят пред икономическата реалност. Американските колонии трябва да получат независимост. Това се отнася и за Хавай. Дългът ви от четири милиарда долара е твърде тежко бреме. Усилията, които вие и вашите предшественици положихте, само допринесоха за временното отлагане на пълното рухване на системата. Докато американските долари от данъците пълнят хазните на чуждите страни и банки и джобовете на изпълнителите на правителствени поръчки, американският народ изпада в сляпа апатия, породена от безсъдържателна реторика и лъскави реклами. Господин президент, в Хавай това не може да продължава. По произход жителите на Хавай не са бели европейци, нито трябва да бъдат управлявани от тях. Ние сме отделна нация с различна религия и ценностна система и не е правилно да бъдем разорени от загиващия социален ред, в който сте се вкопчили. Трябва да осъзнаете, че човечеството не може да преуспее в културното си разнообразие. Ние сме племенни видове, които се чувстват най-добре в ясно определени групи, и е погрешно да отричате това. Идеята за «топилнята на култури» е отживяла времето си. Опасявам се, че скоро

Съединените щати ще се присъединят към нарастващия списък от нации, раздирани от фракционни борби, и не искам да видя моя народ замесен в това. Преходът на Хавай към независимост трябва да бъде извършен мирно и осъществен на всяка цена. Вече са пуснати в ход планове да се отделим от Съединените щати и да се обявим за суверенна държава. Не се опитвайте да се противопоставите на тези действия. Мога да ви обещавам мир, но само ако не се намесвате. Като демонстрация на сериозността на моята загриженост и убеденост, държа да знаете, че имам на разположение средствата да унищожа всеки американски плавателен съд, приближил се на двеста мили от островите. Ако през следващите седмици на преход видя такъв съд, няма да се поколебая да го потопя. Моля ви, не подлагайте на изпитание решимостта ми. Ние сме обединени в целта си, която ще облагодетелства всички. Подпис Такахиро Ониши.“

Президентът остави страниците на бюрото си и погледна Мърсър.

Лицето на Мърсър беше безизразно, но съзнанието му бе обсебено от току-що прочетеното. Той знаеше какви са възгледите на ексцентричния милиардер. Беше прочел една от книгите на Ониши за необходимостта от расова чистота, но не предполагаше, че индустриалецът е способен на това. Расовите взаимоотношения между японското мнозинство и бялото население в Хавай бяха обтегнати, но писмото на Ониши беше равносилно на декларация за независимост. Мърсър изрази на глас мислите си.

— Когато получихме писмото, нямаше плавателни съдове, които по разписание трябваше да пристигнат или да потеглят от Пърл Харбър, но „Океански търсач“ вече плаваше на север. Дик ми показва ултиматума едва след като корабът потъна, защото дотогава предполагал, че заплахата на Ониши е несериозна. Забраних всички пътувания в изключителната зона от двеста мили. Вие сте първият човек извън тази група, който знае какво е положението, доктор Мърсър. Смятахме, че това е заговор на Ониши, но информацията, която вие съобщихте, показва, че конспирацията датира от четирийсет години.

— Още не съм свършил, господин президент. Тази история се простира по-надалеч от някакъв откачен милиардер с определено хитлеристко поведение — заяви Мърсър.

Хората в Овалния кабинет се вторачиха в него.
— „Океански търсач“ е бил потопен от съветска подводница на име „Джон Дори“, а не от Такахиро Ониши.

КАЙРО, ЕГИПЕТ

Палещите слънчеви лъчи още измъчваха хората по улиците, въпреки настъпването на вечерта. Арабите в дългите си бели дрехи изглеждаха неподвластни на температурата от четирийсет градуса, но белите в града страдаха. Евад Лурбуд си купи чаша топъл сок от фурми от минаващ търговец с калаен казан, завързан на гърба му. Вкусът на сока беше отвратителен, но Лурбуд се нуждаеше от течността.

Той стоеше на Шари ал-Мюз Ле-дин Аллах, главната улица в Хан ел-Халили, огромен, разпростиращ се във всички посоки пазар, който се намиреше на три мили от модерния площад Тахрир в центъра на Кайро. Хан ел-Халили представляваше лабиринт от криволичещи улички, пълни с хора, и беше истинският търговски център за местните жители. Измъчени и зачервени, туристите задължително спираха там, след като бяха посетили пирамидите, некропола в Мемфис и музея в Кайро.

Построен през 1382 от Гаркас ел-Хамили, висш дворецов служител на султана Баркук, като спирка по пътя на керваните от камили, Хан се бе разраснал неимоверно през годините. По време на отоманската окупация на Египет през 1517 година на големия пазар се бяха търгували предмети чак от Англия. Чувството за ред на турците бе създадо на тържището добре организирана система на гилдиите, която се виждаше и в днешно време. Продавачите на парфюми се събираха на юг от главния кръстопът. Златото и среброто се продаваха на определени места, а килимите — на други. Тежкият аромат на подправките и храните се разнасяше над целия пазар, докато магазините за сувенири бяха разположени по периметъра.

В Хан ел-Халили нямаше коли, но глъчката на пешеходците заместваше бръмченето на двигателите. Търговците шумно хвалеха стоките си и арабската традиция на пазарене се изливаше в истинска какофония. Високоговорителите на двете джамии пред пазара пулсираха от виковете „Аллах“.

Лурбуд знаеше, че мюсюлманите скоро ще затворят магазините и ще се отправят към джамиите за вечерна молитва. Той се намръщи при мисълта за Бог, особено такъв, който изисква молитви по пет пъти на ден, но въпреки това уважаваше предаността на местното население. Евад беше ветеран от кампанията в Афганистан и знаеше каква сила черпят бунтовниците от религията си. Муджахидините наричаха съпротивата си „свещена война“ и сплотяваха племената в изумителна, единна сила, която можеше да окаже съпротива на най-голямата армия в света.

Първия път Лурбуд беше разузнавач за КГБ и прекарваше седмици, а понякога и месеци далеч от относително безопасния Кабул. Благодарение на смуглата си кожа и владееенето на различни езици, той се внедряваше в някоя бунтовническа банда и събираше информация за силните и слабите им страни и за бъдещите им планове. Когато приключеше със задачата си, Евад повикваше щурмовите хеликоптери, които пристигаха и избиваха всички мъже, жени и деца в лагера. По време на кръвопролитията той патрулираше. През онези две години никой от афганистанците не заподозря, че Лурбуд е причината за масовите убийства.

Изумителната му дързост и хладнокръвие привлякоха вниманието на високопоставените лица в КГБ и особено на Иван Кериков. След една от атаките на хеликоптерите, когато Лурбуд не можа да се измъкне от селото на бунтовниците, но успя да оцелее, Кериков го изтегли от редиците на активните агенти и го назначи за свой сътрудник в Кабул.

Задачата на Лурбуд беше да пречупва пленените бунтовници във влажните затвори, които руснаците бяха построили. Той научи, че обвързващата сила между муджахидините е и главното оръжие в стаите за разпити. Ислямът забраняваше контакт със свине и дори заплахата от подобен допир беше достатъчна, за да пречупи и най-коравите бунтовници. Евад се изумяваше, когато и най-безстрашният боец изпадаше в паника, щом го заплашеха, че ще го сложат в разложен труп на свиня.

Той лениво се запита що за Бог е онзи, който ги кара да се страхуват от свинете, когато мнозина от тях живееха като тези животни.

От високоговорителите се разнесе гласът на муезина и се извиси над улиците, приканвайки вяращите на молитва. Лурбуд се скри в сенките на купчина чували с подправки. Догади му се от миризмата на шафран. Погледна в краката си и видя, че е стъпил в кучешки изпражнения. Евад изруга от отвращение и размаза мръсотията по чувалите.

Вдигна глава и забеляза пляквата си. Мъжът излезе от магазина си на главната улица в пазара. На табелката на вратата пишеше, че Сюлейман ел-азис Сюлейман е бижутер. Размерите на магазина показваха, че собственикът му преуспява. Евад Лурбуд обаче знаеше друго.

Сюлейман беше един от най-богатите търговци на оръжие в Средния Изток. Имаше добро име, не се хвалеше като другите търговци на смърт и упражняваше търговията си, необезпокояван от Съединените щати и Европа. Макар че оръжията му се използваша в престрелки в Бейрут, Италия, Ирландия, Германия и задушаваните от наркотици градове в Америка, както и на безброй други места, властите нито веднъж не бяха разпитвали Сюлейман.

Клатушкайки се като паток, дебелият арабин тръгна към джамията. Тялото му се клатеше, огромните тлъстини се тресяха. Лицето му беше кръгло и открито, почти детско.

Според досието му в КГБ Сюлейман съвсем не беше глупакът, за какъвто се представяше. Той се бе отличил в две от войните срещу Израел и през последвалите години си бе създавал връзки с почти всяка терористична организация в света. КГБ смяташе, че личното му богатство възлиза на около двеста милиона долара.

„Твърде много за един смърдящ арабин“ — помисли Евад, докато пресичаше вече безлюдната улица.

Спря пред вратата. Наблюдаваше магазина на Сюлейман от обяд от различни ъгли и през цялото това време улиците бяха изпълнени с хора и шумни. Но сега беше пусто и това му се стори неестествено. Бяха изчезнали дори многобройните бездомни котки. Тъй като на пазара Хан рядко се извършваха престъпления, магазините не се нуждаеха от сложни алармени системи и Евад ловко отключи крехката ключалка на бижутерията на Сюлейман.

От досието знаеше, че арабинът винаги се връща в магазина си за няколко минути след молитвата и после тръгва към дома си на Шари

Ел Харам, пътят, водещ към пирамидите в Гиза. Лурбуд огледа още веднъж безлюдната улица и затвори и заключи вратата.

Той мина край витрините с бижута, които блестяха на прашната светлина, струяща през полукръглите прозорци. Залязващото слънце хвърляше дълги сенки в стаята. Евад извади пистолет „Токарев“ от кобура под якето си и влезе в кабинета на Сюлейман.

В средата имаше олющено дървено бюро, отрупано с книги и златарски везни, а на ниското канапе до стената — потъмняла и очукана кана за кафе. В помещението миришеше на прах и хашиш. Лурбуд седна зад бюрото и отпусна пистолета на коленете си. В продължение на двацет минути, до завръщането на Сюлейман от молитвата, единственото движение в кабинета беше мигането на черните му очи. Чакаше търпеливо като сфинкса пред града. Евад бе придобил това умение в тренировъчен лагер на брега на Черно море, където пускаха агентите в тъмен лабиринт. Дипломираха се онези, които излизаха живи оттам.

Той остана неподвижен, дори когато чу, че външната врата се отвори и затвори. Миг по-късно огромният Сюлейман пристъпи в кабинета.

Търговецът носеше малка чаша с черно кафе и едва не се блъсна в Лурбуд. Чашката падна от дебелия му пръст и се пръсна на парчета. Лицето му пребледня и той залитна назад.

— В досието ти прочетох, че тук, в Хан, нямаш охрана. — Евад говореше арабски свободно и без акцент. — Мислиш, че репутацията ти на пазара ще те защити, а?

— Кой си ти? — попита Сюлейман, съвземайки се от първоначалния шок.

— Името ми не означава нищо за теб, Сюлейман ел-азис — студено каза Лурбуд. — Ти си нает да доставиш в Хавай близо хиляда тона оръжия, боеприпаси и други материали. Не е ли вярно?

— Не знам за какво говориш.

— Мисля, че знаеш. Поръчката е направена от Такахиро Ониши преди няколко седмици или месеца.

— Аз съм обикновен бижутер. Не разбирам.

— Представител съм на групировка, която не желае тази поръчка да бъде изпълнена. Не искаме оръжията да достигнат в Хавай. Всъщност не желаем да имаш взимане-даване с Ониши.

— Кой си ти, че да ми казваш как да въртя бизнеса си? — подигравателно се усмихна Сюлейман.

— Аха, вече не си обикновен бижутер. — Усмивката на Лурбуд не беше весела.

— Познавам хората като теб — презрително каза Сюлейман. — Ти си наемник, който случайно е научил тази информация. Мислиш, че можеш да изнудваш Сюлейман ел-азис Сюлейман?

— Не съм дошъл да те изнудвам, а да ти кажа, че поръчката се отменя.

— Закъснял си, наемнико. Оръжията вече пътуват за Хавай. — По набръчканото чело на арабина избиха капки пот.

Сюлейман лъжеше. Той дори не бе купил оръжията и използваше парите на Ониши, за да извлече печалба от операция с акциите на проект за хидроцентрала в Шри Ланка. Благодарение на връзките си с терористичния свят Сюлейман знаеше, че до две седмици тамилите сепаратисти ще взривят огромна мрежа от язовири. Той щеше да вдигне изкуствено цената на акциите и преди атаката да ги продаде малко по-евтино, като получи четирикратна печалба. И едва след това щеше да изпълни поръчката на Ониши.

— Мисля, че лъжеш, Сюлейман. — Лурбуд извади пистолета си. — Но откровено казано, не ме интересува каква е истината.

Реакцията на арабина беше неочаквано бърза за пълен човек. Той се хвърли към отсрещната стена. Тялото му прелетя във въздуха като огромен щепелин.

Евад завъртя пистолета си, следейки скока му, но първият му изстрел по чудо не улучи грамадната мишена. Сюлейман се блъсна в стената до канапето и събори каната с кафе. Гъстата черна течност се разля на пода. Ръцете му сграбчиха пистолета, залепен с тиксо за задната част на старата кана.

В очите му блесна убийствена ярост. Лурбуд стреля миг преди арабинът да насочи оръжието си към него. Куршумът улучи ръката на Сюлейман и беретата изхвърча настрана. Евад стреля отново и отново. Убийствената светлина в очите на търговеца започна да гасне. Лурбуд заобиколи бюрото и насочи пистолета си към главата му.

Със свободната си ръка руснакът извади плоско шише от вътрешния джоб на якето си, отвъртя капачката и коленичи до умирация мюсюлманин.

— Ще се срещнеш с Аллах с тяло, обляно със свинска кръв — рече Евад и изля червената течност върху Сюлейман.

Арабинът отвори уста да изкрещи от това нечувано светотатство и Лурбуд изстреля още един куршум в зейналото му гърло. Кръвта на мъртвия мюсюлманин се смеси с тази на нечистата свиня.

Руснакът прибра пистолета си в кобура. В стаята миришеше на кордит, вече се разнасяше смрадта на кръв и на изпразнените се черва на Сюлейман.

Евад излезе и спря пред магазина. На улицата имаше неколцина човека, предимно старци, които се връщаха в кафенетата или в домовете си. Дебелите каменни стени на магазина не бяха пропуснали звука на пистолета със заглушител. Лурбуд тръгна и се смеси с тълпата. Десет минути по-късно той бе излязъл от пазара и търсеше такси. Имаше на разположение два часа да се отърве от оръжието и да стигне до летището за полета до Хавай.

БЕЛИЯ ДОМ

След разкритията на Мърсър всички в Овалния кабинет млъкнаха изумени. Отначало на лицата им се изписа изненада, а после озадаченост и накрая съмнение.

— Какво ви кара да мислите, че Русия има нещо общо с тази история? — наруши тишината Пол Барнс. — Фактът, че мъжът, който искаше да убие доктор Талбът, някога е работил за КГБ, не означава нищо.

Мърсър осъзна, че е настъпил по болното място директора на ЦРУ.

— Тиш Талбът ми каза, че след спасяването си е чула руска реч.

— Господи — възкликна Барнс. Погледът му обходи присъстващите. — Казвате, че ударната вълна я е изхвърлила от кораба и доктор Талбът е била зашеметена. Кой знае какво е чула? Та тя е била полумъртва.

— Съмнявам се дали Свети Петър говори на руски пред портите на рая — възрази Мърсър. — Но това не е фактът, на който разчитам. Един мой приятел от Маями е експерт по международно морско право. Помолих го да провери „Океански превози и товари“, собствениците на „Септемврийски лавър“. Той откри, че компанията е фасада на КГБ.

— Наредих със съдебна заповед Соулман да предаде цялата информация, която сте поискали — възмутено каза Хена. — Той не съобщи това на ФБР.

— Ако познавахте Дейвид Соулман, нямаше да се изненадате. Той е костелив орех, но е същинска енциклопедия по въпросите на морската търговия и думата му е божа истина.

— Дори ако му повярваме за КГБ, каква е тази ваша идея за подводница? — недоверчиво попита Пол Барнс.

— Първото доказателство е елементарната логика. Според новинарските репортажи районът е бил претърсен от военноморския флот и Бреговата охрана, които са използвали най-модерния хардуер в света, но не са успели да открият оцелели. Последната известна

позиция на „Океански търсач“ е била добре документирана от сигналите, излъчвани от борда на кораба, но въпреки това по време на издирването не е намерено нищо освен петно от моторно масло и няколко отломки. Два дни по-късно „Септемврийски лавър“ случайно се озовава на мястото, „помага“ в търсенето и по чудо спасява Тиш. Товарният кораб се е намирал на стотина мили от „Океански търсач“ по време на експлозията, но е успял да направи нещо, което Бреговата охрана и флотата не са съумели. Не вярвам в това. По онова време метеорологичните условия са били добри. Не е имало нито бури, нито мъгла.

— Грешите, доктор Мърсър — прекъсна го адмирал Морисън. — Имаше гъста мъгла над повърхността на океана и заради заповедта на президента да не изпращаме там плавателни съдове търсенето се извърши само по въздуха.

— Адмирале, кажете ми откровено, има ли логична причина самолетите ви да не забележат кораба, дори наистина да е имало мъгла?

Преди да отговори, председателят на Съвета на началник-щабовете прокара пръсти по къдравата коса на едрата си глава.

— Ако корабът е бил там, моите момчета щяха да го намерят.

— Тъй като няма логична причина корабът да не е открит от Бреговата охрана или флотата, аз потърсих нелогична. И единствената е присъствието на подводница.

Морисън се обърна към президента.

— В това има логика, сър. Там може да е имало подводница, за която така и не сме разбрали. Никой от спасителните самолети не е използвал сонарни шамандури или акустична техника в издирването на оцелели. Подводницата може да е стояла под повърхността и да ни е слушала.

Президентът кимна.

— С какви други доказателства разполагате, доктор Мърсър?

— Тъй като не можах да науча нищо друго за „Океански превози и товари“ от Дейвид Соулман, реших, че трябва да разследвам лично, затова Тиш и аз влязохме в офиса им в Ню Йорк.

— Какво намерихте там? — попита Дик Хена.

— Голям аквариум с една-единствена риба в кабинета на вицепрезидента.

— Е, и?

— „Океански превози и товари“ има навика да кръщава корабите си на месеци и цветя и рисува цветята върху комините на плавателните си съдове. Тиш си спомня емблемата на кораба, който я е спасил. Била е жълт кръг с черна точка в средата, но символът на „Септемврийски лавър“ е китка лаврови клонки. Отличителният знак, който Тиш си спомня, съвпада с този на европейска риба, която веднъж улових във Франция.

— Каква е връзката?

— Името на рибата е Джон Дори и в аквариума в офиса на „Океански превози и товари“ имаше първокласен екземпляр.

— Това е най-неубедителната връзка, която съм чувал — отбеляза Барнс.

— Бих се съгласил с вас, ако не бях намерил етикет без папка в чекмеджето с документите за собственост на плавателните съдове на компанията. Там пишеше „Джон Дори“. Те притежават кораб с такова име, но нямат документи за него. Когато се върнах във Вашингтон, се обадох на приятеля си рибар и той потвърди името на рибата. Емблемата на комина символизира източника на името, а единствените плавателни съдове, които се кръщават на риби, са подводниците.

— Шегувате се — усмихна се Барнс.

Мърсър се изправи.

— Господин президент, вие казахте, че съм гост, а не пленник. Ако това е истина, искам да си тръгна. Щом не желаете да ме изслушате, тогава не виждам причина да оставам тук и да обяснявам. През последните няколко дни се опитаха да ме убият десетина пъти, и не защото се занимавам с престъпна дейност. Попаднах на нещо, но ако не се интересувате от онова, което имам да кажа, господа, напускам.

— Доктор Мърсър, моля ви, почакайте — обади се Хена. — Опишете ни какво се случи в Ню Йорк.

Мърсър им разказа за влизането с взлом, за въоръжените гардове в сградата и за мнението си за офиса.

— Около „Океански превози и товари“ има нещо непочтено и засега всички улики водят към руснаците — завърши Мърсър. — Но не знам защо.

— Господин президент — рече Хена, — след като доктор Мърсър и доктор Талбът са излезли от „Океански превози и товари“, изпратих неколцина агенти там. Сцената е била почистена. Не е имало нито трупове, нито кръв. Хората ми са установили, че в сградата е стреляно. Освежителите за въздух не са могли да замаскират миризмата на кордит. Не мога да потвърдя думите на доктор Мърсър, но не мога и да ги отрека.

— Току-що се сетих нещо. — Пол Барнс отново се включи в разговора, но този път с по-смирнен тон. — Не си спомням подробности, но преди няколко години на бюрото ми попадна доклад от металург от Пенсилвания. Написаното звучи сходно с описанието на доктор Мърсър за експлозията през 1954 година. Той се сдобил с мостра от някакъв елемент. Не мога да се сетя името му, но имаше нещо общо с радиацията и морската вода.

— Спомняте ли си нещо друго? — подкани го адмирал Морисън, след като Барнс млъкна.

— Ейбрахам Джейкъбс — най-последно отговори директорът на ЦРУ. — Това е името на учения. Убеден съм, че той знае нещо по въпроса.

— Можете ли да го намерите?

— Да.

— Искам го в кабинета си днес следобед. — Настойчивостта в гласа на президента зареди с енергия присъстващите. — Положението в Хавай е по-сериозно, отколкото предполагахме. Ако доктор Мърсър е прав и тази история излиза отвъд преврата на Ониши и включва руснаците, не искам дори да мисля за последиците.

— Струва ми се малко вероятно Такахиро Ониши и руснаците да са планирали това от петдесетте години на миналия век — каза Хена. — В света се промениха твърде много неща, за да бъде приложим подобен план.

— Може да става дума за брак, тоест съюз по сметка — предположи Мърсър, — сключен неотдавна с развитието на новата ситуация.

— Има логика — съгласи се президентът. — Но трябва да се свържем с доктор Джейкъбс. Дано той да ни каже какъв е залогът.

— Имате предвид освен възможното отделяне на Хавай? — язвително попита Хена.

Президентът му хвърли убийствен поглед.

— Господин президент, може ли да попитам нещо? — обади се Мърсър.

— Да, доктор Мърсър. Какво?

— Имам чувството, че разполагаме с ограничено време. Ониши или руснаците сигурно знаят, че ги подозираме. Вероятно са принудени да изтеглят крайния срок заради действията ми в Ню Йорк. Усещам, че положението в Хавай скоро ще стане критично.

— Знам какво ще попитате. Вече се погрижихме за това. Самолетоносачът „Кити Хоук“ и щурмовият кораб амфибия „Инчан“ са в пълна бойна готовност на триста мили от Хавай.

— Добра идея, сър, но аз исках да кажа друго. Смятам, че за да разберем по-добре срещу какво сме изправени, трябва да бъдат направени серия инфрачервени снимки на района, където е потънал „Океански търсач“.

Президентът погледна Барнс, който прерови куфарчето в краката си.

— Да видим. След тринайсет часа сателитът „КН-11“ ще прелети над северната част на Тихия океан. Онази птица има страхотни камери и няма да е трудно да промени орбитата си, за да мине северно от Хавай.

— След тринайсет часа. Това е твърде късно.

— Тогава какво предлагате?

— Или „СР-71 Блекбърд“, или някой от свръхмодерните шпионски самолети на военновъздушните сили, за които се предполага, че никой не знае.

— Пол?

— В „Едуардс“ има „СР-1 Рейт“, но ми трябва разрешение от вас, за да наредя да излети.

— Имаш го. Кога ще получим снимки?

— „Рейт“ ще бъде на мястото най-късно в шест и ще се върне след около час и половина. После още половин час, докато проявят снимките и ги изпратят тук.

— Доктор Мърсър, не е необходимо да ви напомням, че не сте чули това, нали? — предупреди го президентът.

— Съжалявам, сър — усмихна се Мърсър. — Не слушах. Казахте ли нещо?

— Добре, господа. Всеки от нас има задача.

Групата се отправи към вратата.

— Искам да се срещнем отново след два часа тук. Доктор Мърсър, поискайте от секретарката ми временен пропуск, ако смятате да напуснете територията на Белия дом.

— Ще го направя.

Мърсър разговаря с госпожица Крейг и научи, че Тиш спи в една от стаите за гости в Белия дом. Остави ѝ бележка в случай че се събуди, докато го няма, и после взе такси близо до Пенсилвания Авеню. След двайсет минути се прибра вкъщи, изкъпа се набързо, изпи една бира, отиде в кабинета си и седна зад бюрото.

Набра телефонен номер и след минута му отговориха.

— Факултетът по геология в университета „Карнеги-Мелън“.

— Бих искал да говоря с доктор Джейкъбс.

— Един момент. — Десетина минути по-късно се чу същият глас. — Съжалявам, но доктор Джейкъбс има лекция.

— Казвам се Винс Андрюс от фондация „Хилър“, която финансира изследователската дейност на доктор Джейкъбс. Той има сериозни неприятности и вероятно ще се прости със субсидията си. Трябва да говоря с него веднага.

— Разбирам. Моля ви, не затваряйте.

След минута се обади по-възрастен мъж.

— Не разбирам кой се обажда, тъй като субсидията ми е отпусната от „Кокран Стийл“, но вие разпалихте любопитството ми.

— Здравей, Ейб. Аз съм, Филип Мърсър.

— Трябваше да се досетя — засмя се Джейкъбс. — Дай ми секунда да вляза в кабинета си. Не искам асистентът ми да разбере на какво ниско ниво са някои мои приятели.

След няколко секунди отново се чу гласът на Джейкъбс. Асистентът му бе затворил деривата.

— Е, на какво дължа честта за това обаждане? Между другото, благодаря ти, че ме измъкна от лекцията. Онези студенти са по-големи кретени от теб и твоята група в „Пен“.

Ейбрахам Джейкъбс беше научен ръководител на дипломната работа на Мърсър в Университета в Пенсилвания и Мърсър не преставаше да иска съвети от него. Двамата се виждаха рядко, но

силната връзка между преподавателя и най-добрия му студент не бе отслабнала през годините.

— Бях на едно съвещание, където споменаха името ти, Ейб.

— Не ми казвай, че е било на Комисията по етика на „Карнеги-Мелън“.

— И двамата знаем, че съпругата ти те държи изкъсо.

— Вярно е.

— Но днес може да остане изненадана, защото няма да се върнеш вкъщи за вечеря. Преди няколко години си изпратил научноизследователски доклад на ЦРУ.

— Чакай малко, Мърсър. Откъде знаеш? Тази информация беше свръхсекретна.

— Каза ми я Пол Барнс, директорът на ЦРУ.

— Аха.

— В момента ЦРУ те търси, но вероятно ще им трябва няколко часа да те намерят. Мислят, че си металург, а не геолог. Смятам да ги изпреваря и едновременно с това да дам урок по скромност на Пол Барнс. Искат те във Вашингтон колкото е възможно по-скоро заедно с всички материали от изследването ти.

— Какво става? Изследването ми е предимно теоретично. След като двайсет години няма други разработки, откритието ми е неприложимо.

— Да речем, че някой може да си е направил труда да го разработи. Отиди на общото гише на летището в Питсбърг. Ще уредя чартърен самолет да те докара.

— Нищо не разбирам. Как...

— Довечера ще ти обясня по пътя към Белия дом, Ейб — прекъсна го Мърсър и затвори, а после се обади на летището. Осигуряването на самолет и пилот за Ейб надвишаваше лимита на двете му кредитни карти, но Мърсър не се поколеба. Знаеше какво му дължи правителството, пък и цената на чартърния „Лиър“ дори не се доближаваше до сметката за ремонта на надупчения му от курсуми ягуар.

БАНКОК, ТАЙЛАНД

Министър Луцзюан, китайският представител, надраска името си в тежката книга, която му подаде министър Трен от Тайван. Луцзюан завърши подписа си със замах и плъзна книгата по махагоновата маса към човека вляво от него, посланик Марко Куприно, представителя на Филипините.

Потискащата атмосфера в заседателната зала се разведряваше с всеки положен подпис. От малката галерия се разнесе шепотът на зрителите, на които бе разрешено да видят как посланиците потвърждават с подписите си съгласието на нациите си с текста на документа. Те не знаеха за седмиците на изнервящо протакане, изтерзало срещата на върха в Банкок, но разбираха голямото постижение на дипломатите.

Официалната книга с подписите бе връчена на руския посланик Генадий Перченко. Внимателният наблюдател би забелязал леко повишаване на напрежението сред делегатите. Лукавият руснак беше причината за изминалите седмици на отчаяние. А после съвсем необяснимо той съобщи на преговарящите страни, че няма повече забележки. Тъй като символичните документи за подписите на представителите бяха подготвени още в началото на преговорите, тайландският посланик Прем предложи делегатите да започнат с подписването и останалите го подкрепиха.

Заместник-министърът на търговията на Съединените щати Кенет Донъли се наведе към Перченко и прошепна:

— Надявам се, че знаеш на какво си играеш, партньоре.

— Не си играя на нищо. Само искам да се уверя, че тук са зачетени правата на всички нации.

— Дрън-дрън — измърмори американецът.

Перченко го чу, но не реагира. Веднага щом подписа документа, в стаята избухнаха аплодисменти. Руснакът прие оваците със самодоволна усмивка и подаде книгата на Донъли.

Американецът се подписа, като се усмихваше едва-едва, фиксирайки Перченко, и после захлопна книгата.

Валеше проливен дъжд. Ромоленето на капките бе прекъсвано само от оглушителни гръмотевици, които отекваха над града. Бурята обаче не разхлади горещия въздух и Перченко се задъха, докато бързаше да се подслони в храма.

Заповедите на Кериков бяха ясни и изрични. Перченко трябваше да чака в осем вечерта до ниската каменна ограда между Храма на зората и река Фрая, но шпионинът не бе казал как да постъпи при проливен дъжд.

Генадий се втурна към сянката на една от четирите облицовани с керамични плочки кули около конусовидния, осемдесетметров заострен връх на храма. Костюмът му беше мокър, а оредялата му коса бе полепнала по бледото му лице, което някога беше опънато и излъчваше здраве, но сега бе изнурено от изтощение. Под очите му имаше торбички, а кожата му бе увиснала.

Той чу тихите молитви на монасите в огромния храм, но бурята заглушаваше всички други звуци освен учестеното му дишане.

— Какво правя тук, по дяволите? — каза си Перченко.

— Не изпълняваш указанията, Генадий Перченко — отговори Иван Кериков от мрака вдясно.

Кериков излезе на светлината на многобройните лампи. Дъждът изглежда не го притесняваше. Раменете му бяха изправени, а очите — широко отворени и нащрек. За разлика от него Генадий се бе прегърбил окаяно. Той присви очи, сякаш Кериков бе привидение.

— Казах ти да чакаш до оградата. — Кериков я посочи и сетне се усмихна радушно. — Но при дадените обстоятелства те разбирам.

Перченко се поотпусна и също се усмихна, но продължи да го гледа предпазливо и нервно.

— Предполагам, че всичко мина добре. — Кериков се приближи до Генадий и застана под огромната порта на храма.

— Да — смотолеви Перченко. Страхът от Кериков му бе подействал потискащо предишния ден сред тълпата в бара на хотел „Роял Ривър“, но сега, когато бяха сами, беше парализиращ.

Генадий се ужасяваше от Кериков, откакто научи за неограничената му власт. Човекът от КГБ бе разсеял опасенията му за изчезналия салонен управител и го бе уверил, че е дошло време да приключат с Банкокското споразумение. Перченко искаше да попита защо преди всичко беше необходимо протакането, но страхът не му позволи да говори. Дори в спокойната атмосфера на открития бар Кериков си оставаше най-злият човек, когото познаваше.

— Отпусни се, Генадий. Всичко свърши и ти победи. — Кериков извади плоско сребристо шише от джоба на самото си. — Водка от родината.

Перченко отпи голяма глътка. Водката се плъзна гладко в гърлото му. Кериков му направи знак да пийне още и той с благодарност повтори.

— Успя ли да вмъкнеш поправката ми в споразумението?

— Да, още преди няколко седмици. Беше много лесно. Срецнах повече трудности да забавя церемонията по подписването. Обещах на тайванския посланик някои неща, които може да са извън правомощията ми.

— Да, да — разсеяно каза Кериков. — Но с моята поправка нямаше затруднения.

— Наложих се да променим формулировката, за да угодим на американците, но всички се съгласиха с текста.

— Да я промените? — В гласа на Кериков не прозвуча паника, но тонът му леко се повиши. — Как?

— Предположих, че ще попитате, затова донесох част от споразумението. — Перченко извади лист от самото си и зачете на глас:

— Някоя суверенна държава няма право да претендира за допълнителни земи, създадени от вулканична дейност, коралови образувания или други природни процеси, т.е. не вследствие на човешка дейност, извън изключителната зона от двеста мили, прилежаща към териториалното и море. Всички земи, създадени по този начин, са отворени за изследване и експлоатация от всяка нация или друга страна, която първа предяви към тях права, както е уточнено в член 231 на настоящето

споразумение. Всички спорове за горепосочените земи трябва да се решават от Международния съд в Хага.

Донъли настоя за последното. Генадий изпи още една глътка водка, чакайки реакция от страна на събеседника си.

Кериков се замисли и после реши, че дипломатът се е придържал към първоначалната формулировка. Благодарение на тази поправка можеше да предаде вулкана на корейския консорциум, без да се страхува от последици в международен план. Съединените щати и Русия току-що се бяха отказали от всякакви претенции към вулкана и невъобразимото му богатство.

Кериков не издаде чувствата си.

— Това е приемливо. Ела. В реката ни чака лодка. Ще отпразнуваме успеха ти.

Двамата хукнаха в дъжда към каменната ограда и реката отвъд. Въпреки водата, стичаща се в очите му, Перченко видя достатъчно, за да осъзнае, че на кея не чака лодка. Той се обърна, за да попита човека на КГБ, когато Кериков нанесе удара.

Движейки се с бързината на мамба, Кериков стовари палката върху главата на Генадий. От раната над лявото око на Перченко рухна кръв, която се смеси с дъжда по лицето му. Дипломатът се строполи на земята. Кериков го завлече при ниската каменна ограда. Реката беше черна като нефт. В храстите бе скрита голяма пластмасова хладилна чанта. До нея имаше две циментови блокчета, свързани с верига, увита в мек плат. Двамата й края бяха прикрепени към голямата буца лед в хладилната чанта.

Кериков избърса водата от очите си. В подобна нощ не трябваше да се страхува, че може да бъде забелязан от случаен минувач, но винаги имаше вероятност някой монах да дойде при реката, за да направи жертвоприношение. Той вдигна тялото на изпадналия в безсъзнание Генадий и го сложи на ниската ограда. Дишането на дипломата беше едва доловимо, но равномерно.

Кериков постави на оградата двете циментови блокчета и хладилната чанта и нахлузи веригата около врата на Перченко. Трябваше да бърза, защото ледът се топеше по-бързо, отколкото очакваше. Той хвърли лоялния посланик във водата. Тъмната река

погълна Перченко. Циментовите блокчета бързо го повлякоха към дъното.

Кериков запрати след него и хладилната чанта, видя как слабото течение я отнесе и после тръгна към хотела си, прегърбил рамене в проливния дъжд. Представяше си какви ще бъдат полицейските доклади, когато най-после откриеха тялото. Перченко е празнувал приключването на преговорите. Алкохолът в кръвта му щеше да покаже, че е пийнал. Подхлъзнал се е в дъжда край реката, разбил си е главата в каменната ограда и е паднал във водата.

Нямаше да има подозрения за нечиста игра, защото платът около веригата нямаше да остави белези на врата му, а самата верига щеше да изчезне в тинестото дъно. Ледът, който я държеше, щеше да се разтопи за десетина минути и след това безжизненото тяло на Перченко щеше да плава свободно по реката.

Час по-късно Кериков седеше във всекидневната на хотелския си апартамент. Беше се изкъпал, облякъл бе строг костюм и държеше чаша шотландско уиски. Ромоленето на дъжда се чуваше през дръпнатите завеси на френските прозорци. Осветлението беше оскъдно. Една-единствена лампа блестеше ярко върху документите на масичката за кафе. Кериков ги бе прегледал десетина пъти през последните няколко дни и имаше чувството, че ги знае наизуст. Те бяха шансът му за бъдеще извън Русия, за каквото не бе и мечтал.

Ледът в чашата леко изтрака, когато Кериков отпи глътка уиски. Той я остави и взе един от листовете. Там бяха записани резултатите от анализа на минерала, направени от доктор Бородин по време на наблюденията му през последните няколко месеца. Цифрите бяха зашеметяващи. Един тон извлечен вулканичен материал съдържаше четири килограма използвана руда. Обработени, тези четири килограма щяха да дадат около килограм висококачествен метал с всичките му изключителни свойства. За да направи сравнение, Бородин бе обяснил, че в диамантена мина трябва да бъдат изкопани двеста и петдесет тона от покриващия пласт над залежите, за да се добие един карат, като съотношението е един милиард към едно.

Кериков избра друг лист. Там бе описан планът на Бородин за действителния добив на минерала. Кораб, снабден с огромна помпа, ще бъде разположен над някой по-слабо активен отвор на вулкана. Вътре ще спуснат тръба от волфрам и стомана и ще включат помпата.

Лавата ще се изтегля директно от вулкана в кораба, където ще се охлажда и разтрошава на обработваеми парчета, които ще се товарят на чакащи кораби, за да бъдат пречистени в разположени на сушата пещи. Най-скъпото нещо в тази операция беше корабът с помпата и след като купиха идеята, корейците вече го строяха в Пусан.

Някой похлопа на вратата. Кериков подреди листовете, отпи още една глътка уиски и отиде да отвори. На прага стояха двама млади азиатци. Всеки държеше обемист куфар. Кериков ги пусна да влязат, без да пророни дума.

Корейците отвориха куфарите, разкривайки заплашителна камара от електроника, и бързо наредиха техниката — камера, монитор и компютъризирано приемно-предавателно устройство. Единият постави малка сгъваема сателитна антена на перваза на прозореца, гледащ към вътрешния двор. Стоманената чиния не се виждаше от улицата, намираща се на два̀сет метра отдолу.

Когато уредите бяха настроени, единият от младите мъже започна да въвежда заповеди. Машините пиукаха и бръмчаха. Накрая на цветния монитор се появи пробна картина. Другият азиатец показва картонена карта пред камерата. Изображението на втората пробна картина изпълни екрана на огромен, монтиран на стената телевизор с висока разделителна способност в Пусан. Двамата корейци си кимнаха и излязоха. След миг пробната картина изчезна от монитора и на нейното място се появи красиво обзаведена стая.

Кериков седеше на дивана пред циклопското око на миникамерата, която показва деветима възрастни мъже, разположили се около лакирана черна маса. Нито един не беше по-млад от седемдесет години, но черните им очи бяха живи и съсредоточени. Лицата им бяха сбръчкани, а косите побелели. Зад тях имаше червен гоблен, изобразяващ завладяването на Азия от Чингис хан, а от двете им страни — огромни порцеланови вази.

Кериков леко кимна, за да покаже уважението си към деветимата шефове на „Хидра Консолидейтид“. И те на свой ред направиха същото.

— Добър вечер, господа — поздрави Кериков, след като приключи глупавият според него азиатски ритуал.

— Добър вечер и на вас, господин Кериков. — Сателитната връзка преправяше гласовете им и автоматично превеждаше думите на

руски и на корейски. Системата работеше безотказно, стига изреченията да не съдържаха неясни изрази. От името на консорциума говореше Уей Хю Донг, както бе правил през цялото време на преговорите. — Надявам се, че този начин на разговор е приемлив за вас.

— Готов съм да се съглася с предложението, за което се споразумяхме.

— Бихме искали да знаем защо беше необходимо протакането. — Електрониката замаскира безпокойството в гласа на Уей, но въпросът разкри чувствата му.

— Уверявам ви, че беше необходимо, господа. — Кериков знаеше, че успокояващата усмивка няма да подейства, затова се въздържа. — Когато видите местоположението на минералните залежи, ще разберете, че трябваше да бъдат взети мерки, за да се гарантира сигурността им.

— Надявам се, че нищо няма да попречи на бъдещата ни дейност.

— Разбира се — побърза да отговори Кериков. Ръцете на американците и руснаците бяха вързани и само Такахиро Ониши представляваше пречка, но докато корейците стигнеха до вулкана, той щеше да бъде елиминиран.

Отстраняването на милиардера расист беше необходим риск по време на финалния етап на проекта „Вулкан“. Ониши беше програмиран да се опита да отцепи Хавай от Съединените щати и Кериков се нуждаеше от него до последния момент. Но сега богатството от минерали беше извън контрола на Америка и на Ониши, ако някога успееше в стремежа си да получи независимост.

— Тогава всичко е наред, така ли? — попита Уей, привличайки вниманието на Кериков към настоящето.

— Да. Готов съм веднага да ви предам последните данни. — Кериков прикри напрежението, което бе свило стомаха му.

— А ние сме готови да ви кажем номера на сметката. — Устните на Уей се движеха, преди да се чуе компютърно измененият му глас. — В знак на добра воля, ние ще говорим първи.

Уей кимна на помощник, който се намираще извън кадър, и след миг затрака телетипът, свързан с приемно-предавателното устройство.

Кериков положи усилия да не отмества поглед от камерата. Да гледа към телетипа щеше да бъде голям срам.

Телетипът спря и Кериков сложи няколко листа в свързания със сателита преносим факс. Страниците съдържаха последните резултати и доклади от анализите и точните координати на острова на доктор Бородин.

Кериков видя, че очите на Уей са приковани в някого извън обхвата на камерата, затова си позволи да погледне към телетипа. Сто милиона американски долара току-що бяха прехвърлени в Националната банка на Кайманите на Карибските острови. Номерата на трансфера и на сметката бяха най-отдолу.

Уей Хю Донг получи потвърждение от техник извън кадър и отново се обърна към обектива.

— Информацията изглежда достоверна, господин Кериков. Мисля, че сега разбирам защо имаше протакане, и аплодирам дързостта ви. Трябва да ми простите, но има заповед за запор на парите. Не можете да ги пипате, докато не изпратя на банката друг код. — Уей не показва никакви чувства, докато разкриваше двойната игра. — Когато инженерите ми отидат на мястото и потвърдят информацията ви, парите ще бъдат освободени.

Кериков слушаше и едва сдържаше гнева си.

— Сигурно разбирате, че трябва да предпазим тази голяма сума от измама — добави Уей. — Не че ви подозираме. След като бъде определена стойността на новия минерал, ще изпратя кода и парите ще бъдат ваши. Лека нощ, господин Кериков.

Мониторът угасна. Камерата в хотелския апартамент на руснака продължи да записва и да предава, затова деветимата корейци видяха как Кериков вдига крак към екрана на монитора и после атакува видеопредавателя. Образът избледня и той ритна камерата, запращайки я към стената.

— Гадни копелета — изкрещя Кериков, след като се овладя достатъчно, за да говори. — Пият пикнята си и ядат лайната си.

Той кипя от гняв десетина минути. Псувните, които не бе употребявал, откакто се върна от Афганистан, се изчерпаха. Когато най-после се успокои, той изпи разреденото уиски в чашата си и сетне надигна бутилката. Силният алкохол опари стомаха му.

Неизвестно как, корейците бяха разбрали, че той действа, без да е упълномощен от руското правителство, и стоте милиона долара са предназначени лично за него, а не за държавната хазна. Знаеха, че няма да си навлекат гнева на държавата, и можеха да бавят безкрайно трансфера на парите. Кериков не разполагаше с въоръжени сили и беше неспособен да им попречи.

Той се засмя на себе си, признавайки, че е бил надхитрен. Но после в очите му блесна сатанинска светлина. За нищо на света не би позволил на корейските копелета да го прецакат, след като все още имаше скрит коз.

БЕЛИЯ ДОМ

Пол Барнс се бе свил на стола си срещу президента, сякаш меката кожа можеше да го предпази от унищожителната му критика. Президентът, обикновено спокоен и уравновесен, беше бесен, защото директорът на ЦРУ не бе успял да намери доктор Джейкъбс.

— Докладът попадна на бюрото ми преди години — неубедително се оправда Барнс.

— Ти си шеф на най-могъщата шпионска мрежа в света, а не можеш да откриеш човек, който се намира на не повече от двеста мили от Вашингтон. — Вътрешният телефон на президента извънтя. — Да?

— Останалите се върнаха, сър.

— Благодаря, Джой. Покани ги да влязат. — Президентът отново се обърна към Барнс. — По-късно ще продължим разговора.

В Овалния кабинет влязоха Ричард Хена и адмирал Морисън. И двамата бяха унили. Лицата им бяха изнурени и бледи. Хена си наля малко уиски.

— Къде е доктор Мърсър? — попита президентът.

— Вероятно ще дойде след няколко минути — отговори Хена. — Да го изчакаме ли?

— Не, не можем да си позволим да губим време. Дик, какви са последните новини от Хавай?

— Боя се, че няма много за докладване, сър. Никаква вест от Ониши. Изпратих неколцина агенти да наблюдават имението му, но още не са съобщили нищо подозрително. Не научихме нищо и от подслушването на телефона му, но смятам, че важните разговори ще бъдат кодирани.

— Открихте ли връзка между Ониши и кмета Такамора?

— Снощи Такамора е отишъл в дома на Ониши, но още не е излязъл оттам. Предполагаме, че двамата работят заедно върху опита за преврат. Вероятно Такамора ще бъде лидерът, а Ониши ще играе ролята на поддържаща сила.

— А ти какво научи, Том?

Морисън се прокашля.

— Свързах се с командира на базата Пърл Харбър. Той докладва, че на булевард „Макартър“, пред главния вход на базата, се е събрала тълпа от около триста души. Изглежда не са въоръжени, но Националната гвардия, която е била извикана преди няколко часа, е с тях. Извадих досиетата за набора в хавайската Национална гвардия от архивите на Пентагона. През последните две години са били отхвърлени извънредно голям брой кандидати — почти всичките бели, чернокожи и латиноамериканци. Вече три години осемдесет и шест процента от членовете на Националната гвардия са от японски произход. Като се има предвид положението, бих казал, че Такамора си е създал частна армия под носа ни.

— Работите ли върху възможности за избор в случай че се опитат да осъществят преврат? — Спокойните сини очи на президента обходиха присъстващите, очаквайки отговор.

— Самолетносачът „Кити Хоук“ и щурмовият кораб амфибия „Инчан“ са заели позиции за нанасяне на удар срещу Хавай — отговори Морисън. — Пърл Харбър е в пълна бойна готовност и чака заповед от вас. Ако Ониши се опита да превземе островите със сила, ще можем лесно да си ги възвърнем. Бандите и Гвардията няма да издържат на атаката ни.

— Заповедта нашата войска да стреля по американски граждани не е опция. — Красивото лице на президента се намръщи от безпокойство. — По дяволите. Контролирам най-добре обучените войници и най-добрите оръжия в света, но в случая те са абсолютно безполезни.

Мъжете в кабинета стоически наблюдаваха терзанията на президента и безмълвно благодаряха на Бога, че не седят в неговото кресло.

Адмирал Морисън отново се прокашля.

— Един точен хирургичен въздушен удар срещу къщата на Ониши би решил проблема. Отрежем ли главата, змията ще умре, така да се каже.

— Как да обясня това на народа на Хавай? Те го обожават. Ониши всяка година дава дващест милиона долара за благотворителни цели. Ако го убием, ще предизвикаме революция.

— А атака на командоси? — предложи Пол Барнс. — И после ще съобщим на хората за руското участие. Ще обясним всичко и ще изправим Ониши пред съда.

— Разузнаването ни докладва, че домът на Ониши се охранява строго — отговори Хена. — Атаката би се превърнала в истинско сражение. Реакцията към подобно нещо ще бъде десет пъти по-негативна от провала в Уейко през 1993 година^[1]. Съмнявам се, че кабинетът ще оцелее след подобно сътресение, като имам предвид последните проучвания на общественото мнение. Не се обиждайте, сър.

— Няма — мрачно каза президентът.

В продължение на един час мъжете в Овалния кабинет обсъждаха различни идеи, но всички предложения бяха отхвърлени, защото завършваха с един и същи резултат — падането на правителството.

— Може би това е единственият начин — замислено отбеляза президентът.

Вътрешният телефон иззвъня и Джой Крейг съобщи, че Мърсър най-после е пристигнал и води гост.

Мърсър представи прегърбения доктор Джейкъбс и президентът хвърли унищожителен поглед на Барнс, а Хена се засмя доволно.

— Доктор Мърсър, когато договорът ви с Института по геология изтече, ФБР с удоволствие ще ви вземе на работа.

— Не се виждам като някое от русокосите ви момчета, господин Хена. Не понасям да ме командват.

— Съобщиха ли ви нещо, доктор Джейкъбс? — намеси се президентът.

Изумен от хората в стаята, Ейб успя само да кимне.

Мърсър видя, че бившият му преподавател се чувства неловко, и му се притече на помощ.

— Казах му, че го искат тук заради научния доклад, който преди няколко години е представил на ЦРУ.

— Да, точно така. — Джейкъбс отново беше в състояние да говори, но по плешивата му глава блестяха капки пот.

— Бихте ли ни обяснили какво съдържа докладът? — подкани го президентът.

Джейкъбс заговори след предисловие от пристъпи на кашлица и мънкане.

— Преди осем години бях поканен от изпитателния център „Уайт Сандс“ да анализирам проби от минерали, взети от остров Бикини по време на опитите им през 1946 година. Пробите бяха забутани в стар склад, който предстоеше да бъде съборен, затова хората от „Уайт Сандс“ се свързаха с независими изследователи от цялата страна. В склада имаше осемнайсет хиляди проби от минерали, датиращи от четирийсетте години. — Гласът на Джейкъбс стана уверен и твърд, защото говореше по специалността си. — От групите проби, които се съгласих да анализирам, едната представляваше колекция от камъни с тегло шест килограма, взети от морското дъно около атола Бикини след втория ядрен опит, там където бомбата е била детонирана под водата. След първоначалната работа интересът ми се засили и поисках всички данни от опитите, извършени с почвени, скални и водни проби, събрани от Бикини през 1946 година. През следващите няколко месеца проучих дванайсет хиляди страници с документи. След това осъзнах, че само една малка проба има потенциална стойност — камък с тегло един килограм, взет от епицентъра на експлозията. Камъкът беше от баласта на „ЛСМ-60“, кораба, под който е била пусната атомната бомба. Беше истинско чудо, че е останал непокътнат. Или поне така мислех тогава.

Последното изречение накара присъстващите в кабинета да се наведат напред.

— Баластът се състоеше предимно от руда, съдържаща ванадий. Фактът беше изненадващ, защото тази руда се среща главно в Северна и Южна Америка и в някои части на Африка. Предполагам, че е използвана като баласт за кораб в Тихия океан по някакво странно стечение на обстоятелства по време на войната. Както и да е. За непосветените ще обясня, че ванадият се използва за заздравяване на стоманата, която се употребява за производството на точни прибори и други неща, подложени на силен натиск, тъй като е много здрав. Това би обяснило защо не се е изпарил, но ми се стори малко вероятно. Разтроших пробата и я изследвах със спектрометър, за да видя какви други елементи съдържа. Отхвърлих обичайните като например кварца и открих нещо интересно. Във ванадия имаше следи от метална сплав. Отначало помислих, че металът е чист ванадий, получен вследствие на

високата температура, освободена при експлозията. Но когато подложих на проверка теорията си, се оказа, че дълбоко греша. Металът беше съвършено непознат. Нямам обяснение за това. Разтроших останалите проби, дадени ми от „Уайт Сандс“, и намерих още количества от същия метал, общо двайсетина грама. Не беше много, но ми стигаше, за да продължа изследванията си. Знаете ли какво е инвар, господа?

Мърсър беше единственият човек в помещението, който не реагира с празен поглед.

— Да, това е сплав от трийсет и шест процента никел, следи от магнезий, силиций и въглерод, а останалото е желязо.

— Пиша отличен на най-добрия ми студент. Инварът е бил разработен от носителя на Нобелова награда Шарл Гийом. Основното му свойство е, че се разширява минимално при нагряване, около седем десети милионни части от инча за един градус повишаване на температурата по Фаренхайт. Невероятно високата температура на експлозията, над сто хиляди градуса, ме накара да се сетя за инвара и се запитах дали двата метала имат общи свойства. Нагрях пробите. При седем хиляди градуса неизвестният метал изобщо не се разшири, а при дванайсет хиляди промяната се измерваше в ангстрьоми^[2].

Техническата терминология започна да обърква слушателите, но Джейкъбс не забелязваше това.

— Продължих да нагрявам метала, но така и не стигнах до точката му на топене.

Мърсър се усмихна лукаво, защото се досети накъде бие ученият. Но въпреки това на лицето му се изписа изумление, когато Джейкъбс съобщи следващото си откритие.

— След това експериментирах с електричество. Пуснах през пробата един милиджаул електричество и създадох ненасочено магнитно поле от около шест хиляди гауса^[3].

— Господи — възкликна Мърсър.

— Не разбирам. — Президентът изрази на глас мислите на останалите.

— Господин президент, ако носех стоманен часовник, това магнитно поле щеше да го грабне от китката ми от разстояние три-четири метра.

Вече никой не изглеждаше озадачен.

— След този експеримент промених профила на пробата така, че да създаде затворено поле, и отново пуснах електрически ток. Успях да задържа поле от осемдесет милиона килогауса в продължение на седемнайсет секунди и после стана късо съединение. Високата температура разтопи жиците на проводника въпреки охлаждането с течен кислород, но все още не бях стигнал до магнитното насищане или точката на Кюри на пробата. Точката на Кюри е там, където горещината спира магнитните свойства. Например точката на Кюри на кобалта е около хиляда и шестстотин градуса по Целзий, най-високата известна до моето откритие. Експериментът ми се провали, когато жиците се стопиха, при около седем хиляди градуса по Целзий. Магнитното налягане в полето беше приблизително четирийсет хиляди тона на квадратен инч. Не трябва да забравяте, че всъщност не съм експерт в тази област, затова не разполагах с необходимата техника, за да продължа с опита. Но съм сигурен, че този нов елемент може да създаде достатъчно силно поле за възникването на магнитен кладенец.

— Магнитен кладенец?

— Това е нещо като черна дупка, но използва магнетизма вместо гравитацията. Полето в кладенеца е достатъчно силно, за да пречупи светлината, и времето се забавя, докато се приближавате към събитийния му хоризонт.

— Искате да кажете, че това нещо може да се използва за направата на машина на времето?

— Да, адмирал Морисън, макар че за разработването ѝ са необходими години. Но бикиният има множество приложения. Когато открих стратегическото му значение, аз незабавно се свързах с правителството. Давал съм консултации и на Пентагона, затова съобщих и на тях за откритието си. Няколко месеца по-късно ми казаха да нарежа всичко и оттогава рядко съм се замислял за това.

— Бикиний?

— Така нарекох новия метал. Смятах да го кръстя на себе си, но „джейкобиний“ би звучало смешно. — Ейб се засмя.

— Какви са приложенията му? — попита президентът.

— Металът, който току-що описах, може да има широко приложение в отбраната, астронавтиката и производството на енергия.

— Но защо не се използва?

— В момента най-голямото предизвикателство пред водещите корпорации, произвеждащи високи технологии, са ограниченията, поставени от материалите, с които работят. Те притежават идеите и техниката да направят чудни открития, но за съжаление нямат с какво да ги произведат. Скоковете в технологиите трябва да чакат материалите да ги настигнат. Замислете се за олекотяването на автомобилите, когато керамичните двигатели станат реалност. Тези двигатели вече са проектирани, но керамиката още не отговаря на изискванията за здравина на външно горене. Разбирате ли?

— Мисля, че да.

— Ще ви кажа за някои от по-екзотичните идеи за приложението на бикиния. Термално и магнитно покритие на ядрени реактори, начин да се канализират ядрените експлозии за изстрелване на космически кораби на далечни разстояния, електрически коли с неизчерпаемо захранване или свръхзвукови магнитни влакове, на които не им трябва свръхпроводимост. Всичко, което използва магнитна сила или е ограничено от термално триене, може да бъде направено хиляди пъти по-ефективно.

— Разбирам.

— Запазих най-хубавото за края, господин президент. — Черните очи на Джейкъбс заблестяха от трескаво вълнение. — Безплатния обяд.

— Моля?

— Физиците използват този термин, за да опишат система, която произвежда повече енергия, отколкото използва. Според теорията на Айнщайн това е невъзможно поради запазването на масата и енергията, но учените търсят начин. Нещо като свещен граал на физиците.

— Съвременните електроцентрали горят въглища или нефт, или делят атоми, за да освободят складираната вътре енергия, нали?

Мъжете в стаята кимнаха.

— Бикиният, използван в динамото на електрически генератор, ще създаде много по-силно електрическо поле от количеството енергия, вложена в него.

— Съжалявам, но отново се обърках.

— Електрическият мотор и електрическият генератор по същество са една и съща машина. Ако пуснете електричество в

мотора, той ще се завърти. Ако завъртите генератора, той ще започне да произвежда електричество. Всяка от двете машини трансформира енергията от механична в електрическа или обратно.

— Да.

— Поради паранормалните магнитни свойства на бикиния, по време на тази трансформация ще се освободи повече енергия, отколкото е използвана първоначално.

— Забравяш енергията, вложена в системата от първичния ядрен взрив — обади се Мърсър, — и всъщност оставаш в границите на законите за запазването на масата и енергията.

— Недей да хитрееш — упрекна го Ейб, сякаш отново бяха в класната стая.

Дик Хена изрази на глас мислите на останалите присъстващи в кабинета.

— Доктор Джейкъбс, вие описвате неизчерпаем източник на енергия.

— Точно така — самодоволно отговори Ейб.

— Доктор Джейкъбс. — Тонът на президента беше изпълнен с уважение. — Как бихте създали бикиний в полезни количества?

— За да отговоря на този въпрос, първо трябва да знаете как се образува бикиният, а дори моите открития са само теория. Анализирах всички проби от минерали, взети от ядрените детонации в Ню Мексико, датиращи от първия опит в Лос Аламос, но не открих следи от метала, затова реших, че ефектът трябва да има нещо общо с водата. После започнах да търся други разлики между опитите, извършени на сушата и под водата. Не намерих следи от ванадий никъде, с изключение на атола Бикини през 1946 година. Стигнах до извода, че ванадият действа като катализатор или вероятно като приемник във формирането на новия метал. Нещо повече, известно е, че неутроните, освободени при ядрен взрив, може да бъдат погълнати от натрия в района. Смятам, че по време на опита на атола Бикини неутроните са били погълнати от натрия в морската вода. Другата разлика е периодът на охлаждане. Морската вода на атола Бикини е охладила мястото на експлозията много по-бързо, отколкото при опитите, извършени на сушата. Има голяма вероятност бързото охлаждане също да спомага при формирането на бикиния. Предполагам, че и налягането е фактор за образуването му. Разбира се, няма начин да проверя хипотезите си.

Но за да създам бикиний, бих детонирал атомна бомба в морето близо до рудни залежи, съдържащи ванадий.

— Ейб, възможно ли е някой да е направил същото откритие преди теб? — попита Мърсър.

— Не — уверено отговори Джейкъбс. — Макар че от „Уайт Сандс“ липсваха няколко рудни проби, не мисля, че някой в света би се сетил за това.

— Сигурен ли си? — настоя Мърсър.

— Да. Само Съветският съюз и Китай са правили опити като нашите на атола Бикини. Китайците нямат учени от такъв калибър, а единственият руснак, за когото чух, че изследва подобни екзотични метали, почина отдавна.

— Кога? — попита Мърсър.

— Мисля, че през шейсетте години на миналия век. Публикува няколко гениални статии за промените в металите след ядрени опити, но работата му е съсредоточена предимно върху ефекта, който те оказват на танковите и корабните брони. Името му е Пьотр Бородин.

— Господи — възкликна Мърсър. — Тук ли са още снимките от шпионския самолет?

Пол Барнс извади фотографиите и ги сложи на бюрото на президента. Цветовете им бяха фантастични — пурпурночервено, синьо-зелено, ослепително бяло, индиговосиньо и ярко жълто — и образуваха концентрични кръгове. Отдолу на всяка снимка бе напечатан часът, мястото и височината. Мърсър забеляза, че фотосите са правени от четирийсет и пет хиляди метра, далеч над земната атмосфера, и остана смаян от възможностите на новия „СР-1 Рейт“.

Докато чакаше реда си да ги разгледа отблизо, той се запита защо всички присъстващи искат да ги видят. Съмняваше се дали някой друг освен Барнс е виждал инфрачервени снимки от този вид. Мърсър реши, че причината е любопитството, което кара хората да зяпат в строителните изкопи.

Разгледа почти еднаквите снимки, докато намери онази, която търсеше. Компютърът, контролиращ камерата, бе отбелязал географската дължина и ширина.

Мърсър измърмори нещо под носа си.

— Какво казахте?

— Банкокското споразумение — прошепна той.

— Какво...

— Срещата, която тече в момента и може да подари на някого най-голямото откритие досега — отговори Мърсър, предугаждайки въпроса. — Ейб, доктор Бородин има ли деца?

— Не виждам какво общо има...

— Отговори ми, по дяволите.

Разпалеността в гласа на Мърсър накара Джейкъбс да пребледнее.

— Да, син.

— Измамили са ни — заяви Мърсър и вдигна глава. В очите му се четеше уважение към автора на плана.

— Какви ги говориш?

— Доктор Бородин е жив и здрав, господа, и ни е изпреварил с четирийсет години. — Мърсър говореше бавно, докато съзнанието му започна да разплита загадката, датираща от четири десетилетия. — Изтърпете ме още няколко минути. Да предположим, че в началото на петдесетте години Бородин по някакъв начин открива съществуването на бикиния, и решава да създаде технология за „производството“ му. Убеждава руското правителство да му предостави атомна бомба. Спомнете си, че по онова време тези играчки бяха дефицитна стока, затова проектът му трябва да е бил високо приоритетен. След това той напълва кораб с висококачествен ванадий, изпраща го на предварително избрано място близо до действащ вулкан и потопява кораба заедно с бомбата. Щом корабът стига до океанското дъно, Бородин детонира ядрената бомба и по-късно фалшифицира смъртта си, за да няма никаква връзка с него.

— Има ли данни за изчезнал рудовоз? — попита Ейб.

— „Феникс“, потънал на 23 май 1954 година — отговори Мърсър. — Корабът е записан като превозващ баласт от Кобе, Япония, до Щатите, но един Господ знае какво всъщност е пренасял.

Гласът му постепенно заглъхна и погледът му стана унесен, но после отново се фокусира.

— Трябва ми телефон. Веднага.

За миг, който Мърсър щеше да помни до края на живота си, президентът на Съединените американски щати изпълни заповедта му и му подаде слушалката на един от телефоните на бюрото си. Мърсър

каза на оператора на Белия дом някакъв номер и търпеливо зачака да го свържат, без да обръща внимание на вторачените в него погледи.

— „Беркович, Соулман...“

— Искам незабавно да говоря с Дейвид Соулман. Случаят е спешен — прекъсна секретарката Мърсър.

Тя беше свикнала със спешни обаждания в неконтролируемия свят на океанската търговия и на свой ред прекъсна Соулман, който говореше по друга линия.

— Соулман — каза възрастният адвокат.

— Дейв, обажда се Мърсър.

— Ще ми дадеш ли най-после отговор?

Мърсър знаеше, че Соулман пита за въпроса, написан най-отдолу на факса, който бе получил преди два дни.

— Капитанът на „Амоко Кадиз“ е бил Паскуале Бардари — без да се замисля каза той.

— Копеле.

— Дейв, искам да знам кой е собственикът на „Феникс“.

— Не съм чувал за такъв кораб.

— Беше в списъка с плавателните съдове, изчезнали северно от Хавай, който ти ми изпрати.

— А, да. Може би ще са ми нужни един-два дни, за да го намеря. В момента съм затрупан с работа по договор за изтеглянето на танкер на „Ексон“, заседнал край Намибия. Проклетите холандски влекачи настояват за застраховка от „Лойд“, а стойността на танкера и товара е някъде сто и трийсет милиона долара.

— Не искам да ти оказвам натиск — дяволито се усмихна Мърсър. — Но в момента съм с президента, председателя на Съвета на началник-щабовете и с директорите на ФБР и ЦРУ и всички чакаме отговора ти.

От другата страна на линията настъпи мълчание и после Соулман попита:

— Шегуваш се, нали?

— Искаш ли да говориш с някого от тях?

— Не. След няколко минути ще съм готов с информацията. Ще ми се обадиш ли пак?

— Сигурен съм, че телефонната компания не се интересува колко дълго говори по телефона президентът. Няма да затворя.

— За какво става дума? — попита президентът, без да го е грижа, че Мърсър седи на ръба на бюрото му.

— Убедително доказателство — загадъчно отговори Мърсър.

Президентът и присъстващите се спогледаха, но никой не каза нищо. Чакаха пет безкрайни минути, като се прокашляха, местеха крака и шумоляха с листове, но без да откъсват очи от Мърсър.

— Намерих го — каза Соулман. Беше се задъхал. — „Феникс“ е собственост на „Океански превози и товари“.

Адвокатът продължи да говори, но Мърсър затвори телефона.

— Рудовозът, потънал през 1954 година, и корабът, спасил Тиш Талбът, имат един и същи собственик. „Океански превози и товари“, компанията, в чийто офис влязох с взлом снощи.

— Онези, заподозрени, че са фасадата на КГБ?

— Точно така.

— Споменахте за рудовоз, потънал във вулканичен район. Защо? — попита Хена.

— Поправи ме, ако греша, Ейб, но колкото по-надълбоко е експлозията и колкото по-голямо е налягането на водата, толкова почист е бикиният, нали?

Джейкъбс кимна.

— Точно такава е теорията ми.

— През 1954 година не е имало начин да се добиват минерали дори от дълбочина неколкостотин метра, а ние говорим за хиляди. Дори днес процесът на използване на свръхнагрятата вода за извличане на минерали не може да бъде приложен под шейсет метра. Доктор Бородин е заимствал стих от Корана и като Мохамед е накарал планината да отиде при него. Извършвайки експлозията във вулканичен район, той би предизвикал изригване и лавата би изхвърлила бикиния на повърхността.

— Господи, това би имало резултат — с уважение прошепна Джейкъбс. — Не се сетих.

— Но вулканите се формират в продължение на много години — възрази президентът.

— Обикновено геологичните процеси са бавни — съгласи се Мърсър, — но вулканите и земетресенията се развиват много динамично. През лятото на 1943 година в една ферма в Мексико се издигнал вулкан. След първата седмица на мястото на равна нива се

издигал сто и петдесет метров конус, който нараствал с всяка изминала секунда. Вулканът на Бородин е имал повече от достатъчно време да стигне до повърхността.

— Какво ще правим сега? — Президентът обходи с поглед събраните в стаята.

— Първата крачка е да спрем преговорите в Банкок — отговори Мърсър.

— Какво общо има това...

— Господин Хена, ако се вгледате в тази снимка, ще видите, че центърът на вулкана на Бородин е точно на границата на хавайската изключителна зона от двеста мили. Готов съм да се обзаложа, че в момента Бородин е там и проучва епицентъра на вулкана. Веднага щом разбере, че ще се появи на повърхността извън границата, той ще се свърже с руския представител на конференцията в Тайланд и ще го накара да подпише споразумението.

— Това ще направи вулкана ничия собственост, нали? — попита адмирал Морисън.

— Ще бъде на онзи, който пръв го забележи.

— А какво ще стане, ако вулканът е в зоната?

Никой нямаше отговор на въпроса на доктор Джейкъбс. Всъщност всички знаеха отговора, но никой не беше достатъчно смел, за да го изрече на глас. Мърсър погледна Ейб и видя, че бившият му преподавател е задал въпроса, защото наистина не знае отговора.

— Ще има война, Ейб.

Веднага щом бе произнесена последната дума, всички в кабинета започнаха да говорят едновременно. Президентът удари с длан по бюрото, за да ги накара да млъкнат, и когато заговори, гласът му беше спокоен.

— Доктор Мърсър има право. Не можем да позволим такава ценна стока да принадлежи другиму освен на Съединените щати. След като знаем какъв е залогът, заплахите на Такахиро Ониши придобиват много по-зловещи измерения. Вече е ясно защо го прави. Ако вулканът избие на повърхността в зоната от двеста мили около Хавай и превратът му успее, той ще продава вероятно най-скъпата стока в света. Но не мога да повярвам, че Съветите са забъркани. Отношенията ни с тях никога не са били по-добри.

Мърсър забеляза, че президентът нарича бившия враг със старото му име. Не Обединение на независимите държави, а отново „Съветите“.

— Пол, използвай всичко, което е на твое разположение, за да проучиш Бородин — за кого е работил, преди да изчезне, какво е станало с бившите му шефове. Дик, продължи да ровиш за Ониши. Искам да знам защо е станал предател.

— Вече имам нещо по този въпрос. — Хена извади лист от куфарчето си. — Родителите му са родени в Япония и са имигрирали в Съединените щати през трийсетте години. През Втората световна война били изпратени в трудов лагер в Калифорния. И двамата починали там, майка му на 13 юни 1942, а баща му шест месеца по-късно. Ониши е отгледан от леля и чичо, които също са прекарвали войната по лагери. Чичо му има досие в Бюрото за антиамерикански протести и петиции. Арестуван е два пъти — за опит за проникване в Пърл Харбър и за нападение срещу полицаи на прояпонски митинг в Хавай през лятото на 1958. Изглежда идеята Хавай да бъде щат на САЩ не му е допадала. Видях екземпляр от памфлетите, които е печатал. Пълен е с антиамериканска пропаганда и призовава жителите на Хавай от японски произход, тогава и сега мнозинство на островите, да се противопоставят на референдума да бъдат щат на САЩ и да станат независима нация, лоялна на Япония. Чичото на Ониши се е самоубил веднага след като Хавай се присъединява към САЩ през март 1959 година. Няма информация дали Ониши е споделял радикалните политически възгледи на чичо си, но няма данни и за обратното.

— Благодаря, Дик. Мисля, че това е отговорът, който ни трябва, но проблемът си остава. — Президентът изправи рамене и заговори с твърд глас. — Не знам какъв ще бъде следващият ход на Ониши, но искам да бъде съставен подробен план за бойни действия не само за Хавай, но и за онзи нов вулкан. Не знам дали имаме законни права върху новия остров, но няма начин да не спечелим битката. Ако се наложи, ще заповядам да взривят с атомна бомба проклетото нещо. А сега, господа, ако ме извините, трябва да се обадя на дипломатите ни в Банкок и да им кажа да не подписват договора. Искам да ми докладват на всеки час. Доктор Мърсър, моля ви, бъдете на разположение в случай че отново ни потрябват. Доктор Джейкъбс,

благодаря ви. Ще се погрижим за благополучното ви прибиране вкъщи.

Присъстващите станаха и започнаха да излизат.

Мърсър се сбогува с Ейб, даде домашния си телефон на Джой Крейг и взе Тиш. Докато пътуваха в таксито, тя го разпитваше, но Мърсър мълчеше и се чудеше как би реагирал президентът, ако разбереше, че съпругата му е прекарала следобеда с руска шпионка.

---

[1] Нападението на комплекса на Давид Кореш, предводител на сектата „Последователите на Давид“, при което загиват четирима агенти и са ранени шестнайсет. След обсада, продължила петдесет и един дни, агентите на ФБР употребяват сълзотворен газ, но членовете на сектата запалват постройките. От намиращите се вътре деветдесет и пет души, от които седемнайсет деца, оживяват деветима — Б.пр. ↑

[2] Единица мярка за дължина, равна на една стомилионна част от сантиметъра, по името на шведския физик Ангстрьом, ХІХ век. — Б.пр. ↑

[3] Извънсистемна единица за магнитна индукция, по името на германския математик, астроном и геодезист Карл Фридрих Гаус. — Б.пр. ↑

ХАВАЙ

Боинг 747 на Японските авиолинии, идващ от Токио, беше последният самолет, който получи разрешение да се приземи на международното летище в Хонолулу. Верните на Ониши и Такамора служители бяха изпълнили инструкциите и бяха повредили радарите и компютрите, контролиращи другите технически системи. Разрешение за кацане се даваше само на самолетите, които нямаха достатъчно гориво, за да бъдат пренасочени. Хавай бе изолиран от външния свят.

Боингът докосна земята, изпускайки облак лютив дим. Гумите изсвириха. Поради опасността да се приземи без електронна помощ от кулата пилотът подходи отдалеч към пистата, за да бъде сигурен, че самолетът благополучно ще докосне земята. Той намали тягата и огромният корпус се разтресе.

Триста и шейсетте пътници нямаха представа за опасността, която току-що бяха избегнали. Диспечерите на летището бяха заповядали на пилота да не им съобщава за проблемите по време на приземяването, нарушавайки стандартната процедура за безопасност.

— Добре дошли в Хонолулу, госпожи и господа — каза на японски стюардесата. — Температурата е двайсет и шест градуса. Часът е тринайсет и трийсет и следобедът е безоблачен. Моля, останете по местата си до пълното спиране на самолета и докато пилотът изключи надписа за затягане на предпазните колани.

Евад Лурбуд разбра думите ѝ едва когато дребната стюардеса повтори съобщението на английски.

Той беше единственият европейец в боинга. Останалите пътници бяха японски туристи или бизнесмени, привлечени към острова от разцвета на търговията, рекламиран от Ониши и Такамора през последните месеци.

Макар че бе пресякъл единайсет часови зони, откакто бе напуснал Египет, и бе издържал дълги часове на престой в Хонконг и Токио, Лурбуд се чувстваше спокоен и свеж. Последният полет бе продължил почти седем часа, но той бе проспал шест и половина от

тях. Преди всеки етап на пътуването Евад взимаше специално приспивателно хапче, разработено от КГБ. Коригирайки дозите, той можеше да спи определен брой часове. Единственият недостатък на таблетките беше леко чувство за гадене, което траеше един час след събуждането.

Грациозният в небето боинг 747 се понесе тежко като хипопотам към терминала. Огромните му крила се огъваха с всяко раздрусване, причинено от неравности на бетонната настилка. Лурбуд остана на мястото си, без да разкопчава предпазния си колан. Предпочиташе да спазва указанията, вместо да привлече вниманието към себе си, като се изправи, както бяха направили неколцина нетърпеливи бизнесмени. Самолетът спря и грамадните мотори млъкнаха. Мотокарите със стълбите се приближиха до изходите и пътниците започнаха да слизат.

Евад се изуми от засилената охрана на летището. Навсякъде патрулираха въоръжени войници от Националната гвардия, всичките азиатци. През раменете им бяха праметнати картечни пистолети, а очите им пронизваха всеки пътник.

Отегченият агент на митническото гише погледна бегло фалшивия германски паспорт на Лурбуд и не си направи труда да провери куфарчето му. Евад се отпусна, след като мина през митническите власти, но отново стана предпазлив, когато към него се приближиха двама азиатци в костюми.

— Паспортът, моля — каза единият и протегна ръка.

— Вече минах през митницата — учтиво отговори Лурбуд, като оцвети с немски акцент безупречния си английски.

Другият азиатец показва значка в евтин найлонов калъф.

— Охрана на летището. Паспортът ви.

Евад извади паспорта от сакото си и им го даде.

— За какво става дума?

— Рутинна проверка, господин Шмид — отговори единият агент, прелиствайки страниците. — Бихте ли дошли с нас?

Лурбуд тръгна след двамата мъже от охраната и мина през двойни врати, а после по ярко осветено стълбище. Слязоха и го поведоха по дълъг коридор, към последната врата вляво.

Докато Евад прекрачваше прага, инстинктът му подсказа, че това е стая за разпити и присъствието му там съвсем не е рутинно. В помещението имаше три стола — два зад обикновена дървена маса и

трети в средата на бежов килим. Въздухът миришеше на цигари и на страх.

Веднага щом вратата се затвори, единият мъж блъсна Лурбуд, който преувеличи инерцията, удари се в отсрещната стена и стенойки се свлече на пода.

Другият агент се приближи до него, като вероятно възнамеряваше да го хвърли на стола и да започне официалния разпит. В мига, в който ръката му докосна рамото на Евад, руснакът скочи, извади от калъфката на глезена си тefлонов нож, който не можеше да бъде засечен от скенерите, и го заби между ребрата му, пробождайки сърцето на азиатца.

Лурбуд извади ножа от гърдите на умиращия мъж, без да обръща внимание на фонтана от кръв, който бликна от дълбоката рана.

Другият агент посягаше към пистолета си, когато Евад стигна до него и го прикова върху масата. Руснакът вдигна ножа над главата си и го заби злобно, като преряза сънната артерия на стъписания охранител.

Мъжът се задави, хвана се за гърлото и умря. Гърчещото се тяло изпръска с кръв масата, килима и белите стени.

След като агентът се отпусна неподвижно, Лурбуд избърса ножа в костюма на жертвата и го прибра в калъфа на глезена си. Огледа дрехите си. Няколкото червени капки кръв бяха трудно забележими на черния му костюм. Евад отвори вратата, видя, че коридорът е безлюден, и скоро се сля с тълпата на летището.

Излезе от сградата и мина край тераси с красиви тропически цветя и аквариуми, пълни с огромни златни риби. Лурбуд спря такси и каза на шофьора адрес в центъра на Хонолулу. Беше убеден, че няма да го проследят.

След десетина минути ръцете му се разтрепериха и стомахът му се сви. Искаше му се да припише това на реакцията към приспивателното хапче, което бе взел по време на полета, но дълбоко в душата си знаеше, че сблъсъкът с властите го е разтърсил. Организмът му бе свикнал на повишено ниво на адреналин и като при всеки пристрастен, предпочитаният наркотик започна да му се отразява. На летището в Кайро куриер на посолството му бе дал запечатан плик, който съдържаха инструкции от Иван Кериков. На първата страница бе описана ситуацията в Хавай, затова Евад знаеше, че в Хонолулу е обявено военно положение и е наложен полицейски час след осем

вечерта. Внасянето на пакета в страната беше пресметнат риск, но информацията беше твърде много, за да я запомни. Той прочете част от нея, докато пътуваше в таксито, за да не гледа обезпокоителния градски пейзаж. В плика бяха окончателните му заповеди, имената на важни мишени, данни за опозицията и паролите за свързка с „Джон Дори“. Лурбуд предположи, че Кериков има агент в обкръжението на Ониши, защото заповедите съдържаха подробен чертеж на къщата на Ониши и твърдяха, че Дейвид Такамора е мъртъв. Но експертът от КГБ не се бе погрижил да спаси живота на агента си. Лурбуд се запита дали и него ще сметнат за непотребен, след като Ониши и „къртицата“ бъдат елиминирани.

Макар че беше следобед, градът изглеждаше запустял. По улиците обикаляха само войници от Националната гвардия и въоръжени студенти. Гражданите се бяха скрили в домовете си и трепереха от страх или чакаха развитието на събитията с различни чувства в зависимост от това на кого симпатизираха. Сцената отвъд стъклата на таксито напомни на Лурбуд за времето, което бе прекарал в опустошения от войната Бейрут, където млади религиозни фанатици периодично сееха ужас в най-красивия средиземноморски град.

От многобройните огънове се издигаше пушек, който се смесваше с тъмната мъгла над Хонолулу и закриваше планината Даймънд Хед. В търговското пристанище горяха два петролни танкера. Противната смрад от черния дим се разнасяше в радиус от няколко километра. По сградите имаше дупки от куршуми и таксито мина край множество изгорели коли и автобуси. Районът около Пърл Харбър приличаше на гнездо на оси. В небето гневно бръмчаха хеликоптерите на федералните власти и на Националната гвардия.

След неспокойно четирийсетминутно пътуване Лурбуд плати на шофьора и слезе от таксито в един от най-опасните квартали на Хонолулу. Крайната му цел беше триетажна постройка с магазин за алкохол на партера и апартаменти отгоре. Сградата беше купена от Седми отдел, когато бяха включили Такахиро Ониши в проекта „Вулкан“, в случай че им потрябва тайна квартира, откъдето да следят положението в страната.

Евад огледа западналия квартал, празните, осеяни с камъни паркинги, олющената боя и безизразните погледи на неколцината

минувачи и разбра, че скривалището не е разкрито. Въздухът беше влажен и сакото залепна за тялото му.

Той се качи на последния етаж, похлопа два пъти на масивната метална врата, после изчака малко и потропа още веднъж.

— Да? — обади се глас отвътре.

— Федерална колетна служба. Нося пратка за Чарлс Хайнс — отговори Лурбуд, цитирайки първата част на паролата за разпознаване, която бе научил наизуст от инструкциите на Кериков.

— От кого е? — подозрително попита гласът зад вратата.

— Кайл Лъобланк. — Евад каза последната част от паролата и вратата се отвори.

Мъжът, който го посрещна, държеше автоматичен пистолет. Сержант Димитрий Деманов прибра оръжието си в кобура и заговори.

— Е, какво правиш, след като вече не изнасилваш момчета с нажежен ръжен? — Деманов имаше предвид един от по-ефективните методи на разпит на Лурбуд, докато работеше за Кериков в Афганистан.

— Режа тестисите на неучтиви сержанти — отговори Евад.

Двамата се прегърнаха и се потупаха по гърба.

— Как си, Димитрий? — усмихна се Лурбуд за пръв път, откакто бе убил Сюлейман.

— Умирах от скука в Минск, докато не ми се обадиха да те чакам тук — отговори Деманов и го целуна по традиционния руски начин. — Радвам се, че те виждам, Евад.

— И аз, стари приятелю.

Евад и Димитрий се бяха сражавали рамо до рамо в Афганистан и много пъти се бяха измъквали на косъм.

След повишението на Лурбуд Деманов бе останал на бойното поле и бе завършил войната като третия по отличия ветеран. След това бе работил като инструктор в руските специални служби, но бе напуснал и напоследък водеше окаяно съществуване. Снажният сержант с прошарени коси беше воин в истинския смисъл на думата.

Помещението заемаше целия трети етаж на сградата и бе направено така, че да се използва за скривалище няколко седмици, ако се наложи. Вътре имаше легла за десет души. Лавиците в кухнята бяха отрупани с консерви, а в ъгъла бяха наредени няколко варела с вода, в случай че централното водоснабдяване бъде прекъснато. През

множеството прозорци проникваше светлина, но стъклата бяха мръсни и отвън бе невъзможно да се види какво става в стаята.

— Предполагам, че всички са минали през митницата без инцидент — каза Евад.

— Нямаше проблеми. Пристигнахме, преди да затворят летището — отговори Димитрий.

Лурбуд огледа войниците, които Деманов бе довел. До един бяха служили в специалните сили и бяха по-предани на Деманов, отколкото на родината си. Без преувеличение виждаше пред себе си най-добре обучените командоси в руската армия. Подготовката им далеч надвишаваше тази на охранителите от КГБ на Григорий Брежников, които предишния ден бяха убити от неизвестен нападател. Никой от мъжете не беше прекалено едър, но всички имаха вид, който смразяваше кръвта. Съзнанието и телата им бяха закалени от безкрайни тренировки и действителни битки.

Макар че не го признаваха, и Съединените щати, и Русия даваха назаем командоси от специалните си части на воюващи държави, за да придобият опит в бойни операции. Лурбуд нямаше да се изненада, ако научеше, че преди няколко години тези мъже са попаднали на американски батальон от рейнджъри сред хълмовете над Сараево.

— Как успя да събереш такава голяма част толкова бързо?

— Заплащането в армията не е каквото беше, Евад. Както знаеш, страната е пълна с безработни войници. Да намериш командоси в Русия е по-лесно, отколкото да намериш сифилис в публичен дом.

— Имаше ли време да ги инструктираш в Минск?

— Казах им, че ще се сражават заедно с теб. Не беше нужно да знаят повече.

— Някакви съмнения в тях, Димитрий?

Деманов запали цигара и дръпна няколко пъти, преди да отговори.

— Обучавал съм египтяни да се бият с израелци, анголци срещу южноафриканци, никарагуанци срещу салвадорци и още десетки други. От самото начало на кариерата си знаех, че подготвям паралелна руска армия, която ще се сражава с паралелна американска армия. Всеки път срещах американци, носещи най-модерни оръжия. Но контактите бяха краткотрайни. Искам поне веднъж да застана срещу американци в открита битка и да докажа на всички, тъпкани с

пропаганда, кой е по-добрият. Сега най-после имам възможност да го направя и не се сещам за по-подходящи подкрепления от тези мъже. Това включва и теб.

Лурбуд остана смяян от речта и убедеността на стария си приятел.

— Станал си философ, откакто те видях последния път.

— Не познавам боец, който да не е философ — сериозно заяви Деманов. — Е, защо онзи потаен Кериков ни плати толкова щедро, за да дойдем тук?

— Той какво ти обясни?

— Трябвал му екип от добре обучени командоси, готови да се сражават в Съединените щати в последния етап на някаква отдавна замислена операция.

— И да, и не — каза Евад и седна на едно от леглата. — Нужни сте, но за да отвлечете вниманието от една отдавна замислена операция. Сегашните вълнения на островите са пряк резултат от най-амбициозния план на Седми отдел, който почти е успял. Хавай е щял да стане съветска марионетка, ако нещата са вървели по плана. Дошли сме да довършим работата и да наваксаме пропуснатото.

Деманов не можа да скрие учудването си.

— Не разбирам, Евад.

— Преди няколко месеца Седми отдел се свърза с приказно богатия и ексцентричен местен милиардер Такахиро Ониши и го помоли да ни помогне в операция с кодово име проект „Вулкан“. В замяна Кериков обеща да използва руски ресурси, за да подкрепи преврат, който ще отцепи Хавай от Съединените щати. Разбира се, Кериков не смяташе да помага на Ониши, но включването му беше необходимо. Трябвало е да останат две възможности за избор до получаването на някакви научни данни за вулканичен остров на север оттук. Сега, след като разполагаме с тази информация, превратът и Ониши вече са излишни. За съжаление Ониши е започнал бунта и трябва да бъде спрян.

— И това е нашата задача — прекъсна го Деманов.

— Да. Тук сме, за да елиминираме Ониши. Засега ще чакаме Кериков да се свърже с нас. Мисията има и друг аспект. Подводница наблюдава вулкана на север. Кериков чака сигнал от нея, за да осъществим плана си — излъга Лурбуд. Всъщност „Джон Дори“

чакаше знак от него. — Съжалявам, че ще те разочаровам, Димитрий, но няма да имаш възможност да се биеш с американската армия, а само с пазачите около жилището на Ониши.

— Те са си американци, Евад. Ще бъде почти същото.

АРЛИНГТЪН, ВИРДЖИНИЯ

Тиш влезе в стаята за отдих в дома на Мърсър и се хвърли на кожения диван, като въздъхна уморено.

— Не беше особено разговорлив, докато се прибирахме от Белия дом — каза тя, поглеждайки Мърсър. — Сигурно си изтощен. Аз спях почти през целия ден, но ти не си мигвал от трийсет и шест часа.

— По-скоро четирийсет — отговори Мърсър, докато правеше кафе. — Искаш ли?

— Да не си полудял? — Тиш се надигна и го погледна. — Отивай да си легнеш. Едва се държиш на краката си.

Той поднесе чашата към устата си, замисли се за миг и после наля малко шотландско уиски в кафето си. Първата глътка беше божествена.

— Опасявам се, че няма да заспя. Трябва да поговорим. — Тонът на гласа му накара Тиш да стане от дивана. Тя се приближи до бара и взе едно от шестте високи бамбукови столчета. — Разкажи ми за Валерий Бородин.

— Не познавам... — Тиш остана озадачена от въпроса.

— Мога да кажа на ФБР да те арестуват заради участието ти в този заговор, Тиш. Все още не съм го направил, защото си дъщеря на Джак Талбът, но не знам колко дълго ще мълча.

— Първо ми кажи откъде знаеш за Валерий.

— Говорих с доктор Бейкър от „Удс Хоул“.

— Спомням си онази стара клюкарка. Бяхме заедно в Мозамбик. Искаше да бъде майка на всички. Нищо чудно, че е проговорила. — Тиш седна на столчето и насочи сините си очи към Мърсър. — Какво искаш да знаеш?

— Нека първо да изкажа някои предположения. Известно ти е, че той е геолог, а не морски биолог, и е бил в Мозамбик на почивка, нали?

— Да. Но Валерий ме накара да се закълна, че няма да кажа на никого. Скоро щял да започне нов проект и шефовете му разрешили кратък отпуск, преди отново да се залови за работа.

— Каза ли ти кой е баща му?

Тиш се стресна от смуцаващия въпрос.

— Отначало не.

— Спомена ли, че баща му е фалшифицирал смъртта си, когато Валерий е бил малък?

— Откъде знаеш това?

Мърсър предполагаше, че Валерий е бил откровен с Тиш, но нямаше намерение да го признава.

— Не мога да ти кажа. Отговаряй на въпросите ми.

— Валерий ми каза, че баща му е загинал по време на експлозия в лаборатория, но после, около месец преди да се запознаем, отново се появил в живота му. Баща му бил гениален геолог и се нуждаел от помощта на сина си за някакъв секретен правителствен проект. Валерий мрази баща си, защото е изчезнал, но същевременно го обича, защото се е върнал. Той страдаше много и някои нощи плачеше така, сякаш сърцето му се късаше. Беше толкова самотен и уязвим.

— Какво друго ти каза за баща си и за предстоящия проект?

— Съвсем малко. Щели да работят заедно и бил развълнуван и същевременно уплашен.

— Каза ли ти, че смята да напусне Русия?

Въпросът му я накара да пребледнее.

— Откъде...

— Каза ли ти?

— Да, но не можел да го направи, докато не завършили проекта.

Мърсър потърка очи, опитвайки се да прогони съня, който заплашваше да го победи. Наля си още една чаша силно кафе, но този път не добави уиски.

— Разкажи ми какво всъщност се случи в нощта, когато „Океански търсач“ експлодира.

— Вече ти разказах.

Мърсър се ядоса.

— Нека да изясним някои неща, за да знаеш какви са изходните ми позиции, Тиш.

Тя не бе се сблъсквала с такъв неподправен гняв през живота си. Макар и тих, гласът му я прониза и не и позволи да помръдне от столчето.

— Приятелят ти и баща му са архитекти на заговор, който може да наруши целостта на Съединените щати. Всичко е започнало през май 1954 година, когато Пьотр Бородин е детонирал ядрено устройство, задействайки верижна вулканична реакция, създава нов метал с неизмерима стойност. И оттогава той безмилостно убива всеки, който се приближи до разкриването на тайната. Спомняш ли си за списъка с кораби, който Дейвид Соулман ми изпрати от Маями?

Тиш кимна. Имаше такъв вид, сякаш ѝ беше лошо.

— Това всъщност е списък на жертвите на Пьотр Бородин. Дано да си забелязала, че „Океански търсач“ оглавява този списък. Бородин е свързан и с вероятен преврат в Хавай, който може да доведе до расови бунтове във всеки град в Америка. Валерий Бородин и баща му са измислили план, който може да предизвика икономически и социален хаос в Съединените щати, докато останалата част от света благоденства. — Устните на Мърсър се изкривиха от възмущение, но очите му бяха непреклонни. — Не съм ултрапатриот, който отдава чест всеки път, когато види националното знаме, но и не искам да видя нашето правителство на колене. Имаш възможност за избор. Кажи ми каквото трябва да знам или ще извикам ФБР и ще прекараш едно-две столетия в затвора.

Тиш се разрида. Мърсър изпита желание да я прегърне, да избърше сълзите, но не можеше. Налагаше се да бъде жесток.

— Безполезно е, по дяволите — възмутено каза той и протегна ръка към телефонната слушалка.

— Чакай — смирено каза Тиш. — Моля те, почакай.

Той наля уиски в малка, издута чаша и я сложи пред нея. Тя преглътна сълзите и отпи глътка от кехлибарената течност.

— Какво се случи в нощта, когато „Океански търсач“ беше взривен? — строго попита Мърсър.

— Около полунощ в каютата ми дойде един мъж. Не го бях виждала дотогава. Не беше учен, нито член на екипажа.

— Таен пътник?

— Сигурно. Каза ми, че го е изпратил Валерий.

— Какъв беше? — прекъсна я Мърсър. — Бял, азиатец или чернокож?

— Азиатец, на трийсет и пет — четирийсет години, висок колкото теб и изумително силен. Каза ми, че съм в опасност и трябва

да тръгна с него. Опитах се да го разпитам, но той заяви, че няма време, метна ме на рамото си и ме занесе на палубата. На кърмата на „Океански търсач“ имаше надуваема лодка. Азиатецът ме хвърли в нея и скочи след мен. Около пет минути след като започна да гребе корабът експлодира. Кълна се, че не помня нищо след това. Мисля, че онзи човек ме удари и изпаднах в безсъзнание.

— Тогава не си чула руска реч, нито си видяла емблемата на комина на кораба, който те е спасил?

— Това си го спомням. Трябва да съм се свестила, когато са ни издърпали на борда на онзи товарен кораб.

— Защо не ми каза всичко това?

— Не исках нищо да попречи на шансовете на Валерий да избяга, затова премълчах тази част. Хората от групировката, оглавявана от баща му, за която Валерий щеше да работи, бяха безмилостни. Той ми каза, че всеки участник в проекта се е закълел да мълчи до края на живота си и който се опита да напусне групировката, преди баща му да е разрешил, ще бъде намерен и убит. Валерий знаеше, че баща му няма да му позволи да замине. Бил обвързан завинаги със стареца. Но въпреки това беше твърдо решен да избяга. Баща му бил напълно откачен и проектът, върху който работели, можел да наруши баланса на силите в света. На заминаване от Мозамбик Валерий ми каза, че ще се свърже с мен, преди да избяга. Предполагам, че спасяването ми беше този контакт.

— Може би, но оттогава е осъществявал и други контакти.

— Кога? Как? — попита Тиш. — В треперещия и глас се долови вълнение.

— Телеграмата, която получих. Мислех, че е от баща ти, но трябва да я е изпратил Валерий. Един Господ знае как е установил връзката между нас. — Отначало Мърсър говореше бавно, но докато съзнанието му съпоставяше различни идеи, заговори по-бързо. — Усъмних се в спасяването ти от „Океански търсач“. Стори ми се твърде навременно, но сега има логика. Валерий трябва да е заповядал на някой агент да се качи на борда и да спаси живота ти, когато е научил, че „Океански търсач“ се е насочил към вулкана и ти си в научноизследователския екип.

Мърсър изведнъж млъкна, както стоеше зад бара и държеше чашата си с кафе. Очите му се разфокусираха, когато се вторачи в

литографията на „Хинденбург“, направена преди да експлодира над Лейкхърст, Ню Джърси. Това беше една от малкото картини, които бе намерил време да закачи.

— Валерий смята да открадне проекта на баща си. Затова не е избягал заедно с теб в Мозамбик.

— Защо мислиш така?

— Това съвпада с действията му дотук и с твоето описание на психичното му състояние. Валерий иска да вземе със себе си нещо ценно, за да може да осигури двама ви. В същото време кражбата ще удовлетвори потребността му от отмъщение, че баща му го е изоставил.

— Не можеш да бъдеш сигурен. — Тиш се почувства неудобно от точната преценка на Мърсър и прикри чувствата си с обвинение.

— Първата причина е очевидна. Валерий иска да се грижи за теб и евентуално за семейството си за разлика от баща си и информацията може да ви осигури до края на живота. А втората причина ми е още по-позната. Спомняш ли си като ти казах, че съм живял в Африка и съм роден в Конго? Тръгнах си оттам сирак. Родителите ми се преместиха в Руанда, за да може баща ми да работи в медна мина. Убиха ги по време на бунт през 1964 година. Попаднали в засада, докато отивали на забава в първата нощ на сраженията. И двамата изгорели живи. На другия ден бавачката ми, жена от племето тутси, ме заведе в селото си. Живях там няколко месеца, докато размириците утихнаха, а после тя ме предаде на екип на Световната здравна организация, който се свърза с баба ми и дядо ми във Върмонт. Макар че дядо и баба бяха добри и обичливи хора, аз не исках да бъда с тях и мразех родителите си, че са ме изоставили. Чувствах се предаден. Спомням си зимните нощи, когато излизах със ски. Спирах на някоя поляна, на километри от най-близката къща, и крещях, проклинах ги и ги обвинявах, че са ме оставили нарочно. Това беше най-самотният период в живота ми. Щом аз съм могъл да събера такава омраза към родителите си, които наистина са мъртви, тогава си представям каква ненавист чувства Валерий към баща си, който го е зарязал заради някакъв правителствен проект и после се е върнал, сякаш не се е случило нищо.

— Как преодоля смъртта на родителите си? — тихо попита Тиш. Разказът на Мърсър я развълнува.

— Възрастен фермер ме чул една нощ, когато бях на шестнайсет години, и разговаряхме. Той беше единственият човек, пред когото разкрих душата си. Когато му разказах историята си, фермерът заяви, че се държа глупаво и ако продължавам така, ще ме напляска, защото разстройвам млечните му крави. Предполагам, че преди това съм получавал твърде много състрадание и съм се виждал като вечна жертва. Заявявайки грубо, че съм глупав, човекът ме накара да осъзная, че наистина е така. Най-сетне проумях, че смъртта на родителите ми е била извън контрола им и те не са искали да ме изоставят.

Мърсър наля малко уиски в кафето си и после изпи съдържанието на чашата на три големи глътки.

Тиш не каза нищо, но напрежението ѝ намалня, а погледът на сините ѝ очи се премрежи и омекна.

— Дължа ти извинение — тихо добави Мърсър. — Мислех, че участваш в конспирацията и знаеш всичко.

— Не. Нищо не знам.

— Още ли го обичаш?

— Не знам — колебливо отговори тя. — Времето, прекарано с Валерий, е най-скъпото в живота ми, но това беше отдавна. Смяташ ли, че съм лекомислена?

— Аз не съм този, който трябва да прецени — ловко отбегна въпроса Мърсър, седна до нея, хвана тънките и пръсти и заговори тихо, като внимателно обмисляше думите си. — Някога и аз бях влюбен. Бях на двайсет и пет години и ходех на летен курс в колеж по минно дело в Англия. Тя беше четири години по-голяма от мен, полицейски психолог, и наскоро бе започнала работа в лондонската полиция. Прекарвахме заедно всеки възможен миг. Пътувах сто километра до града, за да я видя, а тя си взимаше болнични, когато можеше. Една неделя в края на лятото тя ме изпращаше на гара Падингтън. За пръв път бяхме разговаряли за женитба. Влакът ми потегляше, когато изведнъж се разнесе стрелба. Някакъв мъж бе нахлул в гарата и бе открил огън. Гледах от прозореца на набирация скорост влак как той изпразни пълнителя, хвърли оръжието и извади револвер. Полицаяте хукнаха към него. Той хвана една жена, допря револвера до главата ѝ и я използва като щит. А жената, бъдещата ми годеница, започна да говори на стрелеца, опитвайки се да го успокои и да го накара да се предаде. Такава ѝ беше професията. По-късно се

изясни, че мъжът, терорист от ИРА, така се е надрусал с хероин, че вероятно не е чул нито дума. Тя говори само няколко секунди. После той натисна спусъка и накрая насочи оръжието към себе си. Видях как телата им паднаха едно върху друго, докато вагонът излизаше от гарата. Бях вцепенен и не можах да слеза от влака. Стоях там и гледах втрещен. Никога повече не отидох в Лондон. Не отидох дори на погребението й...

Гласът на Мърсър постепенно заглъхна.

— Как се казваше?

— Тори Уилкс — монотонно отговори той. — Ти си първият човек, който чува тази история. Завърших курса си в Англия и се върнах в Щатите, сякаш нищо не се бе случило.

— Съжалявам.

Той я погледна в очите.

— Нямахме шанс да започнем живот заедно. Разказах ти за Тори и какво изгубих, защото ти поне заслужаваш шанс. Някога си обичала Валерий Бородин и си го загубила поради обстоятелства извън твоя контрол. — Гласът му стана твърд. — Ще се погрижа да ти дам възможност.

— Не разбирам.

— Елементарно. — Мърсър се усмихна сърдечно. Болезнените спомени отпреди няколко минути бяха прибрани там, където им беше мястото, и той възвърна хладнокръвието си. — Ще му помогна да избяга.

— Как? Ти дори не знаеш къде е той.

— Не знам ли? Напротив, много добре знам.

— Къде? — развълнувано попита Тиш.

— Всичко с времето си — загадъчно отговори Мърсър. — Първо трябва да обмисля някои неща. Защо не подремнеш?

Тиш разбра, че няма да изтръгне нищо повече от него, затова се отправи към дивана. Тя погледна Мърсър и видя, че пише нещо в тефтерчето си. Уви се до брадичката в халата и за пръв път от дълго време се замисли за живот с Валерий.

Десет минути по-късно тя изведнъж скочи.

— Мърсър?

Той вдигна глава. Смуглото му лице бе пребледняло, а очите му бяха присвити от изтощение.

— Валерий е поел риск, за да ме спаси от „Океански търсач“ и да те свърже с мен, нали?

Мърсър се вторачи в нея. Умореното му съзнание полагаше усилия да проумее въпроса. Той откъсна горния лист на тефтерчето, смачка го и го хвърли в кошчето за боклук зад бара.

— Започваме отначало.

Няколко часа по-късно, когато залязващото слънце озари стаята с кехлибарените си лъчи, Мърсър най-после остави писалката, изпи последната глътка от втората си кана кафе и стана, за да се протегне. Бе изпълнил дванайсет страници със записки и се бе обадил осемнайсет пъти по телефона. Тиш още спеше на дивана.

Мърсър разкърши гръб и затвори очи, опитвайки се да проясни изтощението си от безсъние съзнание. Чувстваше се немощен и главата му пулсираше от погълнатия кофеин. Извади от портфейла си визитната картичка на Дик Хена и набра номера му.

— Господин Хена, обажда се Филип Мърсър.

— Научихте ли нещо ново?

Мърсър харесваше възпълничкия директор на ФБР заради безцеремонността му.

— Трябва да отида в Хавай — заяви Мърсър.

— Опасявам се, че това е невъзможно. Преди два часа комуникациите от островите бяха прекъснати. Телефоните, радиото и телевизията не работят. Всички самолети, които можеше да бъдат отклонени, бяха върнати. От Пърл Харбър ни докладваха, че тълпата е започнала да стреля по войниците. Получих непотвърдени съобщения от радиолюбителите, че кметът Такамора е обявил военно положение в Хонолулу и войниците от Националната гвардия застрелват всеки бял човек, когото видят.

— Господи. Проклетият психопат е започнал преврата.

— Така изглежда. Няма начин да ви вкарам там, дори да искам.

— Вижте какво, имам няколко теории и ако се окажат верни, нещата може да се оправят за двацет и четири часа, но трябва да отида в Хавай. — Мърсър не позволи ужасът от новините да го разубеди.

— Доктор Мърсър...

— Предпочитам „господине“ или само Мърсър.

— Повечето доктори, които познавам, се перчат с титлите си.

— Аз използвам моята само когато си запазвам маса в ресторант.
Хена се засмя.

— Уважавам това. Президентът разреши тайна акция срещу
Ониши заради участието му в преврата.

— Господи — стъписа се Мърсър. — Това е глупава грешка.
Ониши е само пионка в цялата тази история. С премахването му няма
да постигнем нищо.

— Знаете нещо повече? — уморено попита Хена.

— Да, но ще ви струва най-малкото транспорт до онзи щурмови
кораб амфибия, разположен близо до Хавай.

— Принуждавате ме.

— Принуда е меко казано, господин Хена. Предпочитам да го
нарека изнудване. Какво ще кажете, ако предложи да ви предам автора
на операцията?

— Слушам.

— Няма да говоря, докато не ми гарантирате да ме прехвърлите
на онзи кораб.

— Господи. Добре, ще ви закараме дотам. Кажете какво знаете.

През следващите двацет минути Мърсър говори, без да спира, а
Хена слушаше съсредоточено.

— Имате ли доказателства за всичко това? — попита директорът
на ФБР, след като Мърсър завърши разказа си.

— Нито едно. Но всичко се връзва.

— Както вече ви казах, ако искате друга работа, Бюрото с радост
ще ви назначи.

— Мислите ли, че американският Съюз за граждански права ще
позволи на агент на ФБР да отправя подобни обвинения, както току-що
направих аз? По дяволите, ще одерат живи и двама ни.

Хена отново се засмя.

— Имате право. След час имам среща с президента. Ще му кажа
за предложението ви. Единственият начин, по който мога да ви изпратя
в Хавай, е като наблюдател, нищо повече.

— Чудесно. Не мога да искам повече. Обадете ми се след
срещата с президента.

Минута след като затвори телефона, Мърсър вече беше под
завивките в леглото си. Въпреки потребността от сън на изтощеното

му тяло, той се въртя и мята в продължение на двадесет минути, преди да заспи.

ТИХИЯ ОКЕАН

За разлика от повечето конвенционални хеликоптери „Камов Ка-26“ нямаше стабилизиращ ротор на опашката, а два главни ротора, разположени един над друг. Въртящите се в противоположна посока перки не позволяваха на малкия хеликоптер да кръжи спираловидно в небето. „Камов“ беше много по-шумен от обикновените вертолети поради конструкцията си, макар че шумът на роторите не можеше да заглуши бръмченето на двата радиални двигателя, монтирани в хлебовете на външната страна на тясната кабина.

„Ка-26“ с кодово име „Хулиган“, дадено му от НАТО, летеше в безоблачното небе със сто възела, приблизително максималната му скорост. Морето отдолу приличаше на лазурна хълмиста равнина, простираща се до безкрайността. „Августовска роза“, корабът база на малкия хеликоптер, се намиреше на около двеста мили зад кърмата и плаваше към Тайпей, подаръка за тайванския посланик. Доктор Бородин бе потвърдил точните координати на новообразувания се остров, затова сложната апаратура на борда на товарния кораб вече не беше нужна.

„Хулиган“ се съхраняваше в огромен контейнер на палубата на хладилния кораб. Хеликоптерът беше скрит, след като товарният кораб започна дългото си пътуване на запад, отдалечавайки се от вулкана, до чието излизане на повърхността оставаха само няколко дни. Над морето вече се виеха гъсти, серни облаци пара, обозначаващи мястото на изригването.

„Ка-26“, който имаше оперативен обхват триста и осемдесет мили, остана на борда на „Августовска роза“, докато изминаха две трети от разстоянието до издигащия се вулкан. Едва тогава хеликоптерът излетя с двама пътници.

Три часа след излитането пилотът започна да се поти, но не от влажния въздух, проникващ в малката кабина, а от страх. Старомодният радар на двайсет и пет годишния хеликоптер вече не засичаше „Августовска роза“, макар че имаха достатъчно гориво да се

върнат на кораба. Бяха сами, на пет хиляди фута над морето. Пилотът се обърна и погледна двамата пътници. По-възрастният спеше, а по-младият гледаше океана долу. Слушалките на главата му не позволяваха на хубавите му коси да се развяват, но въздушната струя диглеше маслинозелената авиаторска униформа. Пилотът отново насочи вниманието си към уредите, провери горивото, височината, скоростта и курса и пак се вторачи в безкрайния хоризонт.

Валерий Бородин отмести поглед от отворената врата. Той докосна рамото на баща си и очите на Пьотр мигновено се проясниха.

— Трябва да сме на десетина километра.

Пилотът чу забележката по вътрешния телефон и попита:

— На десет километра от какво? Намираме се най-малко на триста километра от Хавай и горивото ни свършва. Бихте ли ми казали какво става?

— Разбира се, но първо се спусни на двеста метра.

Пилотът сви рамене и изпълни заповедта. Съмняваше се, че двамата мъже са решили да се самоубият, затова сигурно имаха план. Той се поуспокои и умело сниши хеликоптера към повърхността на морето. Обърна се и остана разочарован, когато видя, че майсторството му не е смаяло пътниците.

— Двеста метра.

Пьотр Бородин извади цилиндър от джоба на авиаторската си униформа. Жълт пластмасов контейнер с диаметър седем и дължина трийсет сантиметра. Бородин натисна черното копче на върха на цилиндъра и го хвърли през отворената врата на хеликоптера.

— Какво беше това? — попита пилотът.

— Високочестотен предавател — отговори Валерий. — Лети над повърхността на морето още километър-два и след минута ще видиш какво ще направим.

Хеликоптерът се наклони рязко на дясната си страна и след два километра пилотът забеляза вълнение в морето. Синята вода се пенеше силно, сякаш от дълбините излизаше чудовище. Пилотът приближи хеликоптера до мястото.

Обезумялото море стана още по-бурно. Изведнъж от водата се появи носът на кораб, който бавно се издигна над повърхността. Показаха се отрупана с кранове предна палуба, правоъгълна надстройка с комин, задна палуба и накрая пилон с увиснало панамско

знаме. През страничните отвори се стичаше вода, докато корабът се клатеше по вълните, предизвикани от появата му. След минута плавателният съд застана хоризонтално и морето се успокои.

— Господи — промълви пилотът.

— Това е пазачът на „Океански превози и товари“ и нашата крайна цел, корабът „Джон Дори“ — гордо каза Бородин.

Ако имаше време да забележи емблемата на комина на кораба, докато приземяваше хеликоптера на площадката на задната палуба на този необикновен плавателен съд, пилотът щеше да види черен кръг с жълта точка в средата.

„Ка-26“ кацна на клатещата се палуба с привидна лекота. Пилотът наистина беше професионалист. Моряците сложиха вериги на четирите колела на хеликоптера и му направиха знак да изключи моторите. Миг по-късно перките спряха и увиснаха като палмови клонки.

Валерий Бородин изскочи навън, последван от задъхания си баща. Кожата на възрастния учен бе станала сиво-бяла, дишането му бе учестено. Двамата спряха, за да изчакаат пилота да се присъедини към тях.

— Какво е това, по дяволите? — изкрещя пилотът. Ушите му още кънтяха от дългия полет.

— Капитанът ще обясни след малко. — Бородин се обърна към командира на екипажа и прокара пръст през гърлото си.

Командирът кимна и даде знак на хората си. Те бързо махнаха веригите на колелата и безцеремонно избутаха хеликоптера в морето. „Ка-26“ се заклати на повърхността, напълни се с вода и потъна. Пилотът шеговито отдаде чест на малкия хеликоптер. Дори да бе притеснен от умишленото му унищожаване, той не го показва.

— Така няма да ме изоставиш, Валерий — подхвърли Пьотр.

Валерий се вцепени, сякаш току-що бе станал свидетел на ужасяващ инцидент. Очите му се отвориха широко, а челюстта му увисна. Как се бе досетил баща му? Как бе разбрал, че Валерий се готви да избяга с хеликоптера?

Пьотр отговори на безмълвните му въпроси.

— Кериков се свърза с мен, след като ти се опита да го принудиш да спаси онази млада жена от американския научноизследователски кораб.

Бедственото положение на китовете преди няколко седмици и усилията да се открие причината за смъртта им бяха привлекли голям медиен интерес, който стигна до борда на „Августовска роза“, докато наблюдаваше вулкана. Радиорепортажите за мисията на НАОМ бяха много изчерпателни и включваха интервюта с някои от учените. Валерий с гордост си спомни, че Тиш се бе представила блестящо. Само той и баща му знаеха, че „Океански търсач“ плава към гибелта си. Поемайки риск и тласкан от отчаяние, Валерий каза на Кериков, че ако Тиш Талбът не бъде спасена, ще унищожи вулкана със сеизмичните заряди, складирани на борда на „Августовска роза“.

— Кериков не се стъписа от заплахата ти, Валерий. И откровено казано, аз също. Но аз знаех, че ако жената загине, ти ще се опиташ да провалиш мисията ни, затова Кериков я пощади по моя молба. Ти изглеждаше толкова самодоволен, когато по радиото съобщиха, че е спасена. — Пьотр се изсмя и погледна към мехурчетата, отбелязващи лобното място на хеликоптера. — Няма да заминеш скоро. Аз и Русия още се нуждаем от теб.

Това беше най-дългата реч, с която Бородин се бе обръщал към сина си през годината на повторното им събиране. Валерий почувства силна, заслепяваща омраза. Догади му се и стомахът му се сви. Пръстите му побеляха и се свиха в юмруци.

Пьотр не видя реакцията на сина си, защото се бе обърнал да поздрави капитана на „Джон Дори“. Валерий тръгна бавно след тях. Раменете му бяха прегърбени, а треперещите му ръце пъхнати дълбоко в джобовете на авиаторската униформа.

— Добре дошъл на борда, доктор Бородин — каза капитан Николай Звенков и протегна ръка. — Съжалявам, че не те посрещнах на площадката за приземяване, но трябваше да се погрижа корабът да бъде подготвен, както трябва.

Бородин стисна ръката му и представи сина си и пилота. Звенков беше етнически грузинец и говореше руски със силен акцент, но имаше вид на строг и непрощаващ професионалист.

— Трябва да побързаме и отново да се потопим. Не искам да давам възможност на американските шпионски сателити да ни забележат.

Капитанът поведе тримата мъже към вътрешността на кораба. Там нямаше отвесни прегради, стълби, каюти и мостик. Правоъгълната

надстройка беше само фасада, монтирана с болтове за подпори, подаващи се от заобления купол на подводница. Страните и главната палуба на „Джон Дори“ бяха стоманени плоскости, запоени за корпуса на подводната лодка. Товарните кранове, лебедките и мачтите бяха декор. На повърхността, от разстояние двеста метра, корабът приличаше на истински и с нищо не загатваше за смъртоносната си тайна.

— Прилича на призрачните кораби на нацистите — отбеляза пилотът, оглеждайки надстройката на „Джон Дори“. Той имаше предвид плавателните съдове, използвани от германците през втората световна война, които приличаха на товарни кораби, но всъщност бяха замаскирани щурмови катери. Те примамваха жертвите си с фалшиви сигнали за помощ и после разкриваха големите оръдия, скрити зад тайни плоскости в корпуса. Хиляди съюзнически кораби бяха платили най-високата цена, попадайки в капана им.

— Ще ми се да мисля, че този кораб е малко по-усъвършенстван, но принципът е същият — каза Бородин, потривайки длани.

— Изглеждаш уморен от пътуването, Пьотр — отбеляза капитанът.

Минаха през люка и се озоваха в работната част на ядрена подводница клас „Виктор“, дълга близо деветдесет метра.

Звенков се движеше през лабиринта от тръби, тесни люкове и съоръжения пъргаво като дете. Двайсетте години служба в съветски подводници го бяха научили да се предпазва от удари на борда на тесните плавателни съдове. Капитанът остави пилота при един от членовете на екипажа и заведе Бородин и сина му в каютата си.

Валерий седеше мълчаливо, докато Звенков и баща му разговаряха. Този човек щеше да убие любимата му Тиш Талбът, ако Кериков не бе успял да вмъкне агент на борда на „Океански търсач“ и да я спаси. Валерий изпита желание да пребие Звенков заради жестокостта му. Но от друга страна не можеше да го обвинява, защото Звенков беше само войник, изпълняващ дълга си и заповедите, които получаваше. А човекът, който ги издаваше, беше баща му.

Стомахът му се сви, когато си помисли колко близо беше до бягството. „Ка-26“ щеше да бъде идеалният начин да се измъкне от лудницата, в която бе попаднал. Валерий беше учен, отдаден на логиката и мисълта. Но баща му бе покварил този чист свят и го бе

превърнал в извратено измерение на убийства, предателства и неизмерима жестокост. У сина закипя омраза към бащата, защото едва не бе убил жената, която обичаше, заради безбройните убийства в миналото и защото го бе изоставил преди толкова много години.

Само още няколко дни и всичко щеше да свърши. Ако Валерий не успееше да избяга и да отиде при жената, която му даваше сили и надежда, откакто баща му отново се бе появил в живота му, тогава единствената друга възможност беше самоубийството. Валерий реши, че няма да умре сам.

Съзнанието му се проясни и се фокусира. Той се наведе напред, за да чуе какво говорят капитанът и баща му.

— Знам само, че Кериков се е обадил по радиопредавателя и е заповядал да се преустановят всички действия до второ нареждане. Трябва да останем под водата, но с вдигнати антени, и да чакаме да се свържат с нас.

— Но защо? В това няма логика. Би трябвало да се подготвим да вземем наградата си. — Доктор Бородин говореше по-скоро на себе си, отколкото на другите, като разсеяно масажираше гърлото си. — Обадох се на Кериков от „Августовска роза“. Той знае, че вулканът е извън американската зона от двеста мили. Вулканът принадлежи на първата държава, която го открие. А това сме ние!

— Има и още нещо. — Звенков говореше така, сякаш се извиняваше. — Кериков ми каза да не ти го съобщавам, но аз те познавам твърде отдавна, за да крия от теб. Заповяда да заредя ядрена глава със заряд трийсет килотона в ракета „СС–Н-9 Сирена“ и да я подготвя за изстрелване.

Бородин прие новината, без да се вълнува. Съзнанието му сякаш се бе затворило в себе си и се опитваше да намери отговори. В продължение на дълги секунди бръмченето на климатичната инсталация на подводницата беше единственият звук в спартански обзаведената каюта. Накрая Бородин погледна първо Звенков, а после сина си.

— Той ще унищожи вулкана. Но защо? — Пьотр изглеждаше по-обезпокоен от мотивите на Кериков, отколкото от факта, че дългогодишният му труд може да бъде унищожен в ядрена експлозия. — От охраната ни сигурно има изтичане на информация. Ще трябва да унищожи целия проект, за да запази тайната.

— Не разбираш ли, че Кериков те е измамил? — гневно изсъска Валерий. — Той никога не е мислил да предаде вулкана на правителството. Използва те, откакто оглави Седми отдел, с надеждата един ден да продаде твоя труд под носа ти. Старият режим си отиде завинаги. Русия, за която ти похаби живота си, вече не съществува. Светът се промени от петдесетте години насам, но ти все нямаше време да забележиш това. Проектът „Вулкан“ щеше да има успех само при сталинисткия режим, който рухна преди десетилетия. Операцията беше обречена на провал в момента, в който Горбачов започна гласността и перестройката. Откажи се от старомодните си мечти и заживей в реалността. Руското правителство никога няма да се опита да окупира остров, който се намира толкова близо до американска територия, и в същото време да проси икономическа помощ. Кериков знае това и има резервен план.

— Как можеш да си сигурен, Валерий? Ти си само мой асистент. Не знаеш всичко. — Пьотр отхвърли истината лесно, защото всъщност не я разбираше.

— Откажи се, татко. Не остана нищо друго и двамата го знаем — тъжно добави Валерий.

За пръв път той видя колко уязвим и немощен е баща му. Очите му бяха зачервени и някога едрото му тяло се бе съсухрило и превърнало в скелет. Кожата му беше бледа и суха като глина.

— Ще успеем — тихо каза Пьотр.

Тялото му изведнъж се скова. Очите му се отвориха широко, сякаш готови да изхвърчат от очните ябълки. Устните му се дръпнаха назад, оголвайки нацърбените му, пожълтели зъби в предсмъртна усмивка. Започна да се гърчи конвулсивно, докато се опитваше да си поеме въздух. Изпитваше силна болка. Пръстите му се плъзнаха по гърдите, сякаш искаха да успокоят губещото сили сърце.

Краката му се повдигнаха от пода. Пьотр направи едно последно усилие и после издъхна.

Мускулът на простатата му се отпусна и каютата се изпълни с миризмата на урина.

Звенков бе виждал много хора да умират и разбра, че Бородин не може да бъде спасен. Той се прекръсти и се наведе да затвори очите на стареца.

— Съжалявам — тихо каза Звенков на Валерий.

Валерий се вторачи в баща си и сетне докосна сбръчканата му ръка.

— Странно.

Смъртта бе прогонила омразата му. Валерий се почувства като прероден. Огорчението му отзвуча заедно с предсмъртната въздишка на баща му. Той знаеше, че ще стане така. Дори да бе избягал с информацията от „Августовска роза“, Валерий вечно щеше да бъде измъчван от този вътрешен демон. Но вече не. Демонът бе погребан завинаги.

АРЛИНГТЪН, ВИРДЖИНИЯ

Настойчивият звън изтръгна Мърсър от съня. Той протегна ръка към нощното шкафче, събори будилника, намери телефона и доближи слушалката до ухото си.

— Ало — едва измънка Мърсър, защото устата му бе пресъхнала.

— Мърсър, обажда се Дик Хена.

Мърсър се разсъни, отвори очи и се учуди, че вече е настъпила нощ. Погледна към балкона на спалнята и видя, че къщата тъне в мрак. Тиш сигурно бе заспала.

— Да, господин Хена. Какво става? — Мърсър облиза устни и направи гримаса от вкуса им.

— Президентът прие предложението ти и ако искаш, вярвай, но Пол Барнс, директорът на ЦРУ, те подкрепи.

— Това ме изненадва. Останах с убеждението, че той не ме харесва.

— И аз съм изненадан, но когато стане дума за работа, Барнс загърбва личните си чувства. Атаката на командосите, която президентът разпореди, ще бъде отложена най-малко с дванайсет часа.

— Какво ще правим? — Мърсър осъзна, че тялото му е обляно в пот. Чаршафите бяха влажни и усукани около краката му.

— След час и половина във военновъздушната база „Андрюс“ ще те чака самолет. В пет часа сутринта трябва да бъдеш на борда на самолетоносача „Кити Хоук“.

Мърсър погледна часовника си. 21:15.

— Добре. След около час ще бъда в „Андрюс“. — Той провеси крака от леглото. Студеният въздух охлади кожата му.

— Ще те чакам на главния вход и ще нося снимките от разузнаването, които поиска.

— Благодаря, Дик. — Мърсър за пръв път употреби малкото име на директора на ФБР.

Той прекъсна връзката и набра номера на Хари Уайт. След двайсет позвънявания Мърсър затвори и се обади в „При Дребосъка“. Пол Гордън му каза да почака и след минута се чу гласът на Хари.

— Готов ли си пак да бъдеш бавачка, Хари?

— Ти ли си, Мърсър?

— Да. Можеш ли да дойдеш и да се грижиш за Тиш?

— Защо? Какво прави?

— Спи гола.

— Добре. С удоволствие ще се грижа за нея. Ще бъда при теб след петнайсетина минути.

Мърсър затвори, вдигна будилника от пода и изправи снимката на майка си на нощното шкафче. Щракна електрическия ключ и стаята се обля в млечнобяла светлина.

Той стана и изпъшка. Напрежението през последните няколко дни му се отразяваше. Раменете му бяха охлузени от катеренето по вагона в метрото, а петите и прасците още го боляха от скока в река Потомак. Драскотините на лицето му бяха хванали коричка и зарастаха, но се отваряха всеки път, когато раздвижеше челюсти. На крака му имаше синьо-червено петно там, където го бе одраскал куршумът.

— Господи — измърмори той и тръгна към банята.

Мърсър се изкъпа и бързо облече широк черен панталон и черна тениска с дълги ръкави. Чорапите и ботушите му също бяха черни. Почувства се освежен, но все още не беше в обичайното си състояние.

Слезе в кухнята и тъй като не го биваше в готвенето, се суети десетина минути, докато си приготви омлет с последните три яйца в хладилника, парче сирене, няколко резенчета лук и половин консерва риба тон.

После занесе чинията с храната в кабинета си, сложи я на бюрото и запали лампата. Напъха в устата си голям залък от омлета и извади ключ, скрит под справочник по минералогия на лавицата зад бюрото.

Мърсър отключи дъбовата врата на съседната стаичка, където имаше огнеупорен сейф, изкривено и обгоряло парче дуралуминий от дирижабъла „Хинденбург“ и шкафче с множество чекмеджета, което съхраняваше стотина ценни геологични проби, събирани през

годините. На пода имаше старинен сандък, пълен със сувенири от мисията му в Ирак.

Мърсър измъкна от килера тежкия сандък и вдигна капака. Най-отгоре на купчината имаше картечен пистолет „Хеклер и Кох“. Произведеното в Германия оръжие беше злоещо и изстрелваше шестстотин деветмилиметрови куршума в минута. Мърсър го почисти и го остави настрана, а после извади автоматичен пистолет „Берета“. След като бе изместила уважавания колт като основно оръжие в американската армия, беретата многократно бе доказала достойнствата си в бойни условия. Пистолетът също беше в отлично състояние.

Следващото нещо, което Мърсър извади от сандъка, беше най-тежко — дебел найлонов колан с кобур за беретата, торбички за резервни пълнители и калъф за петнайсетсантиметров нож. Най-отдолу имаше комплект за първа медицинска помощ и компас.

Мърсър сложи пистолета в кобура и натъпка бойната екипировка в лека брезентова чанта. Дръпна ципа, бутна до стената почти празния сандък, заключи вратата на стаичката, пхна ключа под дебелия справочник и извади последното оръжие, като първо провери дали е заредено. Лапна още една голяма хапка от яйцата и се закле никога повече да не прави омлет с риба тон.

— Мърсър? — извика Тиш от кухнята.

— Тук съм.

Тя влезе в кабинета. Беше облякла памучната му блуза с надпис „Пен“, която стигаше до средата на стройните ѝ бедра. Не си беше сложила сутиен и гърдите ѝ се очертаваха. С разрошената си коса и сънени очи, Тиш изглеждаше уязвима и невероятно привлекателна.

— Тази блуза ти стои много по-добре, отколкото на мен — отбеляза Мърсър и се усмихна.

— Не ме гледай. Изглеждам ужасно. — Тя прокара пръсти през косата си, за да я отметне от лицето си, и забеляза чантата. — Чух, че тропаш. Какво става?

— Заминавам за два-три дни. Мисля, че най-последно ще мога да сложа край на всичко и ако ми провърви, ще ти доведе Валерий Бородин.

Очите ѝ блеснаха.

— Мислех си за него и не можах да повярвам колко много искам да го видя.

— Дай ми два дни и той е твой. — Мърсър искрено се радваше за нея. — Да отидем в бара. Нуждая се от кафе.

— Какво е това? — попита Тиш. Погледът ѝ се бе спрял на големия камък до вратата.

— Носи ми късмет — отговори Мърсър и прокара пръсти по вълнообразната повърхност. — Кимберлит. Даде ми го директорът на „Де Беерс“ в знак на благодарност, че спасих живота му след срутване в мина в Южна Африка. Кимберлитът е най-разпространеният вид матричен камък в диамантените мини. Не струва нищо, но почти всеки диамант, намерен през последните сто години, е открит в залежи от кимберлит с вулканичен произход.

Той не ѝ каза, че това парче кимберлит съвсем не е без стойност. В камъка имаше осемкаратов диамант с изумителен синьо-бял цвят. Нешлифован, диамантът струваше около четвърт милион долара, а ако някога дадеше да го шлифоват, кой знае каква щеше да бъде цената му?

Докато Мърсър правеше кафе, на външната врата се позвъни. Хари влезе и се отправи към бара, минавайки през библиотеката, като се подпря на дръжката на вратата, за да не падне.

— Издокарал си се като нинджа. Къде отиваш?

Мърсър погледна черните си дрехи и сви рамене.

— Темата е любимата ти екологична катастрофа. Приличам ли ти на разлято петно нефт?

— Приличаш ми на глупак — отговори Хари и седна до бара. Цигарата в устата му подскочаше при произнасянето на всяка дума.

— Здравей, Хари — поздрави го Тиш и го целуна по брадясалата буза.

— Излъга ме, Мърсър. Каза, че тя е гола.

Тиш не разбра думите му, но вече познаваше Хари и Мърсър достатъчно добре, за да не се обижда.

— Дай едно питие — добави Хари.

Мърсър му наля „Джак Даниълс“ и безалкохолна напитка с джинджифил.

— Ще забода още едно кабърче на картата — съобщи Мърсър.

— Какъв цвят?

— Безцветно.

Хари знаеше, че обикновеното кабърче в Ирак означава тайна правителствена мисия, а онова в Руанда обозначава епизод на насилие

в живота на приятеля му. Замъглените му от изпитото уиски очи се проявиха малко.

— Къде отиваш?

— Не трябва да ти казвам „Хавай“, затова няма да го кажа — усмихна се Мърсър.

— Тогава предполагам, че кръгът се затваря — тихо отбеляза Хари.

Мърсър погледна часовника си и праметна на рамо чантата.

— Трябва да тръгвам. Дай ми ключовете на твоя пикап.

Хари извади от джоба си ключовете на очукания си пикап и му ги хвърли.

— Ще се върна след два-три дни. Грижи се за всичко тук. — Мърсър целуна леко Тиш. — Бъди добра и не създавай вълнения на стария Хари.

Докато излизаше от къщата, Мърсър спря в библиотеката и се усмихна на купчината снимки в рамки на пода. Най-горната показваше Мърсър и друг мъж, застанали на гъсеничната верига на огромен булдозер. Надписът отдолу гласеше: „Мърсър, ти пак успя. Този път наистина съм ти длъжник.“ Подписът беше на Даниъл Танака. Емблемата на машината беше предпазна каска и екскаватор на „Ониши Минералс“.

— Дългът ти е платен, Дани.

В тъмната нощ порталът на военновъздушната база „Андрюс“ в Морнингсайд, Мериленд, приличаше на надлез над магистрала. Металният покрив на няколко малки остъклени постройки се простираше над ярко осветения път. Мърсър спря и старите спирачки на пикапа на Хари застъргаха като нокти по черна дъска. Младият чернокож пазач подозрително огледа превозното средство. Дик Хена застана зад него, сложи ръка на рамото му и му каза нещо.

Директорът на ФБР излезе от караулката с бронирани стъкла, приближи се до пикапа, отвори вратата и седна, без да говори.

Мърсър потегли.

— Знам, че доскоро си карал ягуар кабриолет — най-последно каза Хена. — Предполагах, че втората ти кола ще е малко по-хубава.

Мърсър се закашля, когато двигателят на форда се задави и в кабината нахлу облак от лютив и изгорели газове.

— Взех я назаем — усмихна се той и погледна големия кафяв плик в ръката на Хена. — Това за мен ли е?

— Да. — Хена остави плика на седалката между двамата. — Две от инфрачервените снимки от шпионския самолет и чертежите на къщите на Такахиро Ониши и помощника му Кенджи. За какво са ти, по дяволите? Знаеш, че отиваш само като съветник и наблюдател.

— Абсолютно — съгласи се Мърсър. — Но когато започне атаката, ще ми трябват материали, по които да давам съвети.

— Завий наляво. Ти си един от най-съобразителните хора, които познавам, но не ми е ясно как ще слезеш от „Инчан“ и ще се промъкнеш в Хавай.

Мърсър го погледна престорено учудено.

— Далеч съм от подобна мисъл, но винаги съм мечтал да пътувам на шурмови кораб. Нямам намерение да напускам бдителното око на флота. А сега сериозно, Дик. Там ще ти трябва някой, който знае какво е положението и разбира от бикиний. Мисля, че Ейб Джейкъбс няма да се справи. Аз разкрих цялата тази бъркотия и искам да се погрижа да приключи.

Хена не отговори.

— Вярваш ли на всичко това? — попита Мърсър.

— Не.

— Хубаво, защото това са най-големите глупости, които някога съм изричал. — Мърсър го погледна. Лицето на Хена ту се осветяваше от уличните лампи, ту се скриваше в непрогледен мрак. — Щом знаеш, че смятам да сляза от „Инчан“ и да стигна до островите, тогава защо ми позволяваш да отида?

— Елементарно. Знаем, че укриваш информация от мен — спокойно отговори Хена. — И тази информация е изключително важна за приключването на цялата история. Ти си единственият човек, който знае какво става, по дяволите, а в добавка си и достатъчно луд самоубиец, за да се опиташ да го спреш.

— Оценявам искреността и доверието ти — иронично отговори Мърсър. — Но смъртта не е в списъка на приоритетите за ваканцията ми в Хавай.

— Завий пак наляво.

Мърсър изпълни указанията и подкара успоредно на железобетонна писта, опасана със сини светлини.

Пикапът се приближи до няколко големи хангара. Мощни прожектори обливаха в светлина металните им стени. Мъже в сини работни комбинезони сновяха насам-натам, носейки инструменти и папки.

— Влез в първия хангар — заповяда Хена.

Мърсър намали, мина покрай няколко преносими генератора, използвани да запалват моторите на реактивните изстребители, вкара форда в хангара и спря на място, което му показва сержант с прошарени коси. Униформата му беше окичена с отличия.

Хена стисна ръката му.

— Всичко готово ли е?

— Да, сър. В кабинета има авиаторска униформа и самолетът-цистерна „КС-135“ е готов да излети от Омаха. Друг чака близо до Сан Франциско. Никога няма да разбере защо военновъздушните сили плащат за транспорта на цивилно лице.

Мърсър видя самолета, когато влезе в хангара, но не отдели време да го разгледа отблизо. „Макдонъл Дъглас Ф/А-18 Хорнет“ стоеше леко на колесника си, сякаш се готвеше за скок. Под заострените му крила нямаше оръжия, но там като тлъсти пиявици се бяха впили два резервоара. Линиите му бяха изчистени и носът — остър, а под пилотската кабина се виждаха шестте къси дула на оръдието. Самолетът беше двуместен, което означаваше, че е тренировъчен.

— Качвал ли си се на изстребител? — снизходително се усмихна сержантът.

— Не — отвърна Мърсър.

— Буба много ще те хареса.

— Буба?

— Здравсти — каза някой с акцент от Южна Джорджия.

Мърсър се обърна. Мъжът изникна от сянката на стената, сякаш излезе от пещера. Беше облечен в модерна авиаторска униформа и имаше момчешко лице с разрошени коси, а когато се усмихна, се видя, че един от предните му зъби липсва. Между червените, бели и сини линии на каската му пишеше „Буба“.

Изобщо не отговаряше на представата на Мърсър за пилот.

— Били Рей Йънг — представи се той и протегна кокалестата си ръка. — Наричай ме Буба.

— Мърсър.

Двамата стиснаха ръце, а Хена не се сдържа и се засмя, като видя, че лицето на Мърсър пребледня.

— Радвам се, че ще имам компания — добави Буба. — Известно време бях в затвора и там не разговарях с много хора.

Мърсър погледна Хена. Директорът на ФБР не каза нищо, но очите му искряха от присмех.

— Ела с мен. Ще ти дам пилотски костюм.

Мърсър тръгна след пилота. Били Рей му разказа за престоя си в затвора и обясни, че бил наказан, защото прелетял под моста Голдън Гейт. Акцентът му беше толкова силен, че Мърсър разбираше не повече от една трета от думите му. Буба му показа как да се вмъкне в тясната униформа на летец.

Двамата се върнаха в хангара и Дик Хена вдигна брезентовата чанта на Мърсър.

— Тежичка е за няколко чифта бельо.

— Четката ми за зъби е оловна — обясни Мърсър и грабна чантата си от ръцете му.

Един от механиците взе чантата, сложи я в отделението за оръжия в самолета, заключи го със специална отвертка и се отдалечи.

— Качвай се, Мърсър. Трябва да спазим графика. — Били Рей вече се бе настанил на седалката.

— Не се притеснявай от него, Мърсър — каза Хена. — Той е един от най-добрите пилоти във военновъздушните сили. Служебната му характеристика от войната в Персийския залив няма равна.

— Това трябва ли да ме накара да се почувствам по-добре? — усъмни се Мърсър.

— Е, не — усмихна се Хена и протегна ръка. — Щом стигнеш до самолетоносача, хеликоптер ще те прехвърли на „Инчан“. Ще ти се обадя там. Успех.

— Благодаря, Дик. — Мърсър се приближи до самолета и се изкачи по металната стълба до пилотската кабина.

Сержантът му сложи предпазния колан, набързо изброявайки петдесетте неща, които Мърсър не трябва да прави и да докосва по време на полета.

— Ще речеш ли нещо на раздяла, сержант?

— Да. Ако повърнеш, ще кажа на помощник-капитана на „Кити Хоук“ да те накара да почистиш. — Сержантът потупа Мърсър по каската и слезе по подвижната стълба.

— Готов ли си? — попита Били Рей.

— Да го направим, Буба — уморено отговори Мърсър. Изведнъж петте часа сън му се сториха недостатъчни, но се съмняваше дали ще може да заспи в самолета.

Били Рей затвори прозрачния покрив на изстребителя и включи двата реактивни двигателя, които забръмчаха оглушително.

От мрака се появи влекач. Техникът закачи теглича за предната част на колесника и влекачът изтегли самолета от хангара. По интеркома Мърсър слушаше разговора между диспечерите в кулата и самолетите в района. Били Рей заговори с наземния контрол и акцентът му почти изчезна. Гласът му стана отривист и професионален и Мърсър се почувства малко по-добре.

— Повръщаш ли на карнавални полети, Мърсър? — попита Били Рей и безпокойството на Мърсър отново се засили.

— Не се тревожи за мен, Буба.

Влекачът спря. Шофьорът изскочи от кабината и откачи теглича. Били Рей подаде тяга и двацет и пет тонният изстребител започна да вибрира от мощността на двигателите си. „Ф-18“ стигна до началото на пистата и спря, очаквайки разрешение от контролната кула да излети. Сините лампи от двете им страни сякаш се сливаха на хоризонта.

Когато получи разрешение за излитане, Буба нададе оглушителен боен вик и увеличи тягата.

От двата реактивни двигателя излезе синкаво-бял пламък. Самолетът се изправи на пневматичния си колесник и се стрелна по пистата. Мърсър бе прикован към седалката.

Когато скоростта достигна двеста възела, Били Рей дръпна лоста и изстребителят се стрелна към черното небе. Специалният пилотски костюм автоматично стегна гърдите на Мърсър, за да не може кръвта да се отдръпне от главата му и да причини загуба на съзнанието. Той сграбчи страничните облегалки, докато гледаше как стрелката на висотомера се завъртя като хиперактивен часовник.

Буба уравнил самолета едва когато стигнаха височина десет хиляди метра и на Мърсър му бяха необходими няколко минути, за да успокои стомаха си. Шейсет секунди по-късно последва разтърсваща експлозия и оглушителният рев на двигателите изведнъж заглъхна. Отначало Мърсър помисли, че Били Рей е взривил изстребителя, но после осъзна, че са преминали звуковата бариера.

— Какво ще кажеш за този „Ф-18“? — попита Буба.

— Изгарям от нетърпение „Юнайтид Еърлайнс“ да започне да ги използва за пътнически полети. Има ли си име?

— Разбира се — гордо отговори Били Рей. — „Мейбъл“.

— На майка ти?

— Не, на шампионката на татко. От години печели състезанията за най-млекодайна крава.

Мърсър се отпусна на седалката, доколкото беше възможно, облегна глава на плексигласа на пилотската кабина, затвори очи и осъзна, че заспиването ще бъде много по-лесно, отколкото предполагаше. Дразнеше го единствено фалшивото тананикане на Буба.

Събуди се само веднъж между Вашингтон и Западния бряг. Беше най-кошмарният миг на ужас, който бе преживявал. Още бе тъмно и Мърсър едва различи светлините на друг самолет, летящ съвсем близо до „Ф-18“. Били Рей сякаш искаше да го блъсне. И двата летяха със свръхзвукова скорост, но другият самолет бързо изпълваше прозрачната пилотска кабина на изстребителя. Мърсър се подготви за неизбежния удар, но Буба мина отдолу на по-малко от десет метра.

Поразен, Мърсър с интерес видя как от мрака се появи тръба и влезе в ореола светлина около изстребителя. Едва когато маркучът залепна към резервоара от дясната страна на пилотската кабина, той осъзна, че ги зареждат във въздуха. „КС-135“ напълни резервоарите на „Ф-18“ за няколко минути. Докато маркучът се прибираще в самолета-цистерна, няколко капки гориво замръзнаха в разредената атмосфера и заблестяха като искри.

— Благодаря за биберона. Бебето беше гладно — каза Били Рей на екипажа на цистерната.

Той издигна изстребителя над бавно движещия се „КС-135“ и подаде тяга на двигателите. След миг зареждащият самолет остана на километри зад тях и „Ф-18“ се приближи до скоростта на звука. Когато

в пилотската кабина отново настъпи тишина, Мърсър облегна глава на плексигласа и заспа.

НА БОРДА НА „ДЖОН ДОРИ“

Радистът хвърли слушалките на сивото стоманено бюро, отрупано с комуникационна техника, кимна на помощника си и забързано излезе от тясното помещение. В ръката си държеше лист, на който бе записал нещо. Както обикновено, във вътрешността на подводницата светеха само червените дежурни лампички, но неговият свят бе допълнително озарен от малките лампи на сложната електронна апаратура. След няколко минути очите на радиста се приспособиха към сумрака в останалата част на „Джон Дори“.

Той мина през люка и влезе в командния пункт. Двама моряци седяха вляво, зад лостовете, контролиращи кормилата и рулите. Трима мъже зад тях отговаряха за баласта и наблюдаваха табло с контролни уреди. Системата беше стара, от най-ранните подводници от Първата световна война, но все още беше ефективна. Само най-модерните съветски подводници имаха съвременни компютри, каквито американците използваха от трийсетина години.

Най-модерното техническо съоръжение в подводната лодка беше пунктът за управление на огъня, дванайсетгодишен компютър, прекопиран от американския „УУК-7“, първият използван в щурмовите подводници „Лос Анджелис“. Руската имитация бе монтирана по време на преустройство на „Джон Дори“ във Владивосток.

Четиримата инженери в дъното на командния център наблюдаваха стария реактор на кърмата. Очите и ръцете им не се отделяха от плетеницата лампи, уреди и лостове. В помещението с реактора имаше идентично табло и двете станции бяха свързани електронно. Така осем души следяха дали няма да възникне опасност от радиоактивната пещ, която гореше под щита от олово и бетон. Перископът висеше от ниския таван като стоманен сталактит. Единствено през него човек можеше да се увери, че външният свят все още съществува, след като подводницата се гмурнеше под вълните. Пасивните и активните сонари засичаха само ехото на реалността.

— Капитане, съобщение от Матрьошка.

Куклите матрьошки, които се отваряха и поставяха една в друга, бяха изключително популярни сред поколения руски деца. Кодовото име на Иван Кериков напълно подходдаше на потайността и многоликата му същност.

Звенков се бе прегърбил над контролното табло и изучаваше възможностите за изстрелването на ракетата „Сирена“ в случай че им потрябваше за вулкана, който се намираще на не повече от двайсет мили.

— Много добре, Борис — похвали той офицера, потупа го по рамото и после се обърна към дългия и слаб като върлина радист. — Е, какво носиш?

— Съобщение от Матрьошка, капитане — повтори радиооператорът, подаде листа и застана мирно.

Звенков доближи хартията до една от лампите и присви очи, за да види написаното. Изсумтя няколко пъти, докато го прочете, после внимателно сгъна листа и го пхна в джоба си.

— Кормчия, издигни ни само с помощта на двигателите, със скорост два възела. — Заповедите на капитана бяха тихи, но ясни. — Не използвай баласта. Не бързаеме заникъде. Сонара, изключи активните системи. Не искам никакъв случаен звук.

Звенков огледа слабо осветения мостик, докато хората му се заловиха за работа. Доволен от действията им, той взе микрофона и набра номер от интеркома на подводницата.

— Говори капитанът. — Гласът му беше малко по-силен от шепот и членовете на екипажа трябваше да напрегнат слуха си, за да го чуят. — Знам, че от дълго време се налага да стоим безшумно, но необходимостта от тази предпазна мярка почти приключи. До двайсет и четири часа ще напуснем поста си и ще потеглим към родината. Не можем да си позволим да се отпуснем в тези критични часове. Дошъл е моментът да удвоим усилията си. В района има американски самолетноносач и щурмови кораб амфибия. Не е нужно да ви напомням, че сигурно бързо атакуваща подводница придружава самолетноносача и сонарът ѝ може да засече удар с чук от двеста мили. Те не знаят, че сме тук, и не искам да им даваме възможност да ни открият. Разговаряйте шепнешком. Не пускайте музика в трапезарията и всички възникнали

ремонти трябва да бъдат разрешени лично от мен. Поддръжката по график се отлага до второ нареждане. Това е всичко.

Той окачи микрофона. Мъжете на мостика го гледаха със смесица от очакване и вълнение. Като изключим потапянето на кораба на НАОМ преди седмица, плаването беше дълго и еднообразно. Напрежението от необходимостта да бъдат безшумни и незабележими в продължение на седем месеца можеше да опъне нервите и на най-опитния подводничар.

Сега капитанът им обещавахе, че скоро ще се приберат у дома, и надеждата накара всички да се усмихнат. Заплахата с американската подводница в района само засили чувствата им. В края на краищата, те бяха моряци от руския флот и работата им беше да се сражават, а не да чакат.

Звенков се обърна към младия радист.

— Пренастрой системата на алтернативен канал. На всеки два часа след полунощ ще получаваш кратко съобщение. Това ще бъде думата „зелено“, повтаряна в продължение на пет секунди. Утре вечерта паролата ще бъде „червено“. Може да не я чуеш два часа, затова бъди готов по всяко време. И всеки път, когато получиш съобщението, ми казвай. Ясно ли е?

— Да, господин капитан.

— Капитане, издигнахме се — докладва кормчията.

— Всички машини да спрат.

— Тъй вярно.

— Вдигнете антената за ултраниска честота, но да не се показва над повърхността.

— Вдигаме антената... Дълбочина на антената един метър.

— Инженер, намали мощността на реактора на пет процента.

— Тъй вярно, пет процента.

Макар че ядреният реактор работеше много по-тихо от електромотора, мощните помпи за охлаждане на кожуха му издаваха отличително бръмчене, което опитният оператор на сонар можеше да различи. Понижавайки мощността почти до минимум, Звенков намали шанса американската подводница да ги открие.

— Антон — каза Звенков, прокарвайки пръсти през късата си прошарена коса. Офицерът стана от мястото си зад перископа и се

приблужи. — Намери младия доктор Бородин и го изпрати в каютата ми.

— Тъй вярно, капитане.

Офицерът излезе от мостика и се отправи към каюткомпанията, където беше сигурен, че ще намери учения.

Звенков влезе в каютата си и извади от чекмеджето на пластмасовото бюро пълна до половината бутилка с водка и евтина чаша с рисунка на телевизионната кула в Източен Берлин. Чашата му напомни за единствената му ваканция извън Съветските републики, в мрачен и потискащ град като родния му Тбилиси в Грузия. Той си наля малко водка и я изпи на един дъх.

Разбира се, алкохолът беше строго забранен на всички руски плавателни съдове и особено на подводниците, но Звенков реши, че като капитан има известни привилегии. Той си позволяваше по една чашка седмично, макар че тази седмица бе изпил три. Втората беше след като двама моряци отнесоха трупа на Пьотр Бородин в почти празния хладилник на „Джон Дори“.

— Влезте — извика Звенков, когато на вратата се похлопа.

Валерий бе облякъл военна униформа и приличаше на боец от реклама за армията. Лицето му беше красиво, стройното му атлетично тяло — изправено. Излъчваше почти недоловима тъга, която му придаваше загадъчност. Звенков не го бе виждал често след смъртта на баща му.

— Седнете — покани го капитанът. — Искате ли чай?

Валерий отказа, като махна с ръка, и се настани на стола до онзи, на който бе умрял баща му.

— Искали сте да ме видите.

Звенков знаеше, че директният подход е най-добрият.

— Преди малко получих съобщение от Кериков. Той заповяда вулканът да бъде унищожен.

Валерий прие новината, без да промени изражението си, дори не трепна. Очакваше нещо подобно и не изпита никакви чувства. От една страна бе отмъстил на баща си, който го бе изоставил, за да посвети живота си на неосъществима мечта, а от друга, изпитваше болка заради неуспеха му. Противоречивите чувства превърнаха лицето му в каменна маска.

— Очаквам сигнал от екип от командоси в Хавай. Щом ми се обадят, ще изстрелям ракетата и ще унищожа вулкана. После ще отплаваме за Хавай да вземем командосите.

— Каза ли защо? — тихо попита Валерий.

— Моля? Не ви разбрах, доктор Бородин.

Валерий се прокашля, но гласът му отново беше тих като шепот.

— Попитах дали Кериков ви е казал каква е причината.

— Аз съм член на руските въоръжени сили към КГБ, доктор Бородин, и когато получа заповед, не искам обяснение.

— Знаете, че това е грешка, нали?

— Не ме интересува — язвително заяви Звенков.

— Чух да казвате на екипажа, че в района има американска подводница. Когато изстреляте ракетата, те мигновено ще ни открият.

— Вие разбирате от геология, Бородин, но аз познавам тактиката на американците. Когато бойната глава избухне, те ще се втурнат към мястото да разследват и ние ще се измъкнем незабелязано. Акустиката от експлозията ще заглуши звуците от придвижването ни.

Той каза на Валерий за ракетния удар от учтивост, защото младият учен и баща му бяха вложили много усилия в създаването на вулкана, но това не означаваше, че харесва Бородин или обича да поставят под съмнение заповедите му.

След смъртта на баща си Валерий бе прогонил от съзнанието си всички мисли за самоубийство и бе признал пред себе си, че е бил изкушен в момент на слабост. Той осъзна, че няма да може да разубеди Звенков да не унищожава вулкана, но все още има шанс да избяга с куфарчето на баща си.

Когато „Джон Дори“ се срещнеше с командосите, Валерий щеше да намери начин да се измъкне от подводницата, дори ако това означаваше да плува до Хавай. Щеше да избяга на всяка цена. Дотогава вулканът щеше да бъде унищожен, но записките на Пьотр сигурно щяха да имат стойност за американците.

— Тъй като подводницата ни ще влезе в потенциална бойна ситуация — каза Звенков, прекъсвайки мислите на Валерий, — вие ще бъдете заключен в каютата си. Няма да сте под арест, но пред вратата ще има пост, който ще се погрижи да не се намесвате в операцията.

Той натисна копчето на интеркома.

— Да, капитане — мигновено отговори офицерът от мостика.

— Изпрати пазач да придружи доктор Бородин до каютата му и постави пост пред вратата. Нямаме нужда от подкрепления.

След минута човекът от охраната дойде и отведе мълчаливия Валерий Бородин. Пред каютата му вече стоеше друг пазач.

Обзет от отчаяние, Валерий се хвърли на леглото.

Беше толкова близо до бягството. „Джон Дори“ щеше да вземе командосите близо до хавайския бряг под прикритието на мрака и той незабелязано щеше да скочи в морето.

Шансовете му се бяха изпарили. Нямаше да може да надвие пазача пред вратата и да напусне подводницата.

Валерий бе загубил.

Той удари с юмрук по тънкия дюшек, опитвайки се да не мисли колко близо бе до срещата с Тиш. Чувството за безсилие го накара да се мята на тясното легло. Хубавите седмици, през които бяха заедно в Мозамбик, преминаха в съзнанието му като на филмова лента. Двамата с Тиш плуват, смеят се и се любят безгрижни и весели. Валерий почувства, че в момента тя мисли за него. Затвори очи в напразен опит да прогони усещането за загуба.

— По дяволите — кипеше от гняв той, стискайки зъби толкова силно, че едва не ги счупи. — По дяволите.

БЛИЗО ДО ХАВАЙ

Ревът на реактивните двигатели събуди Мърсър. Той разбра, че „Ф-18“ е намалил скоростта под свръхзвуковата. Тесният пилотски костюм се бе впил в слабините му, но в кабината нямаше как да се протегне. Навън още беше тъмно. Луната беше голяма и ярка. Мърсър бе убеден, че ще може да чете на светлината ѝ.

— Къде сме? — попита той.

— На около петдесет мили от „Кити Хоук“. Вече ни засякоха.

Попитайте някой пилот кое е най-опасното нещо, което може да направи със самолет, и той неизменно ще ви каже, че е приземяване без тяга по неравен терен. Авиаторът от военноморските сили обаче ще отговори, че най-опасно е кацането на самолетоносач нощем в бурно море. Мърсър знаеше това и реши, че ще е най-добре да мълчи и да остави Били Рей да си върши работата.

Но Буба имаше други идеи. Той непрестанно бърбеше за фермерство, летене и всичко друго, което му дойдеше на ума, като ръкомахаше оживено. Едва когато се приближиха на десетина мили от самолетоносача, пилотът възвърна спокойствието и професионализма си и се залови за работа.

— Диспечер, тук е Фериман 1-1-3. Виждам ви.

Мърсър се вторачи в мрака и едва след двајсет секунди съзря неясните светлини на „Кити Хоук“ върху тъмната повърхност на морето. Нямаше съмнение, че Били Рей притежава изключително зрение.

Изтребителят започна да се спуска бавно, със скорост не повече от двеста възела. Когато се приближиха до кораба, Мърсър видя светлините, очертаващи пистата.

— Остава една миля — съобщи диспечерът.

— Прието — спокойно отговори Буба и спусна колесника.

Морето около осветения самолетоносач изглеждаше черно и зловещо. Мърсър видя, че кърмата подскача по вълните. Кацането му се стори невъзможно.

— Ти си на ход — обади се диспечерът.

Били Рей намали скоростта, изравнявайки я с тази на кораба.

— Буба е на ход.

Приземяването беше в ръцете му. Самолетоносачът се приближаваше с всяка изминала секунда. „Ф-18“ продължаваше да лети със скорост сто и петдесет възела.

На триста метра от „Кити Хоук“ Били Рей намали още скоростта. На двеста той повдигна носа под още по-остър ъгъл. На сто метра самолетът започна да се тресе, но Буба го уравни с ловко докосване на лоста за тягата. Палубата все още представляваше неясно петно пред тях.

Положението изглеждаше извън контрол. Мърсър не бе преживявал подобно нещо — виещите аларми, лудешките движения на изстребителя и бойния вик на Били Рей.

Колесникът докосна пистата, изсвирвайки пронизително. Буба рязко увеличи тягата и после изключи моторите. Носът на самолета се наведе надолу. Бързото намаляване на ускорението от сто и петдесет възела на нула прикова Мърсър към седалката. Раменете му се охлузиха болезнено.

Реактивните двигатели утихнаха и той изпусна въздуха, който задържаше от две минути.

— Трябваше да те предупредя за максималната тяга, когато се приземихме. Правя го в случай, че пропуснем пистата и се наложи отново да се издигнем.

— Няма проблем — отговори Мърсър, който изпитваше твърде голямо облекчение, за да се оплаква.

— Диспечер, кажи ми лентата.

— Улучи втората, Фериман 1-1-3 — отговори диспечерът.

Били Рей извика победоносно.

— От два месеца не съм кацал на самолетоносач, но въпреки това уцелих средната лента.

За да поддържат летателен статут, военноморските пилоти трябваше да се приземяват в средната от трите ленти на полетната палуба на самолетоносача. Кацането на първата или на третата означаваше, че са подхождали към пистата или твърде високо, или твърде ниско, и ако го правеха често, активният им статут се отнемаше

и ги изпращаха на допълнителни тренировки. Буба бе извършил идеално нощно приземяване.

Малък трактор започна да тегли самолета към един от асансьорите. Плексигласовият покрив се отвори и Мърсър вдъхна морския въздух. Миризмата на авиационно гориво и пушекът от осемте парни машини на кораба не бяха способни да възпрат уханието на океана. Мърсър се изуми от трескавата дейност на борда. Наоколо сновяха мъже, изпълняващи различни задачи, а на пистата непрекъснато кацаха и излитаха самолети и хеликоптери.

До „Ф-18“ се приближиха няколко човека. Единият опря подвижна стълба до пилотската кабина. Други двама се качиха по стълбата и помогнаха на Мърсър и Били Рей да се освободят от предпазните колани.

— Радвам се, че се върна, Буба — каза единият мъж. — Командирът на ескадрилата иска да те види веднага в залата за инструктаж.

— Добре — отговори Били Рей. — Е, Мърсър, беше ми приятно. Мърсър стисна ръката му и се усмихна.

— Щом казваш. Съжалявам, че не бях добра компания по време на полета. Нуждаех се от сън.

— Спал си през цялото време? Нищо чудно, че не отговори на нито един от въпросите ми.

Някой подаде на Мърсър сака му. Той протегна уморените си мускули и осъзна, че корабът се поклаща съвсем леко. Люлеенето изглеждаше силно само докато изтребителят се приближаваше към самолетоносача.

— Доктор Мърсър, командир Куинтана иска да ви види — каза един от моряците. — Ще ви заведе при него. Моля ви, вървете след мен. Полетната палуба е много опасно място.

Огромният товарен асансьор понесе „Ф-18“ към хангара долу. Мърсър тръгна след придружителя си към седеметажната надстройка и видя прозорците на мостика и антените, извисяващи се към небето. „Кити Хоук“ не се захранваше с ядрено гориво и на десния борд имаше един-единствен комин.

Вятърът почти повали Мърсър. На входа се очерта силует. Когато се приближиха, той различи латиноамерикански черти и черна коса и предположи, че това е Куинтана. Командирът беше облечен в

безупречно изгладена сиво-кафява униформа и раменете му бяха изправени. „Типичен военен“ — помисли Мърсър.

— Добре дошли на борда на „Кити Хоук“. Аз съм командир Хуан Куинтана^[1]. Защо не влезем вътре? — Куинтана не протегна ръка и наблягаше на всяка дума, докато говореше.

Мърсър тръгна след него. Сивите стени и голите крушки му напомниха за мазето на баба му и дядо му във Върмонт. Стоманените коридори бяха безукорно чисти, но миришеха на моторно масло и солена вода. Куинтана и Мърсър се качиха на третия етаж, прекосявайки лабиринт от коридори, и стигнаха до кабинета на командира. Мърсър би се объркал, ако не бе свикнал с триизмерните плетеници от галерии в подземните мини.

Кабинетът на Куинтана беше малък, но на кораб с екипаж пет хиляди души пространството беше ценно. На стените имаше евтина ламперия, а мокетът на пода беше скромна, но определено по-люксовна настилка от онази в стоманените коридори. Бюрото беше дървено. Тъй като смяташе, че подреденото писалище е признак на психическо разстройство, Мърсър реши, че Куинтана е обсебен фанатик. Единствените предмети на бюрото му бяха лампа и телефон с три линии.

— Тоалетната е зад завесата — посочи Куинтана. — Може да оставите чантата си тук.

— Благодаря — усмихна се Мърсър и тръгна към банята.

След няколко минути той седеше пред командира и пиеше кафе.

— Капитанът би ви посрещнал лично, доктор Мърсър, но той не обича хората от ЦРУ. Откровено казано, и аз не ви харесвам.

— Радвам се, че изяснихме този въпрос — усмихна се Мърсър. — И аз не харесвам шпионите.

— Не разбирам. Мислех, че сте от...

— ЦРУ — довърши мисълта му Мърсър. — Не, аз съм от ИГ на САЩ.

— Не съм го чувал — предпазливо отговори Куинтана.

— Институтът по геология на Съединените щати. Минен инженер съм.

— Не стига че използвахме военен транспорт, за да превозим цивилно лице, но това вече е абсурдно — язвително каза Куинтана. — Обикновен инженер. Какво става, по дяволите?

Арогантното поведение на командира ядоса Мърсър.

— Не се дръжте така, сякаш е трябвало да платите от джоба си за полета, Куинтана. Мисията, която изпълнявам, е разпоредена от много по-високопоставени хора от вас и не си спомням някой от тях да ви е дал разрешение да се държите като обидена примадона. Що се отнася до мен, вашият кораб е само летище, където сменям самолета, затова престанете с високомерното си отношение, защото не съм в настроение. — Толкова рязка реакция не беше обичайна за Мърсър, но напрежението му засилваше и се нуждаеше от отдушник. Пък и командирът се държеше нагло. — Работата ви е да ме закарате на „Инчан“, нищо повече.

Куинтана присви очи.

— Добре, доктор Мърсър. Сега е четири и трийсет. Ще се съмне след два часа и нещо. Тогава ще ви прехвърлим на „Инчан“.

— Чудесно. А в това време къде мога да намеря нещо за ядене?

— Ще ви заведе в офицерската трапезария — изсъска Куинтана и стана.

— Между другото, кажете на капитана, че адмирал Морисън му изпраща поздрави — подхвърли Мърсър, докато излизаха от кабинета.

Той знаеше, че забележката за адмирала е детинска, но изпъкналите вени на челото на Куинтана му доставиха голямо удоволствие.

---

[1] Commander — чин във Военноморските сили на САЩ, отговарящ на капитан 3 ранг. — Б.ред. ↑

ХОНОЛУЛУ

Евад Лурбуд винаги се събуждаше ядосан, дори след кратка дрямка. Гневът беше неделима част от него, като черните очи и силните му ръце, и се изразяваше в неясно усещане, но бе единственото, което придаваше смисъл на живота му. Ако всеки ден изразходваше част от гнева си, това го зареждаше с жизнена енергия.

Лурбуд провеси крака от леглото и се запита как би се почувствал, ако някога се събудеше и не изпитваше гняв. Гневът беше негов постоянен спътник от дните, когато баща му го пребиваше жестоко, а майка му и леля му го докосваха интимно. Той предполагаше, че ако някога се събуди спокоен, ще си пръсне черепа.

Останалите легла в скривалището бяха заети от членовете на екипа. Леглото над Лурбуд бе увиснало от тежестта на сержант Деманов. Хъркането им беше оглушително.

Екипът бе пристигнал само ден преди него и Лурбуд трябваше да даде на хората си възможност да се приспособят към хавайския часови пояс. Мъжете трябваше да бъдат свежи сутринта. Погледна часовника си. 18:30. Лурбуд беше в Хавай от двацет и четири часа и се чувстваше готов.

В ъгъла на помещението двама души играеха на карти, опитвайки се безуспешно да прогонят скуката между съобщенията от „Джон Дори“. Те усетиха, че Лурбуд ги гледа, мигновено застанаха мирно. Той се усмихна и им направи знак да седнат, а после се обърна към спящите войници.

— Господа — тихо каза Лурбуд.

Те се събудиха, скочиха от леглата и машинално застанаха мирно. Реакцията им беше светкавична и смая Лурбуд. До него се приближи сержант Деманов, който беше гол, но съвсем не се смущаваше. Тялото му беше космато.

— Не е зле, а? — попита Деманов и взе цигара и запалка от масата.

— За войниците си ли говориш или за увисналата си мъжественост?

Деманов се засмя гърлено и изпусна дима през ноздрите си.

— Това са най-добрите войници в света, по дяволите.

Лурбуд се усмихна.

— Мисля, че този път дори ти не преувеличаваш, Димитрий. Искам да са готови да тръгнат в деветнайсет и трийсет. След това ще имаме най-малко един час да заемем позиция около къщата на Ониши.

— Мисли ли върху моя план?

— Да, следобед, докато вие спяхте. Смятам, че идеята да се разделим не е добра. Не разполагаме със средства за комуникация, за да координираме едновременна атака срещу Ониши и Кенджи. Ще ги нападнем един по един. Ако ни провърви, Кенджи ще бъде с господаря си и втората операция няма да е необходима. Много е важно да поддържаме връзка с „Джон Дори“. Ако подводницата не ни чака, когато стигнем до брега, знаеш какви ще бъдат последиците.

Докато сержант Деманов и хората му проверяваха екипировката и оръжията, внесени нелегално в скривалището преди няколко месеца чрез дипломатическия канал на руското посолство, Лурбуд прегледа докладите, които бе получил в Кайро.

Жилището на Ониши се охраняваше от двама пазачи. Всички имаха военна или полицейска подготовка и бяха посещавали множество бойни школи. Пазачите бяха по-добре обучени от елитните сили за бързо реагиране на повечето държави в света. Лурбуд не се съмняваше, че войниците му ще се справят, но със сигурност щеше да загуби някои от тях. Ониши беше немощен старец, прикован към инвалидна количка, и нямаше да представлява трудност, след като пазачите му бяха елиминирани.

Кенджи, от друга страна, беше различен. Лурбуд не разполагаше с чертеж на къщата му и не знаеше детайли за охраната. Дори подробностите за личността му бяха оскъдни. Кенджи беше петдесет и четири годишен, но приложената неясна снимка, макар и правена преди година, показваше мъж, който изглеждаше двамаст години по-млад. Кенджи беше майстор по кендо, тае куон до и няколко други бойни изкуства, за които Лурбуд дори не бе чувал.

В бележка от агента на КГБ, съставил досието, пишеше, че Кенджи владее уменията да използва нестандартни оръжия. Той

можеше да си служи с обикновени кухненски прибори, за да осакатява и убива. Веднъж като обучен убиец бе прерязал гърлото на унгарски дисидент с лист хартия, откъснат от лондонски телефонен указател.

Лурбуд искрено се надяваше, че ще заварят Кенджи в дома на Ониши. Влизането в бърлогата на убиеца без тактически разузнавателни данни бе равносилно на самоубийство.

В деветнайсет и трийсет Лурбуд и хората му се увериха, че не са оставили уличаващи вещи, и излязоха от скривалището. Въпреки полицейския час, те напуснаха града безпрепятствено с микробус, скрит в гараж наблизо. Ако Хонолулу оцелееше след кризата, единственото доказателство, което щяха да оставят за пребиваването си там, щеше да бъде празна стая и изоставен микробус, наети преди няколко месеца от „Океански превози и товари“, компания, която бе престанала да съществува.

Четирийсет и пет мили по-нататък хладният вечерен бриз появяваше край къщата от стъкло и стомана на Ониши. Той седеше в инвалидната си количка на терасата високо над вълнообразните ливади и съсредоточено слушаше Кенджи, който му обясняваше положението в Хавай.

— Макар че минаха четири дни, откакто бе убит, мнозина от Националната гвардия мислят, че все още получават заповедите си от Дейвид Такамора. Те не знаят, че кметът на Хонолулу е мъртъв. Булевард „Макартър“, който води към Пърл Харбър, е блокиран от студенти, въоръжени с ловджийски пушки, и гвардейци в пълно бойно снаряжение. Летището е затворено за всички самолети и хората от сградите са евакуирани. Там са само пазачите, които наех. Шосетата са блокирани с превозните средства за поддръжка на летището, които няма да помръднат без заповед от теб или от мен. Микровълновите релейни станции са затворени и охранявани. Под контрол са главните телефонни кабели. Хавай е изолиран.

— Има ли проблеми с медиите?

— Да — отговори Кенджи, поглеждайки часовника си. — Шефовете на местните станции искат интервю с Такамора, за предпочитане на живо, за да успокоят страховете на населението.

Единият заплаши, че ще започне да предава репортажи за насилието, ако Такамора скоро не се появи.

— Как смяташ да се справиш? — попита Ониши, но не особено загрижено.

— Щом излезе от студиото, имам агент, готов да го премахне.

— Добре. Има ли насилие по улиците?

— Моите хора в болниците докладваха, че двеста души са мъртви, а петстотин ранени. Повечето са случайни жертви. Младежки банди бият невинни хора, някои членове си отмъщават един на друг. Сред жертвите има и такива, които бяхме набелязали. От списъка ни от триста души, представляващи евентуална заплаха, осемдесет и шест са мъртви, но трябва да бъдат елиминирани още. Чакам потвърждение от нашите агенти.

— Безпокоя се, че нямаме вест от Сюлейман за доставката на оръжията — неочаквано каза Ониши.

Кенджи не отговори и крадешком погледна ролекса си.

— Оръжията трябва да бъдат тук след няколко часа, а не знаем с какви самолети ще пристигнат, нито паролите за разпознаване, които пилотите ще предадат. Ако не получим паролите, няма да можем да разчистим пистите. Приближаваме се до критичната точка. Скоро хората ни ще започнат да губят устрема си и ще поискат насилието да свърши. Трябва да приберем оръжията и останалите наемници. Убеден съм, че президентът на Съединените щати скоро ще реагира. Въоръжените сили в Пърл Харбър може и да са изолирани засега, но могат много бързо да отвърнат на удара.

— Президентът няма да посмее да им заповяда да открият огън, защото ще рискува бунт на континента. Всяко етническо малцинство в Америка ще застане на наша страна. В градовете ще настъпи анархия.

— Той има и други възможности, Кенджи, например да атакува мен. Президентът знае за участието ми в преврата. Може да ме вземе на прицел, очаквайки насилието да свърши заедно с мен. Повечето наемници са активни само докато някой ги контролира. Ако не поддържаме връзка с лейтенантите на островите, ентузиазмът им бързо ще спадне.

— Така е — съгласи се Кенджи. — Освен това трябва да мислим и за реакцията на Кериков.

— Не се тревожи за него. Възможностите му са крайно ограничени.

— Но превратът беше негова идея и трябва да се осъществи само по негова заповед. Сигурно има план да го осуети. Ние излагаме на риск контрола му върху вулкана. Той трябва да има начин да ни защити в непредвидени ситуации.

Ониши се усмихна бащински.

— Винаги си мислил как да ме защитиш, Кенджи, и това е достойно за възхищение, но аз смятам, че сме в безопасност. Кериков не може да ни попречи.

Кенджи сякаш се успокои от уверения тон на господаря си.

— Какво ще правим, след като не можем да изведем Такамора да поведе масите?

— Сенатор Намура се крие някъде във Вашингтон. Предложих му да оглави преврата, ако Такамора откаже, и той ще бъде новият водач. Намура вече прие тази чест. Един от частните ми самолети ще го докара тук веднага щом стане безопасно да напусне скривалището си.

— А смъртта на Такамора?

— Ще обвиним американските военни. Не се притеснявай толкова, Кенджи. Всичко върви добре. Оръжията на Сюлейман скоро ще пристигнат заедно с наемниците, които ще ни подкрепят. Намура вероятно ще бъде тук до двайсет и четири часа и ще легитимира усилията ни. Нито американският президент, нито Кериков ще имат време или воля да окажат сериозна съпротива.

С периферното си зрение Кенджи забеляза тъмен силует, който притича по моравата пред къщата. Първият мъж бързо бе последван от още двама, изскочили от джунглата. Кенджи небрежно кръстоса крак върху крак, преструвайки се, че мускулите му са се схванали.

— Може би не е помислено за всички непредвидени ситуации — отбеляза той. — Не предполагах, че ще стигнем толкова далеч. Само допреди няколко месеца превратът в Хавай изглеждаше почти невероятна идея.

— Дори тогава не беше толкова невъобразима. Страната ни бе готова. Расизмът и напрежението нарастваха. Ние само ги подсилихме с действията си и в момента дирижираме кресчендото.

Експлозията не беше достатъчно силна, за да строши дебелия стъкла на къщата, но разтърси терасата и стресна ято пеликани, които литнаха над огромната ливада. Ониши се огледа и когато отново се обърна към предания си помощник, Кенджи се бе изправил и държеше револвер с къса цев.

Дулото бе насочено право между широко отворените очи на Ониши.

— Не мърдай, старче — подигравателно каза Кенджи.

Отслабналият от възрастта пикочен мехур на Такахиро Ониши изпусна съдържанието си в черния му костюм от „Армани“.

БЕЛИЯ ДОМ

Сержант Харолд Томпкинс беше ужасно нервен. Той стоеше на пост в ситуационния център, когато видеообразите от Пърл Харбър избледняха на екрана с висока разделителна способност. Томпкинс се засуети с възстановяването на сателитната връзка под погледите на президента, председателя на Съвета на началник-щабовете, държавния секретар, министъра на отбраната и директорите на ЦРУ, АНС и ФБР.

Картината от Пърл Харбър беше ясна, но изведнъж екранът потъмня. Базата бе атакувана, когато образът изчезна, и присъстващите очакваха Томпкинс да възстанови връзката.

— Има ли резултат? — попита адмирал Морисън.

— Не, сър, още не — отговори сержантът.

— Господи.

Въздухът в помещението с размери седем на седем метра, намиращо се на четири етажа под Белия дом, пращеше от напрежение. От цигарите на мъже, които никога нямаше да признаят публично, че пушат, се виеше синкав дим. Дори от устата на президента стърчеше цигара.

— Ако съпругата ми ме види, ще ме убие — каза той, за да разведри атмосферата.

Останалите отговориха с нервен смях.

Ръцете им трепереха от безбройните чаши кафе, лицата им бяха брадясали, но съзнанието им беше ясно, както когато ги бяха извикали в ситуационния център преди дванайсет часа. От единствения асансьор излезе помощник, който се приближи до Сам Бекър, шефа на Агенцията за национална сигурност.

— Сър, това са последните данни от „КХ-11“. — Той му подаде купчина инфрачервени фотографии, направени от обикалящ в орбита около Земята шпионски сателит. — Същите са като снимките от „СР-1 Рейт“. Боя се, че анализаторите не могат да разберат нищо. Топлинното излъчване на вулкана не позволява определянето на координатите на другите термални изображения.

— По дяволите — изруга Бекър, прелиствайки фотосите. — Щом моите хора не могат да видят руска подводница, не знам как Мърсър е разбрал за нея. Дано да се окажеш прав за него, Дик.

Хена вдигна глава от подредените пред него листове.

— Нямам гаранции, но досега Филип Мърсър не ни е разочаровал. По телефона ме увери, че е определил позицията на „Джон Дори“ и вулкана.

— Ако това е вярно, защо не му заповядаме да ни съобщи координатите? — попита Пол Барнс.

— Господи, Пол, нали се запозна с него. Мислиш ли, че би ни казал нещо?

— Съгласен съм с Дик по този въпрос — отбеляза президентът и потърка зачервените си очи. — В случая трябва да пипаме с кадифени ръкавици, а не със силна ръка.

— Мисля, че получих образ, сър — обади се Томпкинс.

Всички се обърнаха към екрана, където се фокусира образ на красив азиатец, облечен в камуфлажни дрехи. Морските пехотинци зад него бяха залегнали зад пълни с пясък чували и стреляха по невидим враг. На асфалта имаше два танка. Оръдията им бяха насочени към главния портал на Пърл Харбър. Не стреляха, но картечниците бълваха огън. Сцената беше още по-зловеща, защото нямаше звук.

Томпкинс натисна още няколко копчета на командното табло и помещението се изпълни с шума на престрелката. Ожесточеността ѝ беше потресаваща.

— Повторете съобщението си, полковник. Връзката се разпадна за няколко минути — каза Морисън.

— ... преди десетина минути, сър.

— Полковник Шинцу, говори адмирал Морисън. Моля, повторете.

— Сър, преди десетина минути тук настъпи хаос. Неочаквано гвардейците и местните жители пред портата откриха огън. Стрелят предимно с малокалибрени оръжия, но гвардейците имат гранатомети и противотанкови ракети. Още не са пристъпили към атака, но това е само въпрос на време.

Полковник Шинцу изкрещя нещо неразбираемо и се наведе зад стената от чували с пясък. Камерата сигурно бе монтирана на тринога, защото не помръдна, когато на не повече от двайсет метра се взриви

граната. Образът избледня за миг и после отново се проясни. На екрана пак се появи Шинцу.

— Какво правите, за да ги спрете, полковник?

— Както ни е заповядано, стреляме над главите им, но дадохме много жертви и не знам дали момчетата ми ще останат пасивни още дълго, сър.

— Полковник Шинцу, познавате ли гласа ми? — попита президентът, прикривайки умората си.

— Мисля, че да, господин президент.

— Полковник, вие вършите чудесна работа там, но искам жертвите между цивилните и гвардейците да бъдат минимални. Разбирате ли?

— Да, господин президент — примирено отговори Шинцу, защото това означаваше, че ще загуби още свои хора.

Шумът на престрелката се усили драстично. Шинцу се обърна и връзката отново прекъсна.

Присъстващите погледнаха Томпкинс, който отчаяно въртеше копчетата.

— Съжалявам, но не предават от другия край на линията. Не мога да направя нищо.

— Добре — сухо каза адмирал Морисън. — Свободен си.

Томпкинс облекчено забърза към вратата.

— Можем ли да му имаме доверие? — попита Пол Барнс. — В края на краищата, той е японец.

— Затваряй си проклетата уста, расистко копеле. — Морисън скочи от мястото си. — Шинцу носи униформата на американската морска пехота. Отново поставяш под съмнение почтеността на едно от моите момчета, и Господ да ми е на помощ, но ще смачкам физиономията ти.

— Нека да се успокоим, господа — каза Дик Хена. — Но адмирал Морисън има право. Започнем ли да се съмняваме в мотивацията на нашите хора, по-добре да се приберем вкъщи и да чакаме армагедон.

— Мисля, че вече започна — бавно произнесе президентът и всички разбраха, че той говори за гражданска война. — Голямото връщане гърне къкри в продължение на двеста и няколко години и е на път да кипне. Ако кризата не приключи до два часа, новините от Хавай

ще възпламенят буре с барут във всички големи градове в Америка. Бунтовете в Лос Анджелис през 1992 година ще приличат на карнавали.

Президентът мълча няколко минути. Доверените му съветници знаеха, че взима решение, което може да въвлече Съединените щати в най-кървавата война, водена в Западното полукълбо. Съчувствието им не можеше да направи решението по-лесно.

Разрошената му глава беше наведена над масата, а устните му се движеха безмълвно. Дали се молеше на Бога, или искаше съвет от духа на Ейбрахам Линкълн, за когото се говореше, че броди из Белия дом? Той вдигна глава и изправи рамене.

— Том.

Адмирал Морисън го погледна в очите, очаквайки заповедите му.

— Искам да изстреляш във вулкана крилата ракета „Томахоук“, въоръжена с ядрена бойна глава. Ако там има руска подводница, която го пази, тя ще бъде унищожена от експлозията.

Президентът обявяваше война. Съединените щати щяха да се сражават и може би да загубят демокрацията, която бяха създали. За пореден път расовата нетърпимост щеше да тласне Америка към гражданска война, но този път един срещу друг нямаше да застанат Севера и Юга. Онези граници отдавна се бяха размили. Сега битката щеше да се води във всеки град и щат.

— След това заповядай на „Кити Хоук“ и „Инчан“ да угасят светлините си и да напуснат района. Не ги искам близо до Хавай, ясно ли е? Кажи на командира на Пърл Харбър да хвърлят оръжие и да предадат базата.

Присъстващите въздъхнаха.

— Предпочитам да пожертвам Хавай, отколкото да рискувам война. Може би тяхното отцепване ще сложи началото на верижна реакция, но съм готов да поема риска. Не мога да заповядам на нашите войници да убиват американци, каквито и да са последиците.

По лицето му потекоха сълзи.

— Сър. — Дик Хена беше първият, който се осмели да проговори. — А Филип Мърсър? Дори не му дадохме шанс.

— Това е само един човек, Дик. Тук става дума за масова революция, подкрепена от един Господ знае колко души.

— Господин президент — настоя Хена, — ами ако той е прав, че тази революция е организирана под външно влияние? Ако Мърсър успее да се намеси, няма да има бунт.

— Преди два часа разговарях с руския президент, Дик. Той нямаше представа за какво говоря. Мърсър греши, че руснаците са замесени. Всичко е организирано от Такахиро Ониши.

— Ами ако става дума за нещо, което се извършва без знанието на руското правителство?

— Това е малко вероятно. Не вярвам да е така. Операцията е мащабна. Няма начин държавният глава да не знае.

— Някой път попитайте предшествениците си за „Иран Контра“ — язвително подхвърли Хена.

Президентът не обърна внимание на забележката.

— Идеята, че руското правителство не знае за операцията, може да не е толкова невероятна — каза Пол Барнс, почиствайки очилата си.

— Какво искаш да кажеш?

— Днес следобед в река в Банкок е намерен трупът на Геннадий Перченко. Ако си спомняте, той беше руският представител на преговорите в Банкок, онзи, който ни надхитри да подпишем заключителния документ, отказвайки се от всякакви законни права върху новия вулкан.

— Имало ли е признаци за външна намеса?

— В моята работа никога няма признаци за нищо, но бих заложил кариерата си, че Перченко е бил убит. Освен това информатор съобщи, че е видял Иван Кериков да пристига в Тайланд няколко дни преди смъртта на Перченко.

— Кой е Иван Кериков?

— Изключително потаен агент на КГБ, сър. Според информаторите в Москва руските власти усилено го издирват. Изглежда са разкрили, че е действал извън правомощията си и има издадена заповед за арест заради присвояване на държавни фондове, техника и персонал и десетина други обвинения, включително убийство. Кериков е привличал вниманието на ЦРУ няколко пъти. Ръководеше екип от убийци и инквизитори в Афганистан в началото на осемдесетте години и беше свързан със свалянето на корейския самолет през септември 1983. След това оглави Седми отдел на КГБ. Седми отдел е една от онези организации, за които знаем съвсем

малко. Те сякаш нямат действащи агенти и реални цели, а играят ролята на мозъчен тръст. Ако смъртта на Перченко може да бъде свързана с Кериков, тогава ще имаме определена връзка между вулкана и Седми отдел.

Сам Бекър преглеждаше папката, която му бяха дали преди малко, и изведнъж вдигна глава.

— Ето връзката.

— Какво знаеш, Сам? — обнадежден попита президентът.

— По молба на Пол тази сутрин накарах архивните секции във Форт Мийд да извадят всичко, което имат за съветските геолози от петдесетте и шейсетте години. Данните бяха оскъдни, но извадихме късмет.

От създаването си Агенцията за национална сигурност във Форт Мийд представляваше хранилище за всички разузнавателни данни, събирани от целия свят. В огромния комплекс имаше повече компютърна мощ, отколкото където и да било другаде на планетата, която се използваше за дешифрирането на най-неясните думи или тайни съобщения от врагове и съюзници. Ако нещо бе напечатано, казано по телефонна линия или засечено от сателит, то бе активирано в АНС. От личните обяви в „Йоханесбург Стар“ до скучни разговори между две сестри в Мадрид или предсмъртната въздишка на трима космонавти, тайно задушени на борда на съветската космическа станция „Союз“ през 1974 година, всичко се съхраняваше на магнитни ленти в архивите на АНС.

Бекър вдигна тънката папка.

— Това е от директора на архивите Оливър Лий. Според него данните за персонала на научноизследователска лаборатория край Одеса показват, че някоя си Олга Бородина получава голяма държавна пенсия, откакто съпругът ѝ е починал при инцидент на 20 юни 1963 година. Като се имат предвид параметрите на търсенето, името ѝ е привлякло вниманието на Лий и след още издирвания той открил, че лабораторията е на Седми отдел. Изглежда ЦРУ знае повече от нас за Седми отдел, но връзката е очевидна. Олга Бородина е вдовица на геолог на име Пьотр Бородин.

— Имаш предвид руския специалист по бикиний? — прекъсна го Хена.

— Оказва се, че доктор Мърсър има право и руснаците наистина са замесени, но не и правителството им. — Президентът беше искрено шокиран. — Кериков трябва да е автор на плана, а Ониши — само пионка. Бих казал, че този човек е много дързък. Но фактът, че знаем това, не ни помага. В Хавай се извършва преврат и ценен ресурс може да попадне в ръцете на Кериков. Какво предлагаш, Дик?

— Да дадем на Мърсър срок до сутринта — отговори Хена. — Ако той има план, нека му дадем поне толкова време. От последното предаване видяхте, че в Хавай се мръква. Нощта би трябвало да бъде относително спокойна. Гвардейците нямат екипировка за нощни сражения. Ако до изгрев слънце не получим вест, продължете с плана си, взривете вулкана и предайте островите на Ониши.

Президентът се облегна назад и се вторачи в звукоизолиращите плочи на тавана, а после бързо взе решение.

— Добре, ще дам на Мърсър време до седем часа и след това искам проклетият вулкан да бъде унищожен.

Хена стана. Мърсър бе пристигнал на „Инчан“ преди десет часа и бе обещал да го държи в течение за новините.

— Дик?

— Да, господин президент.

— Защо имаш такова голямо доверие на Мърсър?

Директорът на ФБР спря пред асансьора.

— Аз съм най-вече ченге, сър, а ченгетата се доверяват на инстинктите си.

Въпреки модерната техника в комуникационния център в Белия дом, Хена прекара двацет изнервящи минути, очаквайки връзка с „Инчан“, а после още десет, докато намерят Мърсър на двеста и трийсет метровия щурмови кораб и го доведат при радиостанцията.

— Крайно време беше да се обадиш.

— Имаш срок до седем часа сутринта — без предисловие каза Хена, — затова по-добре измисли страхотен план с гениалния си ум.

— Какво ще стане в седем? — попита Мърсър.

— Крилата ракета ще взриви вулкана на Бородин и президентът ще предаде Хавайските острови без съпротива.

— Сериозен срок — отбеляза Мърсър и после млъкна, осмисляйки последната информация. — Е, тогава по-добре да тръгвам. Някакъв съвет на раздяла?

— Да. В момента Пърл Харбър е военна зона и можем само да предполагаме, че и на останалите острови са избухнали размирици.

— Изненадан съм, че кротуваха толкова дълго. Нещо друго?

— Открихме категорична връзка между преврата и руски шеф от КГБ на име Иван Кериков. Той е авторът на сценария. За последен път са го видели в Тайланд, но може би вече е в Хавай. А, да, имам екип, който послушва радиолюбители от Хавай през последните няколко дни. Човек на име Кен Питърс, служител на местна телевизионна станция, е влязъл във връзка с един от моите хора в Калифорния. Подозира, че една от репортерките им, Джил Цу, е отвлечена от Ониши. Подготвяла разобличително предаване за него, когато изчезнала.

— Ясно. Трябва да я спася. Друго?

— Жилището на Ониши се охранява от истински фанатици, затова внимавай.

— Не се тревожи, Дик. Къщата на Ониши не ме интересува. Той е само доброволен съучастник, а не командващият парада.

Сигналът от „Инчан“ заглъхна. Хена разбра, че Мърсър е прекъснал връзката, и остави слушалката на вилката. Щом Мърсър не отиваше в дома на Ониши, тогава къде? И щом Ониши не беше главният виновник в тази история, тогава кой?

ХАВАЙ

Сетивата на Евад Лурбуд бяха толкова изострени, че експлозията, която отекна над ливадите около къщата, го накара да залитне, сякаш се бе почувствал зле. Сержант Деманов сложи ръка на рамото му.

— Какво беше това, по дяволите? — попита шепнешком едрият Димитрий.

— Не знам — отговори Лурбуд и се вторачи през бинокъла в предната част на стъкленото жилище на Ониши. — Не виждам нищо необичайно.

Деманов, Лурбуд и двама командоси бяха приклекли зад горичка от разцъфнали рододендрони, посадени като остров сред голямата морава пред къщата. Останалите се криеха на други места.

Бяха стигнали до дома на Ониши, когато сенките на здрача бяха започнали да падат над красивото имение, като се бяха възползвали от джунглата наоколо, за да се приближат на двеста метра от къщата, а после бяха притичвали от една горичка до друга.

Лурбуд и Деманов се намираха на не повече от четирийсет метра от мраморната порта, когато стана експлозията. Звукът беше придружен от ослепителна светлина в едната страна на тъмната къща.

— Не виждам никого в сградата — повтори Лурбуд.

Очилата за нощно виждане му позволяваха да гледа през стъклените стени. Фоайето на главния вход, извитото стълбище и стаите непосредствено вляво и вдясно бяха безлюдни. Лурбуд се приготви да даде знак на мъжете зад него да тръгнат, когато леко раздвижване в къщата го накара да спре.

Някой предпазливо вървеше към стълбището, като предпазливо се оглеждаше. Когато човекът стигна до стълбите, Лурбуд ясно видя щурмовата пушка под мишницата му.

— Имаме компания — напрегнато каза той.

Във фоайето се вмъкна друг силует и забърза нагоре по стълбата.

— Засега са двама — добави Лурбуд. — Но нещо не е наред. Изглежда, не познават разположението в къщата. Странно е охраната

на Ониши да действа така.

— Може да е стандартна практика след експлозията — предположи Деманов.

— Не мисля. Смятам, че знам защо никъде в имението не видяхме телохранителите на Ониши.

— Американските командоси са ни изпреварили?

— Да.

— Хубаво — изсумтя Деманов и тихо зареди автомата си.

— Какво става, Кенджи? — изхленчи Ониши.

— Ситуация, която не си предвидил. — Кенджи държеше револвера, без ръката му да трепне. — Също както Кериков продаде теб, а ти продаде Кериков, аз направих това с двама ви.

— Не разбирам, Кенджи.

— Много е просто. Преди осем месеца Иван Кериков ме нае да му докладвам за действията ти.

Ониши се прегърби на инвалидната количка и кимна пораженски. Той вече знаеше какво още ще му каже Кенджи и бремето на истината натежа върху немощното му тяло.

— Кериков трябваше да командва всеки аспект на операцията. Ти беше единственият играч, когото той не контролираше пряко. Ето защо ме завербува, за да е сигурен, че знае какво планираш.

— Но аз те познавам цял живот. Ти си ми като роден син. Как можа да направиш това? — Ониши може и да бе приел предателството, но искаше да научи причината.

— Ти не знаеш нищо за мен, освен онова, което съм ти казал. Вярно е, че отначало гледах на теб като на свой баща и господар, но като всеки син те надраснах. Потърсих свой път и го намерих.

— Чрез Кериков?

Смехът на Кенджи беше безчувствен и толкова подигравателен, че прозвуча като лай на бясно куче.

— Кериков е глупак като теб, старче. Скоро след като той ми отправи изгодното си предложение, с мен се свързаха хора, които ми дадоха още повече. — Кенджи му разказа историята как майка му е станала робиня като „момиче за утеха“ на окупационната японска армия в Корея, за раждането си и как са го продали на родния му баща.

— Аз съм наполовина кореец, Ониши. Баща ми се опита да скрие този произход, но аз никога не можах да го пренебрегна. През годините, откакто Кериков се обърна към теб, той трябваше да промени плановете си заради падането на правителството му. Неотдавна, преди ти да започнеш активно да преследваш своята обречена на провал мечта, Кериков те продаде на група инвеститори. Тази групировка купи вулкана, за който Кериков ти обеща, че ще направи Хавай благоденстваща страна. Но той не знаеше, че после корейските инвеститори се свързаха с мен. Нямам представа как са разбрали за произхода ми, но ми дадоха възможност да докажа кой съм всъщност. И оттогава шпионирам не само за Кериков срещу теб, но и срещу двама ви за моите нови корейски благодетели. Ти нямаш никакъв шанс. Всеки твой ход беше осуетяван от един от съюзниците ми. Ти купи оръжия от Сюлейман ел-азис Сюлейман, а аз предадох египтянина на Кериков. Оръжията, на които толкова много се надяваш, няма да пристигнат. Няма да има и още наемници. Кериков ми нареди да спася някаква жена от кораба на НАОМ, а аз казах на съюзниците ми да я убият във Вашингтон. Кериков те принуди да напишеш онова писмо до президента, възнамерявайки да те изнудва с него, а аз го изпратих в Белия дом, защото знаех, че това ще доведе до анархията, която в момента е обхванала островите.

— Ти си изпратил писмото? — Ониши не направи нищо, за да скрие изумлението си.

— Да. Кметът Такамора беше удобна изкупителна жертва, но аз изпратих писмото. Вулканът беше близо до повърхността и имаше опасност да бъде разкрит, затова бе решено, че твоето писмо ще изиграе ролята на най-подходящо средство за отвличане на вниманието, за да не бъде открит от американците. „Океански търсач“ едва не обърка тези планове, но Кериков се справи с него, реагирайки типично по руски. След като той уреди унищожаването на кораба на НАОМ, аз разбрах, че американците, а вероятно и руснаците, ако са умни, ще се съсредоточат върху теб, но ние, корейците, няма да бъдем заподозрени. Вулканът ще бъде наш, без да сме го създавали или отбранявали. Това беше идеална тройна измама. Докато ти, Кериков и Съединените щати се карате за Хавайските острови и за вулкана, „Хидра Консолидейтид“ ще грабне наградата и никой няма да разбере нищо.

Кенджи се усмихваше подигравателно на немощния старец, когато от терасата нахлу въръжен човек. Щурмовата му пушка държеше на прицел и Кенджи, и Ониши.

— Всичко е наред — каза на корейски Кенджи. — Това е Ониши. Няма да ни създаде никакви трудности. Гладко ли минаха нещата?

— Да — отривисто отговори корейският командос. — Пазачите на Ониши бяха ликвидирани безпроблемно. Експлозията за отвличане на вниманието беше много успешна. Никой от хората ми дори не е ранен.

— Добре. След няколко минути ще тръгнем за моята къща. Провери дали останалите експлозиви са на мястото си.

Корейският войник започна да говори по портативния радиопредавател.

— Ето кому съм истински верен, Ониши — продължи Кенджи. — Когато казах на корейците за твоя преврат, те решиха, че това е идеалното прикритие, под което могат да превземат вулкана. Съединените щати и Иван Кериков ще бъдат твърде заети, опитвайки се да потушат насилието и да ти затворят устата, за да ни забележат.

В къщата отекнаха изстрели от автоматично оръжие. Кенджи се хвърли на пода и насочи револвера си към вратата на балкона. Корейският войник се обърна така, че да държи на прицел входа. Настъпи тишина.

— Чу се отдолу. Трябва да си пропуснал някой от телохранителите на Ониши. Отиди да провериш. — Кенджи изчака войникът да излезе, а после хвана Ониши и го повлече към спалнята.

Лурбуд отново натисна спусъка на автомата си, когато от храстите вляво от него изскочи човек, който се втурна към предната врата на къщата. Той разбра, че не го е улучил, но изстрелите щяха да забавят противника за няколко важни секунди.

Сержант Деманов последва Лурбуд и заедно с още двама командоси хукна към къщата. Те се приближиха до дебелото стъкло в едното крило и Евад хвърли граната. Стъклото се напука, но не се строши, и след секунда експлодира, разпръсквайки дъжд от кристални парчета. Лурбуд поведе мъжете през дупката, която се отвори. Ботушите им скърцаха по ситните стъкла на тръстиковата рогозка на

пода. Един от хората на Кенджи лежеше до отсрещната стена. Тялото му бе разкъсано от остри като бръснач стъкла.

Останалите от групата на Лурбуд също бяха пробили дупки в остъклената къща. Последва ожесточена престрелка, в която и двете страни погрешно предположиха, че врагът е екип от американски командоси.

Фоайето беше изпълнено с барутен дим. Лурбуд предпазливо се приближи до стената. Беше му трудно да различи бойците в пушека. Зад огромна керамична ваза изскочи човек, който насочи оръжието си към него. Сержант Деманов уби нападателя с бърз автоматичен откос.

Евад кимна на Димитрий в знак на благодарност и продължи да се промъква навътре в къщата. В просторното жилище отекваха изстрели. Лурбуд тръгна нагоре по стълбището и няколко куршума рикошираха в дебелите мраморни перила на сантиметри от него.

Той прескочи перилата, разкривайки се за миг на скрития стрелец, и тупна обратно на втория етаж. Удари се в твърдия мрамор и се претърколи веднъж. Наоколо изсвистяха още куршуми. Той продължи да се търкаля, насочвайки огъня на автомата си към неясните очертания на човека в отсрещната страна на фоайето. Куршумите улучиха мъжа в корема. Кинетичната енергия на удара повдигна тялото му и го запрати към стъклената стена. Някъде в къщата изтреця граната, която разтърси цялата сграда. Върху пода се посипаха огромни стъкла.

Лурбуд скочи и хукна, като в същото време сръчно смени пълнителя на оръжието си. Някой се появи от зловонния пушек и той едва не го надупчи с куршуми, но спря навреме, осъзнавайки, че това е Деманов.

— Колко мислиш, че са? — задъхано попита Евад.

— Десет-петнайсет, а може би дори двайсет. Трудно е да се прецени, защото проклетата къща е огромна.

Над главите им прелетяха куршуми и двамата се скриха под канапето. Друга канонада ги накара да се хвърлят на белия килим на пода.

Когато стрелбата спря, Лурбуд скочи и хукна. Около него отново започнаха да свистят куршуми. Триметровата кристална скулптура зад гърба му експлодира. Той се хвърли на пода между две кожени канапета, като едва си поемаше въздух.

Стрелбата спря за миг. Евад се надигна и ясно видя стрелеца. Откри огън и мъжът падна с три куршума в тялото.

Лурбуд допълзя до поваления нападател. Очакваше да види бял или японец от охраната на Ониши и се стъписа, като установи, че стрелецът е китаец или вероятно кореец.

— Какво става тук, по дяволите?

Евад чу характерния пукот на пистолет и в гърдите на трупа, на няколко сантиметра от ръката му, се заби куршум. Той вдигна автомата и стреля инстинктивно, но улучи само стъкла. Нападателят пъргаво се скри зад японската ризница при завоя на коридора, водещ към апартаментите за гости.

Евад скочи, допря гръб до стената, тръгна по коридора и стреля в безценната ризница, която се разпадна. Зад нея нямаше никого. Той продължи и мина покрай тялото на един от своите хора. Главата на руснака бе завъртяна назад.

— Господи — промълви Лурбуд, като си спомни, че Кенджи, помощникът на Ониши, има черен колан и е ненадминат майстор по бойни изкуства. Сигурно бе работа на Кенджи.

Евад стисна приклада на автомата си и бързо, но спокойно, претърси разкошните апартаменти за гости, изолирайки съзнанието си от престрелката, която продължаваше да бушува в къщата. Вратата в дъното на коридора водеше към стълбището за прислугата.

Той се изкачи предпазливо. По отекващите стъпала не се чуваше нищо освен какофонията на стрелбата.

След няколко минути Лурбуд стигна до върха на стълбището, но от Кенджи нямаше следа. Отвори вратата на площадката, като се дръпна встрани.

Не чу изстрели и надникна зад ъгъла. Стаята беше малка, но обзаведена с вкус — ниско легло, старинен скрин и дамаска на стените. В отсрещната стена имаше огромно вградено огледало. От чертежите на къщата, които екипът му бе получил, Лурбуд знаеше, че е едностранно.

Вместо да губи време да търси тайния изход, който Кенджи сигурно бе използвал, Евад изстреля няколко куршума в огледалото. Подът се обсипа със стъкла. Отвъд имаше спалня. На леглото лежеше Ониши. Гол.

Главата му беше отрязана. Ръцете и краката му също. Крайниците бяха на анатомичните си места, но на около пет сантиметра от торса на милиардера.

Лурбуд беше наблюдавал и извършвал едни от най-жестоките изтезания, измислени от човечеството, но гледката го накара да повърне. Съсхреният пенис на Ониши бе отрязан и поставен на няколко сантиметра от слабините. Съдейки по количеството кръв, изтекло оттам, Евад разбра, че това е бил органът, който първи е бил отрязан.

Опитвайки се да се овладее, той се замисли и осъзна, че подобна смърт е отнела повече време, отколкото бе дал на бягащия Кенджи. Или в спалнята пръв е бил някой друг, или Кенджи бе извършил убийството, преди екипът на Лурбуд да атакува къщата.

Присъствието на корейски войници беше озадачаващо, но смъртта на Ониши бе напълно объркваща. Кенджи беше негов помощник от много години и невероятно лоялен. Защо изведнъж се бе променил? Защо бе убил работодателя си? Лурбуд разсъждаваше върху тези въпроси, докато претърсваше помещенията.

Отвъд спалнята имаше голяма всекидневна, обзаведена в модернистичен стил с предмети на изкуството в геометрични и свободни форми. Пирамидалният таван се издигаше високо над главата на Евад.

Излезе на балкона с изглед към имението на Ониши и вдъхна дълбоко влажния въздух, радвайки се, че е във изпълненото с дим жилище. Колкото и да беше учудващо, Лурбуд чуваше звуците на нощните насекоми въпреки трясъка на престрелката долу.

Кенджи стоеше на моравата зад къщата. Евад вдигна автомата си, но Кенджи беше твърде далеч. Лурбуд погледна наляво и видя въжена стълба.

Кенджи вдигна ръце над главата си и Евад можеше да се закълне, че чу смях. Пръстите на Кенджи докоснаха копчето на малък радиодетонатор.

Сградата се разтресе и се огъна. Няколко от все още непокътнатите стъкла изскочиха от рамките и полетяха към моравата. Тътенът се засили и къщата започна да трепери, когато серията експлозивни, поставени около основите от хората на Кенджи, се взривиха.

Лурбуд се вкопчи в перилата. Домът се тресеше все по-силно. Колоните, крепящи тежкия стъклен покрив, се напукаха.

Всички подпори се срутиха едновременно и покривът избухна в експлозия от блещукащо стъкло. Стените рухнаха и къщата се превърна в безкраен водопад от стъкла, които убиха всички отдолу, разрязвайки плътта и костите им. Отчаяно сражаващите се корейци и руснаци бяха насечени от невъобразима сила.

Евад усети, че терасата се люлее, когато колоните поддадоха. Осветената пирамида над него се строши. Лурбуд се хвърли под масата, преди стъклата да разрежат въздуха като свръхскоростни куршуми. Руснакът прибра ръката си до гърдите и видя, че три от пръстите му липсват и в дланта е забито дълго осемнайсет сантиметра парче стъкло.

Той изкрещя, когато балконът поддаде. Последното му усещане беше, че пада безкрайно.

НА БОРДА НА „ИНЧАН“

Мърсър приключи разговора с Хена, учтиво благодари на оператора и излезе от комуникационния център. Изражението му беше непроницаемо и само опитен наблюдател би забелязал лекото напрежение в походката му. Сивите му очи бяха неумолими и лишени от чувства.

Преди няколко години, в деня на раздялата им жената, с която излизаше, каза, че единственият начин да разбере какво мисли Мърсър, е да го попита. Тя се оплака, че изражението му никога не го издава, а очите му, които би трябвало да са прозорци към душата, всъщност са еднопосочно огледало, през което вижда само той.

Мърсър се бе намръщил, но хората от екипажа, с които се размина, биха се съгласили с нея.

Тъй като бе изпратен на „Инчан“ за неопределено време, му бяха дали каюта. Отключи вратата, влезе и се съблече. След като си взе хладен душ, за да се разсъни, Мърсър отново се облече и скри в дрехите си нещата, които бе взел от дома си.

Направи няколко боксови движения, за да се увери, че нищо няма да изпадне от джобовете му и екипировката не пречи на движенията му. Остана доволен и пое няколко пъти дълбоко въздух, за да се успокои. Взе чантата с бойния колан и картечния пистолет и излезе от малката каюта.

По пътя към летателната палуба Мърсър се размина с много морски пехотинци и по сериозните им лица разбра, че не ликуват от перспективата да нападнат родината си.

„Аз също“ — помисли той.

Полетната палуба на щурмовия кораб амфибия беше почти сто метра по-къса от тази на „Кити Хоук“, но също така шумна. Към небето излетя „АВ-8Б Хариър“. Въздушната струя напълни с песъчинки очите на Мърсър.

На палубата имаше няколко хеликоптера „Сий Сталиън“ и „Сий Кинг“. Около тях работеха механици, подготвяйки ги за евентуална

битка. Очевидно президентът още не бе заповядал оттегляне. Мърсър предположи, че главнокомандващият ще чака до последния момент.

Той засенчи очи с ръка, огледа палубата и видя хеликоптера, който рано сутринта го бе докарал от „Кити Хоук“.

„Сикорски Сий Кинг“. Пилотът беше лейтенант Едуард Райс.

Мърсър забеляза движение в пилотската кабина.

Едуард Райс му бе казал, че след залез слънце ще пренася товар обратно на „Кити Хоук“. Мърсър беше благодарен, че Хена се бе обадил, преди хеликоптерът да се върне на кораба. Отвлечането щеше да бъде по-лесно, след като познаваше пилота.

Приблужи се до големия хеликоптер от ляво и със задоволство видя, че вратата за екипажа е отворена. Извади беретата и пъкна глава в пилотската кабина.

— Дошъл си да ме изпратиш? — усмихна се Едуард Райс.

— Пилотирането ти ми хареса толкова много, че военните решиха да се върна с теб — отговори Мърсър.

— Изпратиха те на „Инчан“ само за да те върнат отново на „Кити Хоук“? — Райс поклати глава. — Чувал съм за обърквания с документация, но това е безумие. Качвай се. Ей сега ще получи разрешение за излитане.

Мърсър прибра пистолета и седна на свободното място на помощник-пилота. Имаше чувството, че е в каквида от уреди, лостове и копчета. Райс продължи да проверява изправността на системите на хеликоптера. Чакането да излетят беше мъчително и Мърсър непрекъснато поглеждаше часовника си. До ядрения удар оставаха единайсет часа и половина.

— Да не би да имаш среща? — попита Райс, който забеляза безпокойството му.

— Нещо такова.

— Още две минути и се махаме оттук. — Райс доближи микрофона до устните си и започна да говори с диспечера.

След миг двата турбореактивни двигателя забръмчаха. Стрелките на уредите на таблото потрепериха и се раздвижиха, докато моторите загряваха. Райс ги наблюдаваше съсредоточено. Той дръпна лоста и шумът в пилотската кабина се усили драстично, принуждавайки Мърсър да си сложи каска. Едуард продължи да

увеличава тягата и петте големи перки се завъртяха лудешки. Хеликоптерът се издигна в тъмното небе над Тихия океан.

— Фасулска работа — ухили се Райс и се обърна към Мърсър, очаквайки усмивка, но погледна право в дулото на беретата. Изражението му стана сериозно.

— Съжалявам, Еди, но няма да отидем на „Кити Хоук“.

— Предполагам.

Мърсър хвана пистолета за дулото и разби с ръкохватката радиопредавателя, изолирайки хеликоптера от външния свят, а после отново насочи оръжието към Райс.

— Изпълнявам тайна мисия и отвличането на хеликоптер в последния момент беше единственият начин да се погрижа за сигурността си.

— Добре — подозрително каза пилотът.

— Знаеш защо флотата премести тези кораби близо до Хавай. Може да бъдете принудени да нападнете собствената си страна и да убивате собствения си народ. Има шанс да попреча на това. Трябва да отида в Хавай и ти си най-добрият ми избор. Няма значение дали ми вярваш, или не, но ще трябва да ме закараш в Хавай.

— Не работиш за ЦРУ. Неколцината техни агенти, които познавам, просто щяха да извадят оръжие и да издадат заповедите си. Те не обичат да обясняват. Тогава кой си, по дяволите?

— Не работя за ЦРУ, Еди. Сутринта не излъгах, когато ти казах, че съм геолог. Но освен това съм единственият, който може да оправи тази бъркотия.

— Знаеш, че не мога да ти сторя нищо, защото трябва да държа и двете си ръце на лостовете. Затова не се тревожи за мен. Но пътниците ми може да не харесат разходката.

— Пътници? Мислех, че пренасяш товар.

— Когато ги видиш, ще разбереш защо ги наричам товар.

Мърсър знаеше, че Райс не може да напусне мястото си, затова стана и отиде в товарното отделение. Там имаше петима мъже.

Те бяха „тюлени“, морски пехотинци за специални операции, най-добре обучените командоси в американската армия, а вероятно и в света. Мъжете седяха мълчаливо, без да обръщат внимание на шума на хеликоптера, нито на вятъра, който духаше през отворената врата. Командирът погледна Мърсър, преценявайки дали представлява

заплаха. Непроницаемите му очи бяха светлосини. Реши, че Мърсър е безобиден, и отмести поглед от него.

Мърсър не бе виждал по-зловещи хора. Райс имаше право да ги нарича товар. Ако ги наречеше пътници, щеше да признае, че са запазили следа от човечност.

Върна се на мястото си и сложи слушалките на главата си.

— Видя ли какво имам предвид? — усмихна се Еди. — За мен няма проблем да отида в Хавай. Всъщност с удоволствие бих хапнал в „Май Тай“. Само ми кажи дестинацията на целта и ще те закарам. И не беше нужно да разбиваш радиопредавателя.

— Защо?

Райс се ухили накриво.

— Обадиха ми се две минути преди да се качиш в хеликоптера. Изглежда шефът на ФБР се е свързал с командира ми. Казал, че може да се опиташ да направиш нещо подобно и командосите щели да бъдат компромис между твоя план и този на президента. Имат заповед да те следват. Може да ти свършат работа.

Мърсър се разсмя толкова силно, че стомахът го заболя.

— Кучият му син — възхити се той. — Нищо чудно, че е директор на ФБР. За първи път отвличам хеликоптер, а се оказва, че жертвите са доброволни съучастници. Съжалявам, че те заплаших с оръжие.

— Всичко е наред. Не ми се случва за пръв път. Вероятно няма и да е за последен.

След час и половина „Сикорски“ стигна до северното крайбрежие на Хавайските острови, летейки на петдесет фута над вълните. Мърсър прекара повечето си време с командосите. Те разгледаха чертежите на къщата на Кенджи и съставиха план за нападение.

Мърсър се върна в пилотската кабина и видя, че лицето на Райс е съсредоточено. Но по изражението му личеше, че освен всичко се забавлява.

Мауи, Молокай и Големия остров останаха зад тях. Хеликоптерът полетя над северния бряг на Оаху. Мърсър се замисли за умрелите китове, намерени там само преди месец. Това бе началото на последвалата верижна реакция. Беше изумително, че такова нелепо произшествие е задействало една от най-големите кризи в Америка.

— Знаеш ли координатите? — попита Райс, без да откъсва поглед от озарените от лунната светлина вълни.

Мърсър прочете координатите на имението на Кенджи, които му бе дал Дик Хена. Еди ги вкара в навигационния компютър, изчака машината да ги обработи и сетне погледна данните. Той издигна хеликоптера над скалите и се отправи към вътрешността на острова. Пейзажът под тях представляваше неясно петно. „Сикорски“ се движеше със сто и четирийсет възела малко над короните на дърветата.

Мърсър се довери безрезервно на авиаторските умения на Райс. Нямаше друг избор.

Минаха над планините и се спуснаха от другата страна, като летяха на трийсетина метра над земята.

— Извършвал ли си такъв полет? — попита Мърсър, опитвайки да се държи спокойно, макар че кокалчетата на пръстите му бяха побелели, докато стискаше облегалките за ръце.

— Да — отговори Райс. — Разбира се, в Ирак, където няма много планини, дървета и сгради, в които да се разбиеш. А ти?

— Да. — Мърсър имитира плътния баритон на Еди. — Разбира се, в Ирак, където няма остроумни пилоти.

Райс се засмя и после рязко издигна хеликоптера, за да избегне няколко високи дървета, стърчащи над джунглата.

Теренът стана равен и той започна да си подсвирква. Мърсър позна „Валкирия“ от Вагнер и разбра какви чувства изпитва Еди.

— Намираме се на десетина мили от целта — съобщи Райс след няколко минути.

— Мишената е лагер имение в средата на стара ананасова плантация. На две мили на север трябва да има поляна. Била е използвана за складиране на инструменти, когато плантацията е била действаща. В южния край има изоставена барака. Ще се приземим там.

Райс не отговори. Гледаше земята долу. Той намали скоростта на трийсет възела и забеляза поляната вдясно.

След миг и Мърсър видя откритото пространство, което беше около един акър. Изоставената метална постройка се намираше в отсрещния край. Вълнообразният покрив беше хлътнал.

— Готови след трийсет секунди — каза Мърсър по микрофона, уведомявайки „тюлените“ в товарното отделение.

Райс рязко сниши хеликоптера. Перките вдигнаха облак прах и видимостта спадна до нулата. Кацнаха близо до бараката.

Когато Мърсър скочи от хеликоптера, командосите вече претърсваха постройката и околността. В района нямаше жива душа.

Въздухът беше горещ и невероятно влажен. Дрехите на Мърсър залепнаха за тялото. Жуженето на насекомите звучеше неестествено силно. Закопча бойния колан на кръста си, извади картечния пистолет от брезентовата си чанта и се обърна към Райс.

— Нали знаеш какво да правиш?

— Ще чакам тук, докато се свържеш с мен. — Еди вдигна миниатюрен предавател, който един от морските пехотинци му бе дал. — Ако не се обадиш до пет сутринта, вдигам гълъбите.

— Точно така.

Мърсър погледна часовника си. Часът беше 21:35. След девет часа и половина президентът щеше да заповяда да изстрелят ядрена ракета и да унищожат вулкана на двеста мили на север. Няколко минути след това Хавай щеше да стане независима държава.

НА БОРДА НА „ДЖОН ДОРИ“

Макар че „Джон Дори“ се намираше на дванайсет метра под водата, вълнението на повърхността отнасяше подводницата на петнайсет градуса наляво. Радистът се хвана за дръжката, монтирана на тавана, докато чакаше капитан Звенков да му обърне внимание. Звенков отново обсъждаше с офицера изстрелването на ракетата „Сирена“.

— Капитане — прекъсна го радистът. — Кратко съобщение, получено от сушата. Думата „зелено“ бе повтаряна в продължение на пет секунди.

— Много добре. — Звенков погледна часовника си. Часът беше 22:00.

Бе получил единайсет „зелени“ съобщения и вече очакваше парола „червено“, която да го упълномощи да изстреля ракетата. Ако не я чуеше до два часа, Звенков щеше да стигне до хавайския бряг преди зазоряване, за да вземе командосите.

— Добре, офицер, още веднъж, ако обичаш — каза капитанът и продължи да обсъжда друг вариант за ядрената ракета.

Евад Лурбуд прибра сгъваемата антена и изключи радиопредавателя. Нескопосната превръзка на ранената му лява ръка се обагри в червено. Стисна зъби, за да не изкрещи от болка.

Фактът, че беше жив четири часа след нападението срещу дома на Ониши, се дължеше предимно на желязната му подготовка в КГБ. А оцеляването му след срутването на къщата беше истинско чудо.

Когато взривовите бяха експлодирани и стъклената постройка бе започнала да се тресе, той се бе скрил под масата на балкона и така бе спасил живота си. Масата го бе предпазила от водопада от стъкла. Терасата се срути, отнасяйки Лурбуд със себе си. Когато се приземи на моравата на петнайсет метра по-долу, се изуми, че все още е жив. Но не бе съвсем невредим.

Дясното му рамо беше изкълчено, а краката, торсът и лицето бяха жестоко разрязани от парчета стъкла. Дясното му око беше прободено и по бузата му се стичаше прозрачна течност, която капеше върху яката на бойната му униформа.

След подобни сериозни наранявания естествената реакция на тялото беше да изпадне в шок. Но в зависимост от издръжливостта на човека съществуваха много форми на стрес. Докато организъмът му се насищаше с ендоморфин и адреналин, Евад полагаше усилия да не загуби съзнание и да остане съсредоточен, и след двайсетина минути бавно се изправи и започна да се движи. От огромната къща на Ониши бяха останали само купчини натрошени стъкла и оголени подпори. Лурбуд тръгна, залитайки сред отломките, като търсеше радиопредавателя си, за да се свърже с „Джон Дори“.

Там, където тежестта на рухналата сграда бе разкъсала някоя жертва, стъклата бяха обагрени в кръв, която изглеждаше черна на бледата лунна светлина. Трупове бяха десетки.

Евад провери всяко тяло, разравяйки стъклата с приклада на оръжието си. Беше невъзможно да разпознае обезобразените корейци и руснаци.

Петнайсет минути преди следващия насрочен контакт с подводницата, Лурбуд намери окървавения, разсечен труп на своя човек с предавателя. От мъжа бяха останали само ивици плът, но предавателят се намираше в брониран пластмасов калъф и бе непокътнат.

Лурбуд се облегна на окървавената купчина и предаде първото си съобщение, повтаряйки думата „зелено“ в продължение на пет секунди.

Борейки се с умората и загубата на кръв, той превърза раните си и внимателно избърса незрящото си око. За да притъпи болката в главата си, постави пълна инжекция с морфин в ръката си. Беше я намерил в медицинския комплект на радиста.

Лурбуд мигновено разбра как човек може да се пристрасти към опиата. Въпреки болката, настроението му се вдигна. Почувства се изпълнен с енергия и реши, че ще оцелее, за да отмъсти на Кенджи. Всичко останало загуби значение — подводницата, вулканът, и дори собственото му състояние. Най-важното беше да отмъсти. Микробусът, с който руснаците бяха пристигнали в имението на Ониши, беше само

на километър и половина. Евад можеше да отиде в дома на Кенджи и да го накара да плати скъпо за страданията, които бе причинил.

Съзнанието му беше достатъчно ясно, за да си спомни, че трябва да продължи да предава редовно сигнали до „Джон Дори“. Ако не го стореше, действията на подводницата със сигурност щяха да изложат на риск шанса му да отмъсти на бившия помощник на Ониши.

До микробуса Лурбуд пълзя и залита почти два часа. Осакатеното му тяло остави кървава диря през имението на Ониши. Петнайсетте мили на север му отнеха още час и половина, защото трябваше да спира на всеки десет минути, за да проясни съзнанието си.

Най-после той залегна в плиткия ров на стотина метра от къщата на Кенджи и започна да я оглежда през бинокъла за нощно виждане. Зрението му се замъгли от болката и от въздействието на морфина, докато се взираше с единственото си зрящо око.

Двуетажната къща съвсем не беше величествена като жилището на Ониши, но въпреки това беше внушителна. Двете построени от камък и измазани с бежов хоросан крила се простираха от главния вход като перки на бумеранг. На втория етаж имаше френски прозорци и балкони от ковано желязо. Почернелите плочи на покрива и обширните ливади свидетелстваха, че имението е било плантация в отдавна отминала епоха.

От другата страна на басейна с олимпийски размери имаше отделна къща за гости. Лурбуд предаде поредното съобщение. Знаеше, че разполага с два часа, за да се съсредоточи върху Кенджи. Евад беше професионалист и съзнаваше, че в неговото състояние не е равностоен съперник на японския убиец. Трябваше да планира внимателно. Кенджи владееше бойни изкуства, затова можеше да бъде елиминиран единствено с изстрел отдалеч. Следователно Лурбуд трябваше да го примами да излезе от къщата.

Надигна се, за да разгледа по-добре стаите, като се надяваше, че ще се появи удобна възможност.

ХАВАЙ

Уей Хю Донг оглавяваше „Хидра Консолидейтид“, корейския консорциум, който бе купил вулкана от Иван Кериков. Внукът му Чин-Ху седеше на бюрото на Кенджи и пушеше уханна пура. Беше малко над двацет, но имаше очите на възрастен човек, който е видял много неща, служейки на фамилията си. Когато дядо му заповяда да заведе петдесет войници в Хавай, Чин-Ху се подчини, без да задава въпроси.

Семейството му изпращаше него и по-големите му братя на най-опасните места в света, в търсене на печалба. Независимо дали ставаше дума за контрабанда на слонова кост от изтерзаната от войни Ангола или за откраднати предмети на изкуството от опустошените джунгли на Централна Америка, младите членове на фамилията откликваха с енергичност и инициативност.

Макар и потенциално опасна, тази мисия се бе оказала доста лесна за младия Чин. Местната му свръзка Кенджи бе свършил по-голямата част от работата, така че семейството да не бъде обезпокоявано, когато превземат вулкана. Хората на Чин бяха блокирали летището с помощта на по-фанатизираните войници от Националната гвардия на Хавай, а в Пърл Харбър се наложи да използват малцина, за да подтикнат студентите да открият огън по военната база. Най-трудно беше в къщата на Ониши, където загинаха двацет от хората му заради неуспешна атака на командоси, по всяка вероятност американци.

Общо взето ролята на Чин беше незначителна. Оставаше само да получи потвърждение от кораба, отплавил се към вулкана, че е видял целта. Това щеше да стане едва след десетина часа. Щом семейството му се сдобиеше с вулкана, Чин щеше да изтегли войниците си и да се погрижи бързо да сложи край на размириците в страната. Насилието, обхванало Хавай, служеше на по-голяма цел. След като си осигуряха вулкана, най-добре беше островите да се успокоят.

— Наградата ти ще бъде голяма, Кенджи. Какво ще я правиш?

Кенджи не харесваше младия мъж, който лениво се бе отпуснал на стола му. Чин беше нагъл, недодялан и противен.

— Не бързай. Още не е свършило.

— Командосите се хванаха на номера ти. Атакуваха друга къща, точно както ти планира. Вулканът вече е наш, така че няма за какво да се тревожиш.

— Иван Кериков също мислеше, че вулканът е негов. И Ониши мислеше, че Хавай е негов. Но и двамата грешаха. Няма да повярвам, че сме се успели, докато нашият кораб не пристигне на мястото на вулкана.

Без да коментира повече, Чин започна да разказва поредната история за смелостта си пред лицето на врага.

Бе описал десетина подобни случки по-рано следобед, преди Кенджи да убие Ониши. В разказите на Чин се долавяше хленч, сякаш предизвикваше Кенджи да се съмнява в тях. След като Чин отказа да поведе войниците срещу жилището на Ониши, Кенджи не се нуждаеше от повече доказателства за истинския характер на младия мъж. Историите и Чин му омръзнаха, но въпреки това слушаше, сякаш бе изпаднал в захлас, защото това се очакваше от него.

— Щом оцелях след онзи случай и запазих диамантите в себе си през цялото време, ще се измъкна невредим и сега.

Кенджи стисна юмруци. Можеше да изкорми Чин с голи ръце, без усилие, и мисълта беше приятна, но трябваше да запази спокойствие. След като избягаше от Хавай, съдбата му щеше да зависи от дядото на Чин, и той не искаше да рискува.

— Сигурно знаеш, че всяка операция е различна. Фактът, че си оцелял в миналото, не означава, че си застрахован в настоящето.

Макар че не остана доволен от забележката, Чин не каза нищо.

Кенджи се облегна на стената в кабинета и скръсти ръце на гърдите си, наблюдавайки как Чин пуши пурата си. Годиците на подготовка го бяха научили да остава невъзмутим при всякакви обстоятелства. Напрежението би накарало по-слаб човек нервно да крачи напред-назад, но той седеше тихо на мястото си.

— А жената? — наруши мълчанието Чин. — Репортерката, която държиш в градинската барака?

— Какво за нея?

— Тя отказа да ни помогне. Време е да умре.

— Да, може би.

— Аз ще го направя. Искам я пръв.

— Вземи я — безразлично отговори Кенджи, прикривайки болката си.

Отначало Кенджи смяташе да вземе Джил Цу със себе си. В предизвикателната ѝ красота имаше нещо, което му внушаваше желанието да властва над нея. Може би защото тя знаеше за корейския му произход? Съзнаваше, че Джил няма да пожелае доброволно да бъде с него. Разбира се, тя щеше да бъде упоена като американката, която бе спасил преди седмица.

Кенджи знаеше, че това не е решение. Джил трябваше да бъде елиминирана, но така и не можеше да събере сили да го направи. Желанието на Чин беше идеалната възможност. Джил щеше да умре, но Кенджи нямаше да цапа ръцете си.

Чин свали крака от бюрото. Кенджи очакваше, че ще се измъкне от стаята като разглезено дете, чийто баща е отказал да изпълни любимото му желание. Но младият мъж излезе, поглеждайки наперено Кенджи.

Джил не беше сигурна, но ѝ се струваше, че отново е настъпила нощ — петата, откакто бе заключена в бараката за градинарски инструменти. Ако допреше ухо до малкия процеп под вратата, чуваше неспирното жужене на насекомите. Пролуката беше твърде тясна, за да погледне през нея, макар че това вече нямаше значение. В края на краищата, какво беше още една нощ?

Беше ѝ хрумнало да оставя знаци на пода, като драска по бетона с остро камъче, за да проследява времето, но реши, че е безполезно. Знаеше, че ще бъде мъртва, преди да остави няколко резки. Не преставаше да се пита защо бе готова да умре, вместо да събщи пропагандния материал, който Кенджи ѝ бе дал. Дали почтеността ѝ на журналист струваше повече от живота ѝ?

Не. Джил можеше да го направи и да издекламира каквото ѝ кажат. Можеше да гарантира оцеляването си, но после животът ѝ нямаше да струва пукната пара. Не защото щеше да помогне на онова чудовище Кенджи или защото щеше да излъже обществеността. Джил

щеше да разочарова себе си, а това беше нещо, което не можеше да стори.

През целия си живот тя бе гледала на света по личните си стандарти и нито веднъж не бе нарушила собствените си правила. Ако го направеше, щеше да излъже себе си. Джил си спомни за репортажа си за зависимостта от хероин сред учениците в Хонолулу. Шестнайсетгодишно момиче, което си купуваше дрога, като проституираше, отказа да признае, че е пристрастено към наркотиците. То обвини Джил, че е фалшифицирала снимката му, на която си инжектира хероин зад евтин хотел. Девојката бе лъгала себе си толкова дълго, че не можеше да признае дори вещественото доказателство за проблема си. Тя каза на Джил, че следите от убождания от спринцовка по ръцете ѝ са татуировка.

Джил се страхуваше, че ако наруши личния си морален кодекс, ще започне да страда от натрапчиви самозаблуди като онази наркоманка. А да помогне на Кенджи, означаваше да наруши моралния си кодекс. Тя не можеше и не искаше да го направи и щеше да умре заради това.

Съзнанието ѝ се бе изострило по време на самотата през последните няколко дни, подтиквано от същите инстинкти, които бяха запазили живота на човешките прадеди в равнините на древна Африка. Като всяко животно, и човекът можеше да усети опасността много преди да види или чуе заплахата. Джил знаеше, че около нея е възникнала нова опасност. Тя долавяше нещо лошо във въздуха, сякаш това беше физическо усещане.

Почувства го преди около час, предимно като напрежение в атмосферата, нещо като електричество, и скоро усети по-осезаемо доказателство за промяна.

Пазачите в имението на Кенджи се бяха умножили. По чакълената пътека край бараката се чуваха по-често стъпки на ботуши. Новите гардове вървяха по-ритмично и бяха по-бдителни от обичайната охрана на Кенджи. Но от половин час стъпките оредяха. Сякаш новите пазачи изчезваха в нощта. Минаваха покрай бараката на път за джунглата, но не се връщаха.

Изведнъж Джил чу други, по-бързи стъпки, и инстинктивно разбра накъде се е отправил човекът.

Стъпките спряха пред вратата и се разнесе дрънкане. Човекът пъхна ключ в ключалката, превъртя го и отвори. Джил скочи и отстъпи колкото е възможно по-назад.

Натрапникът беше млад, но се държеше пренебрежително като уморен от живота войник. Погледът му беше нагъл, а тънките устни — изкривени в подигравателна усмивка. На кокалестия му хълбок имаше кобур с пистолет.

„Ще ме изнасили и после ще ме убие — помисли тя, сякаш съобщаваше инцидент, случващ се на друг. — Скоро ще умра.“

Чин-Ху се приближи до нея, като свиваше и отпускаше пръсти в нервно очакване. Очите му бяха само тъмни петна на лицето. Приблужи още, като лениво масажираше пениса си и се захили по-широко.

Нападателят беше дребен и едва десетина килограма по-тежък от нея. Джил може би имаше шанс да го отблъсне, ако пистолетът му останеше в кобура. Тя недоверчиво наблюдаваше как мъжът разкопча колана си и го пусна на пода. Пистолетът изтрака на бетона.

Вратата зад него беше отворена и я подканяше да се втурне към топлатата прегръдка на нощта. Може би щеше да успее да се промъкне покрай него, преди да е извадил оръжието си. Очите ѝ се плъзнаха покрай рамото му, за да обхоят откритото пространство отвъд затвора ѝ, и в същата част от секундата Чин-Ху преодоля последните няколко крачки между тях. Той я удари злобно, поваляйки я на земята.

Джил едва не загуби съзнание. Мъжът протегна ръка и започна болезнено да мачка гърдите ѝ.

„Това не се случва с мен — помисли тя. — Не докосват мен.“

Чин-Ху стисна грубо зърното ѝ и Джил изохка. Болката я изтръгна от мрака, който се спускаше пред очите ѝ. Зъбите му бяха криви и пожълтели, а дишането учестено. Очите му се бяха присвили и на лицето му бе изписано сладострастие.

В секундата, в която Джил мигна, за да прогони сълзите, една ръка се уви около врата на нападателя и го изправи на крака.

Когато Чин усети, че нещо не е наред, гръклянът му вече бе почти прекършен. Опита се да разхлаби хватката, но ръката го държеше здраво. Тялото му започна да се гърчи конвулсивно. Чин замахна с лакът, но в удара му липсваше сила. Стегнатите около гърлото му пръсти изкараха въздуха от белите му дробове. Езикът му

се подаде между устните, като се разкъса от зъбите и се обагри в червено. Вратът му се пречупи с противен звук.

Свлече се на земята. Погледът на Джил се плъзна по краката зад трупа на изнасилвача. Когато стигна до лицето на човека, който я бе спасил, тя бе поздравена от уморена усмивка и очарователни сиви очи.

— Ако той е единственият ми съперник за любовта ти, обзалагам се, че си свободна за вечеря утре. — Мърсър се усмихна, но после коленичи и разгледа синините по лицето ѝ. Щяха да останат няколко седмици, но не бяха сериозни. Очите ѝ се проясняваха, затова той не беше твърде загрижен, че репортерката има мозъчно сътресение. Бяха изумителни — дълбоки и черни — и го гледаха с такова доверие, че Мърсър се вторачи в тях много по-дълго, отколкото беше необходимо. Чувствата, които се бяха насъбрали в нея през последните пет дни, се изляха, когато Джил сложи глава на рамото му и се разрида. Той зашепна утешително, милвайки гъстите и черни коси.

— Спасена си, Джил.

— Откъде знаеш името ми?

— Ти си нищо несъзнаваща жертва в голям заговор, който съм дошъл да спра.

— Знаеш за Такахиро Ониши и преврата му? — настойчиво попита тя. Издръжливостта ѝ го изуми.

— Знам всичко. — Мърсър свали дългите ѝ ръце от врата си. — Джил, трябва да те оставя тук за малко, но съм сигурен, че повече никой няма да ти досажда. — Мърсър посочи мъртвия мъж. — Той вероятно щеше да те убие, затова сега всички мислят, че си мъртва. Когато Кенджи бъде елиминиран, ще се върна да те взема. На около две мили оттук ме чака хеликоптер.

— Разбирам — спокойно каза тя. — Как ти е името?

— Повечето госпожици ме наричат сър Ланселот, но ти можеш да ми викаш Мърсър.

Джил го възнагради с усмивка. „Господи, колко е красива, дори в това състояние“ — помисли той.

Един от „тюлените“ измъкна трупа на Чин от бараката. Мърсър затвори вратата, но не я заключи, и погледна тялото.

— Кореец — възкликна той, разглеждайки лицето му. — Кой е той, по дяволите?

Морският пехотинец гледаше равнодушно, без да коментира.

Докато се приближаваха към бараката, Мърсър и екипът му бяха убили осем азиатски пазачи. Някои бяха в дрехи като на мъртвеца в краката му, а други — в цивилно облекло. Не отделиха време да огледат отблизо жертвите и предположиха, че са личните телохранители на Кеңджи. Откритието, че убитите мъже са корейци, добавяше нов щрих към положението.

— Не знам на чия страна са тези типове, но ще допуснем, че не са съюзници. — Мърсър говореше по-скоро на себе си, отколкото на командосите. — Едва ли са знаели, че ще дойдем, затова елементът на изненадата е на наша страна, но доколко е резултатен срещу неизвестна сила?

Поведе ги към вътрешността на имението. Като използваха растителността за прикритие, те стигнаха до къщата за гости. Басейнът пред тях блестеше на светлината на подводните лампи. Къщата на Кеңджи се намираше на двайсетина метра. Мърсър огледа задната част на двуетажната сграда с очилата за нощно виждане, взети от морските пехотинци, и преброи поне петнайсет въоръжени мъже, които бавно крачеха из стаите и оглеждаха имението.

Около пет минути му бяха нужни, за да осмисли положението. Разпореди се и командосите, без да задават въпроси, тръгнаха, сливайки се с нощта.

Чакането беше мъчително. Докато се подготвяше психически за предстоящата атака, той непрекъснато си представяше Джил Цу. Мърсър се усмихна. Как бе възможно да мисли за секс в подобен момент? Първият изстрел от автоматично оръжие раздра тишината.

Както им бе заповядал, „тюлените“ бяха заобиколили къщата и бяха открили огън. Мърсър хукна по моравата в задния двор, като молеше Бога хората в къщата да насочат вниманието си към звуците от престрелката и да не го забележат. Тичаше наведен, очаквайки изстрел от мъжете на втория етаж.

Измина двайсетте метра до къщата за рекордно време и се покатери на малка палма. Когато стигна върха, дървото се огъна под тежестта му и Мърсър скочи на балкона на втория етаж. Стрелбата в предната част на къщата се усили.

Той ритна френските прозорци, хвърли се на килима и се претърколи в случай че в стаята има пазач. Изправи се на колене и огледа помещението. Нямахше никого.

Махна очилата за нощно виждане и пое дълбоко въздух, за да се успокои. Звуците от престрелката долу бяха заглушени от дебелите стени на дома. Мърсър протегна ръка към вратата, когато забеляза сянка на светлина в процепа отдолу. Постави пръсти на валчестата дръжка и безшумно я превъртя. После отвори рязко вратата и вдигна картечния си пистолет. Пазачът бе изненадан. Мърсър го дръпна в стаята и заби в корема му дулото на оръжието си. Усети, че тежестта на мъжа го блъска назад, и натисна спусъка. Деветмилиметровите куршуми надупчиха пазача. Кръвта му изпръска стената отзад.

Мърсър извади окървавеното дуло от тялото и се обърна към широкия коридор. В една от другите стаи се вмъкна облечен във военна униформа кореец. Мърсър успя да изстреля един откос и улучи мъжа в горната част на гърба. Бързата проверка показа, че един куршум е бил фатален, докато другите бяха надупчили рамката на вратата.

Огледа останалата част на етажa. Елегантните стаи за гости в двете крила бяха безлюдни. Картечни пистолети и гранати разбиха мазилката на долния етаж и разтърсиха стените на старата къща. Мърсър спря в началото на стълбите.

Изведнъж го обзе страх. Не беше чувал толкова ожесточена престрелка. По стълбището отекваха ужасяващи предсмъртни викове. Преживяванията му в Ирак и във Вашингтон не бяха нищо в сравнение с това. Тогава той беше в засада и нямаше време да разсъждава, а в офиса на „Океански превози и товари“ в Ню Йорк чувстваше, че малко или повече владее положението. Сегашният ад обаче беше нещо съвсем различно. Мърсър се готвеше да се включи доброволно в кръвопролитно сражение и това го ужасяваше. Слезе по махагоновите стъпала, като държеше пръста си на спусъка на картечния пистолет.

Сред стъклата от строшените прозорци на полуетажа лежаха два трупа. Единият беше облечен във военна униформа, а другият — в черен костюм. Вторият очевидно беше от хората на Кеңджи. Във въздуха се носеше гъст дим, който опари очите на Мърсър. Наоколо като разгневени оси свистяха куршуми и шрапнели. Атаката на „тюлените“ очевидно не бе загубила остротата си. Някой изкрещя в съседната стая. Благодарение на чертежите, които Дик Хена му даде, Мърсър разбра, че стенанието се чу от главното фоайе.

Осъзна, че някой го е забелязал, едва когато в перилата до него рикошира поток от куршуми, разсичайки дървото като резачка. Мърсър се претърколи надолу по стъпалата и когато се приземи на мраморния под, видя силуета на убиеца, очертан в рамката на вратата на трапезарията. Мърсър стреля, но само веднъж, защото в пълнителя му бе останал един патрон. Куршумът улучи корееца в рамото и го завъртя, но не го уби.

Без да изпуска картечния пистолет „Узи“, той започна да се обръща към Мърсър, който се хвърли на килима и докато летеше, протегна ръка към беретата в кобура си. Пазачът не можа да се прицели и приземявайки се, Мърсър изстреля четири-пет куршума в него.

Отново пъкна беретата в кобура, сложи нов пълнител в картечния пистолет, промъкна се през вратата, водеща към главното фоайе, и застреля трима пазачи, скрили се под разбитите прозорци.

От чертежите на къщата Мърсър знаеше, че кабинетът на Кенджи се намира от другата страна на преддверието, през няколко стаи след трапезарията.

Друг гард го забеляза, докато Мърсър тичаше през фоайето, и в мрамора под краката му рикошираха куршуми. Мърсър се изви рязко и после се хвърли в трапезарията, падайки върху голяма, красиво наредена маса. Той строши порцелановия сервиз и го превърна в купчина скъпо струващ боклук върху лакирания дървен под. Претърколи се до отсрещния край на масата и събори няколко стола.

После се изправи на колене и подпря на масата картечния си пистолет. Парчета порцелан се забиха дълбоко в коленете му.

В същия миг експлозия разтърси фоайето — морските пехотинци взривиха масивната предна врата. Трапезарията се изпълни с пушек и кореецът, който току-що бе стрелял по Мърсър, влезе залитайки в помещението. Очевидно бе стоял до вратата и в тялото му се бяха забили трески. Смъртоносният изстрел на Мърсър беше облекчение за него.

Мърсър нахлу в кухнята. Подът и стените бяха облени в кръв, която бе образувала локва под двата трупа, сгърчени под строшените прозорци. „Тюлените“ си знаеха работата. Мърсър се върна в трапезарията и предпазливо отвори външната врата. Съседната стая

вонеше на пушек. Към тавана се извисяваха пламъци от разбит телевизор на няколко метра от голямо кожено канапе.

Един от пазачите на Кенджи се опита немошно да вдигне оръжието си, но от лявото му рамо липсваше голямо парче. От раната струеше кръв.

Мърсър хладнокръвно го застреля между изпълнените с омраза очи. Облеченият в униформа кореец в ъгъла вече беше мъртъв.

Мърсър пое няколко пъти дълбоко въздух, докато сменяше пълнителите. Погледна часовника си и се изненада, като видя, че са изминали само шест минути, откакто бе хукнал към палмата в задния двор. Заради прилива на адреналин му се бе сторило, че са изтекли шест часа, но въпреки това всеки миг се бе запечатал в паметта му като филмов кадър. Престрелката навън затихваше. Мърсър нямаше представа дали е намалял броят на морските пехотинци, или на пазачите.

По цялата дължина на северното крило на къщата минаваше широк коридор. Прозорците вдясно бяха разбити, а вляво имаше стаи — библиотека, зала за бiliarд и малко кино. Последната врата водеше към кабинета на Кенджи. Мърсър се промъкна крадешком в коридора, като бързо проверяваше всяко помещение. Вратата на стаята преди кабинета беше отворена и когато се приближи, някой го ритна с невероятна сила. Оръжието изхвърча от ръцете му. От пръста му на спусъка се откъсна парче месо. Преди да има време да реагира, под сърцето му се заби юмрук, който изкара въздуха от белите му дробове.

Той залитна няколко крачки, като масажираше ребрата си. В коридора излезе Кенджи. Беше в черни дрехи, бос. Черните му очи блестяха от омраза.

— Не знам кой си, но ще ми достави огромно удоволствие да те убия заради онова, което направи. — Гласът му беше абсолютно безчувствен и сякаш отекваше някъде отдалеч. Кенджи очевидно нямаше душа.

Мърсър се опита да извади пистолета си, но Кенджи протегна крак с бързината на змийски език и изби беретата от пръстите му. Макар че Кенджи беше дващестина години по-възрастен от него, Мърсър не хранеше надежди, че ще го победи. Дори и да не беше последната изтощителна седмица, пак щеше да е лесна плячка за Кенджи.

— И ти ли си някое от момчетата за мокри поръчки на Кериков?
— попита Кенджи и ритна Мърсър в ребрата.

Мърсър се свлече надолу по стената, като се вкопчи в грапавата мазилка, за да се задържи. Имаше чувството, че са го блъскали с бейзболна бухалка в гърдите.

— Какви ги говориш? — изхриптя той.

Кенджи го удари с юмрук в стомаха и когато Мърсър се преви на две, го ритна в лицето. Кенджи се завъртя, а Мърсър се просна на каменния под и повърна. От носа и устата му потече кръв. Въпросът на Кенджи го бе стъписал не по-малко от жестоките му удари. Зашеметен от ритниците, Мърсър не беше сигурен дали е чул правилно.

— Не съм от руските ти съюзници.

Кенджи отново вдигна крак, но Мърсър успя да парира удара с ръка. Кореецът загуби равновесие и даде на Мърсър няколко ценни секунди да се изправи.

— Между другото, къде са руските ти благодетели? — през стиснати зъби добави Мърсър, докато Кенджи обикаляше около него.

— Мъртви са като Ониши — подигравателно се изсмя Кенджи и изпълни комбинация от удари. Първият улучи Мърсър в черепа, а вторият спуска още две от ребрата му. Въпреки болката, Мърсър успя да реагира, но юмрукът му сякаш само отскочи от мускулестите сухожилия на гърлото на Кенджи.

— Също като Ониши и руснаците бяха пионки, които аз и истинските ми съюзници използвахме и изхвърлихме.

— Кореиците? — попита Мърсър и постепенно започна да разбира.

— Те ме подкрепяха месеци наред в измамата срещу Иван Кериков и Ониши. — Кенджи дори не се беше задъхал, докато Мърсър едва си поемаше въздух. — Ние задействахме жалкия преврат на Ониши и Кериков и отклонихме вниманието на американците от вулкана и богатството му. За Кериков превратът беше средство за постигане на друга цел, а за Ониши представляваше дългогодишна мечта. Но за нас беше просто маневра за отклоняване на вниманието.

— Ти си се възползвал от плана на Кериков и си присвоил идеята и агентите му. Тогава ти си спасил Тиш Талбът от „Океански търсач“?
— Мърсър трябваше да накара Кенджи да продължава да говори, надявайки се, че някой от командосите още е жив и ще го спаси.

— Както ми заповяда Кериков заради Валерий Бородин. Но тя не влизаше в плана ми, затова съюзниците ми наеха неколцина убийци да я екзекутират във Вашингтон.

— Но не можаха. — Мърсър успя да се усмихне иронично. — Тиш Талбът е жива и здрава.

— Ти?

— Да.

— Няма значение. По-късно ще я убия.

— Как ли пък не — възрази Мърсър. Омразата му вдъхна безразсъдна смелост.

Той се хвърли върху Кенджи, забивайки рамо в гърдите му. Двата паднаха и се блъснаха в стената. Мърсър се съвзе миг преди Кенджи и нанесе три силни удара по мускулестото му тяло. Кореецът изохка, но въпреки това сграбчи Мърсър и го тръшна на пода. Мърсър се изправи доста бързо.

— Мислех, че убийството на Ониши ще ми достави върховно удоволствие, но сега съзнавам, че твоята смърт ще ми подейства още по-добре — заплашително каза Кенджи, приближи се до Мърсър и го ритна с всичка сила.

Мърсър се наведе назад, без да обръща внимание на болката в гърдите си, и докато се изправяше, извади ножа от бойния си колан.

Стоманеното острие разряза петата на Кенджи. Ударът натроши фините костици и спря атаката му. Мърсър замахна отчаяно, разкъса коремните мускули и диафрагмата на Кенджи и проби левия му бял дроб.

Противникът му залитна назад, издърпвайки ножа от пръстите на Мърсър, и паникьосано се вторачи в острието, стърчащо от гърдите му.

— Ти — прошепна той. От устата му се разхвърчаха пръски кръв.

Мърсър бе паднал на пода след атаката и нямаше сили да стане, затова когато Кенджи издърпа ножа от тялото си и насочи окървавеното острие към него, нямаше как да се защити. Жестокостта на Кенджи се изчерпваше заедно с изтичащата му кръв, но въпреки това той имаше достатъчно време да убие последната си жертва. Мърсър лежеше неподвижно на пода и нямаше как да избегне приближаващия се към него нож.

Първият куршум спря Кенджи, а вторият прониза гърдите му, разкъсвайки сърцето и вече наранения му бял дроб. Последният пръсна черепа му.

Мърсър се обърна и видя как един от морските пехотинци пада облян в кръв на пода. Изминаха цели шейсет секунди, преди да се съвземе и да стане да провери как е раненият командос. Мърсър го обърна по гръб и се изуми. Мъжът, който бе спасил живота му, не беше морски пехотинец.

Лицето на непознатия представляваше маска от засъхнала кръв. Той успя да отвори невредимото си око.

— Спасибо.

Мърсър се стъписа за миг, като чу руска реч, но после всичко му стана ясно.

— Кериков.

— Не. — Мъжът се закашля и изплю хращка кръв на пода. — Аз съм Евад Лурбуд, майор от КГБ, Седми отдел, помощник на Иван Кериков. Благодаря ти, че ми даде възможност да убия онази свиня.

— Къде е Кериков?

— Чух, че е заминал за Европа. Кой знае? Ти си от американските специални сили, да?

— Аз съм онзи, който провали операцията ви.

— Съмнявам се — усмихна се Лурбуд. — Никой не може да обърка резервните варианти, които сме предвидили.

— Обзалагам се, че хората ви в Ню Йорк няма да са съгласни с теб.

— Ти ли беше?

Мърсър се усмихна скромно.

— Нищо работа. Но доведе до различни интересни неща като например замаскирана подводница на име „Джон Дори“, изкуствено създаден вулкан и отдавна умрял, но възкръснал учен.

Лурбуд се стъписа, като чу колко много знае Мърсър.

— Допуснахте достатъчно дребни грешки, за да разкрия малката ви дяволия. — Мърсър започна да отброява на пръстите на ръката си. — Когато е била изтеглена на борда на „Джон Дори“, Тиш Талбът е видяла емблемата на комина и е чула екипажа да говори на руски. А после сте използвали кораб на „Океански превози и товари“ за официалното ѝ спасяване. Това ме улесни да разкрия връзката с

„Феникс“, с който сте започнали операцията. И не сте наблюдавали Валерий Бородин достатъчно отблизо, след като е успял да изпрати телеграмата, с която ме замеси в тази история. Предполагам, че в края на краищата можете да обвините него за провала си. Ако не беше телеграмата, никой нямаше да заподозре нищо. Жалко, че агентите ви тук, в Хавай, се обърнаха срещу теб. Когато избираш съюзници, хубаво е да се увериш в истинските им мотиви. Ониши искаше независима държава повече от вулкана, а Кеңджи трябва да е имал причина да включи корейците. — Мърсър бе взел картечния си пистолет и бе насочил дулото към гърдите на Лурбуд.

— Не можеш да ме убиеш.

— Защо, по дяволите? — спокойно попита Мърсър.

— Ако до час и половина не се обадя на „Джон Дори“, оттам ще изстрелят ядрена ракета към вулкана.

Мърсър забеляза черния калъф на предавател, притиснат от тялото на Лурбуд, хвана найлоновата каишка и я издърпа, а после извади беретата си и спокойно изстреля два куршума в пластмасовата кутия. Предавателят разпръсна искри и пушек и изгоря.

Мърсър го пусна до главата на руснака.

— Някакви други разменни монети?

— Аз съм майор от КГБ и струвам много за ЦРУ.

— Предположението, че работя за ЦРУ, трябва да е заразно заболяване. Ти си третият или четвъртият човек, който мисли така. Жалко. Аз съм геолог, а не шпионин. — Мърсър насочи към Лурбуд пистолета си и изстреля последния патрон.

Той уморено тръгна по коридора към главния вход на къщата. Вярваше на Лурбуд за ядрената заплаха от страна на „Джон Дори“. Ако Кеңджи и корейските му съюзници бяха успели да измамат Кериков, Мърсър не се съмняваше, че руският шпионин ще измисли някакво отмъщение и по всяка вероятност ще унищожи вулкана и бикиния. Сроктът от час и половина усложняваше нещата до краен предел.

Мърсър минаваше покрай последния френски прозорец преди всекидневната, когато някой се хвърли през остатъците от стъклото. Успя да отскочи встрани, като се завъртя във въздуха и се прицели. Нападателят падна на пода, претърколи се, изправи се на колене и насочи оръжието си към главата му.

— Съжалявам, че те уплаших, доктор Мърсър, но отвън не можах да разбера кой е — извини се водачът на „тюлените“ и спусна картечния си пистолет.

— Господи — задъхано възкликна Мърсър. Сърцето му биеше като обезумяло. — Бях твърде стъписан, за да се уплаша.

Униформата на командоса беше толкова окъсана, че бе почти неузнаваема. Раната на рамото му кървеше обилно. Въпреки болката, която несъмнено изпитваше, очите му бяха безизразни.

— Какво е положението? — попита Мърсър.

— Всички пазачи са мъртви и сградата е претърсена, но изгубих целия си взвод.

— Съжалявам — каза Мърсър и стана.

— Това е нашият дълг.

— Свържи се с хеликоптера и кажи на пилота да се приземи в задния двор. Тази вечер имам още работа.

Докато морският пехотинец говореше по предавателя, Мърсър се разходи из трапезарията и кухнята. Без да обръща внимание на двата трупа, той претърси трите големи хладилника, докато намери нещо свястно за пиене. Макар че бирата „Кирин“ съвсем не му беше любимата, Мърсър изгълта две бутилки за рекордно време, а после излезе в задния двор и обиколи басейна.

Джил Цу бе избягала от бараката след края на стрелбата и се криеше зад къщата за гости, когато го видя. Жилището на Кенджи гореше на няколко места и на светлината на пламъците чертите на Мърсър изглеждаха сурови и непреклонни.

Над имението се разнесе бръмченето на хеликоптера и заслепяващите му прожектори потърсиха място за приземяване.

Мърсър се приближи до Джил и я прегърна. Тя се притисна до него, без да си дава сметка за болката в ребрата му.

— Всичко е наред. В безопасност си. Кенджи е мъртъв. Джил, трябва да те оставя тук с един от хората ми за известно време.

Тя го погледна с красиви, но уплашени очи.

— Не може ли да ме вземеш с теб?

— Не мога. Имам още много работа — отговори той и нежно я целуна.

Мърсър махна ръцете ѝ от врата си и кимна на командоса.

— Опитай да се свържеш с „Инчан“, може би чрез Пърл Харбър, и им кажи да изпратят друг екип. Не се доверявай на местните власти. И я пази с цената на живота си.

Той хукна към хеликоптера. Еди излетя мигновено, издигайки се над тъмната джунгла.

Мърсър сложи слушалките.

— Карай на север, колкото можеш по-бързо.

Еди увеличи тягата и се обърна към него.

— Не мисля, че си хомосексуалист, затова вероятно целуваше жена там долу — ухили се той. — Къде я намери в разгара на престрелката, по дяволите?

— Трябва да знаеш къде да търсиш — усмихна се Мърсър, отвори последните две бири, които бе взел от кухнята, и му подаде едната.

— Не пия по време на полет — отказа пилотът.

— Не съм от Федералното авиационно управление, нито от военноморския флот, затова не се тревожи.

— Добър довод — отвърна Еди и отпи голяма глътка.

— Морските пехотинци оставиха ли водолазна екипировка на борда?

— Да. Както ме помоли, прерових нещата им, докато чаках. Има кислородни бутилки, дихателни апарати, маски.

— Хубаво — рече Мърсър, извади лист от джоба на панталона си и го подаде на Райс.

— Какво е това?

— Координатите на руска подводница, която се готви да започне ядрена война. — Мърсър бе изчислил позицията на „Джон Дори“ от инфрачервените снимки, предоставени от Агенцията за национална сигурност. — Вкарай ги в компютъра и давай натам.

— Проблем — каза Райс, след като изпълни молбата му. — Имаме достатъчно гориво да стигнем, но не и да се върнем.

— Има голяма вероятност да не се върнем.

— Защо ли си знаех, че ще го кажеш? — измърмори Еди.

Час по-късно хеликоптерът летеше над океана. По предното стъкло тракаха капки проливен дъжд. Чистачките бяха почти

безполезни. От време на време в небето проблясваше светкавица, която осветяваше пилотската кабина.

Мърсър бе облякъл неопренов костюм и седеше мълчаливо, наблюдавайки как Еди Райс върши работата си. Тесният неопрен стягаше гърдите му и облекчаваше болката от спуканите му ребра. Ръката му несъзнателно лъскаше дулото на картечния пистолет, сякаш Мърсър беше в дома си и работеше върху железопътната релса. В съзнанието му се въртяха стотици въпроси — за Кенджи, за корейците, за Кериков и за Лурбуд, но той се опитваше да ги прогони. Трябваше да остане съсредоточен върху настоящето и след това да мисли за миналото.

Двамата с Еди летяха към мястото на предстояща ядрена експлозия. Провалът би означавал не само смъртта им, но и загубата на едно от най-великите изобретения на човечеството. Ползите от бикиния бяха твърде големи, за да ги изпуснат, и Мърсър нямаше намерение да си позволи неуспех.

— Колко остава до целта?

— Десетина минути.

Мърсър погледна часовника си.

— Лурбуд заплаши, че „Джон Дори“ ще изстреля ракетата след трийсет минути.

— Вече летим с десет възела над границата за безопасност на хеликоптера при тези условия.

— Направи ги двайсет и ще те черпя една вечеря в „Май Тай“.

— Господи, бих се възползвал веднага от предложението ти — рече Еди и увеличи тягата.

Хеликоптерът се тресеше в бурята, докато Райс се опитваше да лети под обхвата на радара на „Джон Дори“. Заобленият нос докосваше белите гребени на вълните.

— Бинго — извика след минута Еди. — Целта е пред нас.

— На какво разстояние?

— Една миля.

— Спусни се. Ще преплувам остатъка. Щом скоча, издигни се отново, но бъди готов да ме вземеш, когато корабът експлодира. Приблужи се откъм кърмата и се погрижи никой друг да не се качи в хеликоптера освен мен и човека, когото ще доведе.

— Казах ти, че нямаме достатъчно гориво да се върнем в Хавай.

— Няма значение. Все някой ще се досети, че сме тук. — Мърсър не искаше да му каже, че ако морските пехотинци не успеят да стигнат до Пърл Харбър, президентът ще заповяда ядрен удар срещу вулкана само след три часа.

— Знаеш ли, че си откачен?

— Това е главната причина да не мога да си направя застраховка „Живот“.

Бръмченето на моторите намаля и перките превърнаха океанската вода в солена мъгла, когато Райс спусна хеликоптера. Мърсър чакаше на отворената врата, като се потеше в неопреновия костюм. На гърба му бяха прикрепени две кислородни бутилки. Около кръста си носеше непромокаема чанта, съдържаща някои вещи от екипировката на командосите. На десния му прасец бе завързан нож. Докато се приготвяше, той се опитваше да си спомни всичко, на което Страшилището го бе научил за гмуркането преди много години в наводнената мина край Ню Йорк.

Щом коремът на хеликоптера докосна бурното море, Мърсър захапа шнорхела, пое глътка хладен въздух и скочи.

Водата беше по-топла, отколкото очакваше. Той погледна компаса на китката си, за да се ориентира, и заплува към „Джон Дори“.

Мърсър бе направил две съдбоносни предположения, докато скачаше от хеликоптера. Първото беше, че корабът, който радарът бе засякъл, е „Джон Дори“. Имаше вероятност плавателният съд пред него да е друг. Второто се отнасяше за корпуса на съветската подводница. Ако между подводната лодка и фалшивите прегради на товарния кораб нямаше пролука, той нямаше да има достъп до плавателния съд. Ако грешеше и в двете си предположения, Мърсър щеше да бъде мъртъв много преди руската ракета да се взриви.

След като плува няколко минути, той усети вибрации във водата — бръмчащите мотори на голям кораб.

Издигна се на повърхността и в дъждовната нощ видя сигналните светлини на товарен съд на около двеста метра отпред.

Отново се гмурна и упорито продължи да плува към „Джон Дори“. Краката го заболяха, дишането му се учести.

Звукът на витлата на кораба се усили, но той остана скрит в мрака. Мърсър се поколеба дали да запали водолазното фенерче от страх да не го види някой на палубата, но накрая реши да рискува.

Носът на „Джон Дори“ беше на не повече от три-четири метра и се приближаваше със скорост осем възела. Мърсър се гмурна надълбоко, но реакцията му закъсна със секунда. Стоманените плоскости на носа охлузиха тялото му и разкъсаха дебелата гума на неопреновия костюм. Грапавата кора от морски жълъди остърга кожата му като хиляди малки ножове.

Изкрещя от болка и усети, че губи съзнание, но успя да се съвземе. Разполагаше само с няколко секунди да намери за какво да се хване, преди плавателният съд да го подмине.

Вдигна фенерчето и видя гладката извивка на корпуса на подводницата. Между силуета на товарния кораб и подводната лодка имаше пространство. Мърсър се провря през пролуката.

Подаде глава над повърхността, изплю шнорхела и вдъхна топлия влажен въздух. Водата в широкия един метър отвор се пенеше във водовъртеж, който го понесе заедно с кораба.

Мърсър знаеше, че няма време за губене, затова не погледна часовника. Беше сигурен, че подводницата заема позиция, за да изстреля ракетата, и незабавно се залови за работа. Прикрепи към корпуса магнитните мини, които бе взел от запасите на морските пехотинци, настрои таймерите и ги активира.

После започна да се катери по стоманените обръчи между фалшивия товарен кораб и подводницата. Изкачването беше мъчително заради наранените му ребра и водолазната екипировка на гърба му. Искаше му се да я захвърли, но се нуждаеше от нея, ако смяташе да избяга заедно с Валерий Бородин. Стигна до върха и погледна часовника си. До изстрелването на ракетата оставаха четири минути.

„По дяволите.“

Грапавите стоманени обръчи бяха ожулили ръцете му. Кръвта от раните капеше по палубата пред купола на подводницата. Празната надстройка на товарния кораб се извисяваше на десетина метра над главата му. Подобното на пещера пространство отекуваше от съскането на водата, минаваща покрай корпуса и въртящите се витла. Въздухът миришеше на дизелово гориво и солени вълни. Мърсър безшумно пусна в ъгъла водолазната екипировка и плавниците.

Оставаха две минути.

Той се качи по стълбата на купола и чу приглушени гласове. Езикът несъмнено беше руски.

Мърсър подаде глава през люка и се усмихна дружелюбно на двамата стъписани офицери в купола.

— Заведете ме при командира си — ухили се той. Изтощението и адреналинът го бяха замаяли и заместваха смелостта.

Офицерите мигновено извадиха пистолети. Единият извика нещо на останалите в подводницата. Подканван от груби жестове с дулата на пистолетите, Мърсър слезе в руската подводница.

Стигна до края на стълбата и огледа командния пункт. Съдейки по учудените изражения и липсата на движение, той правилно предположи, че за момента изстрелването е преустановено.

— Здравейте. Казвам се Барни Къл^[1]. — Мърсър протегна ръка, но никой не я пое. — Предлагам намаление за изстъргване на корпуси и се питам дали се нуждаете от услугите ми.

Капитан Звенков пристъпи напред. Лицето му беше намръщено.

— Кой си ти? — английският му имаше силен акцент, но беше разбираем.

— Всъщност съм Сам О. Вар, местният представител на вашата компания „Ресторанти и спални вагони“. Желаете ли блини?

Звенков каза нещо, което на всеки език би прозвучало като: „Разкарайте го отгук и го затворете.“

Двама въоръжени войници изблъскаха Мърсър от командния пункт.

— Не мислете, че грубият натиск ще ме накара да намаля цените — извика през рамо той.

Мърсър би продължил да се шегува, но дъхът му секна от пистолета, който забиха в бъбрека му.

Пазачите съблякоха неопреновия му костюм и го претърсиха, а после единият отключи малка каюта и бутна Мърсър вътре. Люкът се затръшна зад него, но войникът не го заключи.

На едно от леглата в спартански обзаведеното помещение седеше мъж, няколко години по-млад от Мърсър и много по-красив. Мърсър правилно предположи, че това е Валерий Бородин. Бородин му каза нещо на руски.

— Съжалявам, но не говоря този език.

Лицето на Валерий преbledня, като чу английска реч.

— Ти не си член на екипажа. Кой си ти?

— Филип Мърсър, човекът, на когото изпрати телеграмата.

— Кой? — Валерий присви очи от изненада.

— Филип Мърсър. Ти ми изпрати телеграма във Вашингтон и ме предупреди за опасността, която заплашва Тиш Талбът.

— Тиш ли те е изпратила? — Валерий се изправи.

— Не, ти ме повика. — Мърсър също започна да се обърква.

— Не знам кой си, но познаваш Тиш, така ли?

— Не си ли ми изпращал телеграма от името на бащата на Тиш?

— Не.

— След като уреди да я спасят от „Океански търсач“?

— Не.

— Тогава кой е бил, по дяволите? — измърмори Мърсър. — Няма значение. Дошъл съм да те измъкна от тази тенекиена консерва.

— Тиш ли те помоли да дойдеш?

— Не съвсем, но тя е в безопасност и те чака във Вашингтон.

— Няма начин да избягаме. Намираме се на стотици мили от Хавай.

— След трийсет секунди тази подводница ще бъде надупчена като решето. Чака ни хеликоптер, затова не се притеснявай. Къде е баща ти?

— Почина преди два дни от сърдечен удар.

— Не очаквай да ти поднеса съболезнования, защото е причинил много страдания.

Мърсър погледна часовника си, вдигна дясната си ръка и започна да свива пръсти, отброявайки секундите. Когато останаха два изправени пръста, няколко експлозии разтърсиха „Джон Дори“. Дежурните светлини примигнаха и после угаснаха. Заблестя единаединствена бяла крушка, когато се включи аварийната система. Сред воя на сирените и виковете на мъжете Мърсър усети, че в плавателния съд прониква вода. Той пъкна ръка в предната част на панталона си, без да обръща внимание на втрещения Валерий.

Претърсвачите рядко проверяваха пространството между скротума и ануса. Мърсър докосна пистолета „Деринджър“, скрит там с помощта на бандаж, и благодари на Бога, че страхът от хомосексуалисти е завладял и руснаците. Оръжието беше любимото на комарджиите по речните кораби през XIX век заради малкия си размер и беше подарък от дядо му отпреди много години. Оттогава Мърсър го държеше в бюрото си.

Той извади малкия пистолет. Макар че беше калибър двацет и две, „оръжието“ бе заредено с издълбани патрони с кухи върхове, пълни с живак. Беше безполезно от разстояние повече от три метра, но отблизо бе смъртоносно.

— Идваш ли? — попита Мърсър.

Подводницата се накланяше.

Валерий грабна евтино куфарче от леглото.

— Да, с теб съм.

Двамата излязоха в главния коридор. Валерий притискаше куфарчето до гърдите като майка бебето си. По коридора тичаха паникьосани моряци и офицери, които не обръщаха внимание на нищо. Мърсър и Валерий се смесиха с потока от хора, бягащи към най-близкия люк.

Мърсър нахлу в командния пункт и видя капитан Звенков и офицера, които още обсъждаха изстрелването на ядрената ракета. Инстинктът накара Звенков да се обърне и да види ексекутора си.

Изстрелът на деринджъра бе заглушен от звуците на потъващата подводница и на екипажа. Куршумът прониза главата на капитана. Шапката му изхвърча във въздуха, отнесена от горната част на черепа му. Опръсканият с кръв офицер се обърна, но преди да успее да направи нещо, в гърлото му се заби куршум, който разкъса каротидната артерия и югуларната вена. Компютърът за балистичен контрол се обля в кръв.

Някой сграбчи Мърсър отзад. Той се изви и заби лакът в челюстта му. От устата на руснака се разхвърчаха избити зъби и кръв. Мъж в работен комбинезон на инженер се хвърли напред и Мърсър го застреля в сърцето от упор.

В малкия пистолет остана само един куршум, а Мърсър нямаше резервни мунициии.

— Валерий, хайде.

Мърсър си проправи път към външния люк, като блъскаше и риташе бягащите моряци.

На палубата наклонът на подводницата беше много по-осезаем, най-малко двацет градуса. Мърсър предположи, че плавателният съд ще се преобърне след няколко минути. Обърканите хора се опитваха да спуснат във водата недостатъчния брой спасителни лодки и не

забелязваха Мърсър и Валерий, които се приближиха до водолазната екипировка. Шумът на сирените отекваше над бурното море.

— Има само един кислороден апарат — изтъкна Валерий.

— Ще се редуваме — отговори Мърсър, премятайки тежкия апарат на гърба си.

— Но аз никога не съм се гмуркал.

— На мен ми е за втори път, затова сме почти наравно. — Мърсър блъсна Валерий в празното пространство между подводницата и външната обшивка на кораба и скочи след него. Водолазната му маска падна.

Той промуши ръката на Валерий под ремъците на кислородния апарат, за да не се разделят в бързината. В подводницата се разнесоха експлозии и зловонен противен пушек изпълни тясното пространство. Мърсър се разтревожи заради реалната опасност, че ядреният реактор може да се разтопи от голямата температурна разлика, когато хладната морска вода залее нагретия до 500 градуса кожух.

— На неколкостотин метра право зад кърмата има хеликоптер. Ако останем под водата, няма да ни забележат.

Куршум заора в морето на няколко сантиметра от главата на Мърсър, разпръсквайки фонтан от вода. Той изстреля напосоки последния си куршум в мрака над тях, сграбчи свободната ръка на Валерий и се гмурна под вълните. На пет метра дълбочина усети, че Валерий дърпа дихателната тръба от устата му. Руснакът пое няколко глътки кислород и му я върна. „Джон Дори“ потъваше, но моторите ѝ още работеха. Вретеновидният корпус мина над главите им. Ударната вълна от взривове, които разкъсваха подводницата, ги оглуши. Двамата се отдалечаваха от потъващия съд, но плуването им бе затруднено от бурното море и необходимостта да се редуват за дихателната тръба.

След пет минути Мърсър се показва на повърхността. „Джон Дори“ се намираще на неколкостотин метра от тях и потъваше. Витлата ѝ се стовариха във водата, като я разпениха. Бяха спуснали само две спасителни лодки и моряците изтегляха оцелели и трупове и не забелязаха огромния хеликоптер, който се сниши над главите им.

„Сикорски“ кацна във водата. Еди Райс намали тягата и отиде в товарното отделение. Там отвори голяма туба с моторно масло и го изля в морето. Вълните мигновено се успокоиха под тежестта на течността.

Мърсър и Валерий заплуваха към хеликоптера. Оставаха им само двайсет метра, когато едната спасителна лодка се отправи към тях.

— Еди — изкрещя Мърсър. — Пригответи се за излитане.

Пилотът сигурно чу думите му, защото изчезна от товарното отделение. Последните петнайсет метра плуване бяха най-мъчителните в живота на Мърсър. Болката в тялото му беше непоносима. Белите му дробове пламтяха, ръцете му бяха натезжали като олово, а очите му се бяха затворили от солената вода. С огромно усилие мобилизира остатъците от издръжливостта си.

Бръмченето на мотора на спасителната лодка се усилваше. Нито Мърсър, нито Валерий се осмеляваха да погледнат назад.

Изведнъж те се озоваха в спокойното петно от моторно масло, което Еди бе излял в океана. Перките на хеликоптера се завъртяха по-силно. Мърсър и Валерий преодоляха последните няколко метра само благодарение на силната си воля. Валерий хвърли куфарчето на баща си през отворената врата на товарното отделение и отчаяно се вкопчи в хеликоптера.

Мърсър го бутна вътре и погледна през рамо. Спасителната лодка беше само на двайсетина метра от тях и бързо се приближаваше. Той разбра, че няма да успее да се качи в хеликоптера и руснаците ще го настигнат.

— Кажи на пилота да излети — извика той и се пусна от хеликоптера.

Мърсър не видя Валерий и предположи, че руснакът е изгубил съзнание, когато се е качил на борда. Но грешеше.

Валерий се появи на вратата. В ръцете си държеше картечен пистолет. Изстреля дълъг, смъртоносен откос към спасителната лодка. Свистене на куршуми и викове раздраха нощта. Когато пълнителят свърши, Валерий протегна оръжието към Мърсър.

Мърсър сграбчи дулото и се изтегли в хеликоптера. Валерий му подаде ръка и го издърпа вътре. Мърсър не губи време дори да си поеме дъх, грабна слушалките и микрофона и изхриптя:

— Давай, Еди. Давай, по дяволите.

Едва когато „Сикорски“ се издигна над водата и се отправи към Хавай, Мърсър се отпусна на пода. Очите му бяха изцъкдени, а белите дробове се свиваха конвулсивно. Валерий седна до него, капнал от умора и изтощен от свръхдозата адреналин.

— Баща ми каза, че преди години е гледал как стрелят по спасителна лодка, пълна с хора. Мъжете загинали за славата на Русия, макар че не били руснаци. Ето че аз направих същото. За какво?

— Поради най-добрата причина от всички — задъхано отговори Мърсър. — Да си спасиш задника.

Той стана и залитайки се приближи до отворената врата на товарното отделение. Вятърът навяваше вътре дъжд. Затвори вратата и се върна при Валерий.

— Кажете ми, сигурен ли си, че не си изпратил онази телеграма?

— Категорично.

— Странно — отбеляза Мърсър и изгуби съзнание.

---

[1] [Varnacle](#), морски жълъд (англ.). — Б.пр. ↑

АРЛИНГТЪН, ВИРДЖИНИЯ

Мърсър седеше в задното ъглово сепаре в „При Дребосъка“ и бавно въртеше между пръстите си чашата с водка и лимонов сок. Кубчетата лед леко потракваха. Отпи и остави чашата на издрасканата маса. Движенията му бяха плавни и обмислени. Бяха изминали три седмици, откакто Еди Райс кацна принудително в Тихия океан на стотина мили от Хавай и тялото на Мърсър още беше схванато и изранено. Счупи крака си по време на падането, а Еди получи силно мозъчно сътресение и удари лицето си. Пилотът бе приет в болницата в Пърл Харбър. Валерий Бородин се отърва без дракотина.

Мърсър се обърна и огледа помещението. Дребосъка търсеше нещо зад бара и не се виждаше. В заведението имаше още четирима-петима посетители, работници от близката транспортна фирма. През прозорците проникваше кехлибарена светлина, докато слънцето се спускаше зад мъгливия хоризонт.

Мърсър бе забил обикновено кабарче в центъра на Хавай на картата в дома си и беше се обадил на Дик Хена, за да се срещнат в „При Дребосъка“ и да обменят информация.

Пресуши остатъка от питието си и извика на Дребосъка да му донесе ново. Трите водки вече притъпяваха болката в ставите му.

Ричард Хена влезе точно когато Дребосъка слагаше чашата пред Мърсър. Беше облечен в черен костюм с вратовръзка, а очите му бяха скрити зад тъмни очила, каквито всички агенти на ФБР носеха във филмите. Мърсър се изправи бавно, като се подпря на масата.

— Виждам, че си жив и здрав, макар и не много добре. — Хена стисна ръката му и двамата седнаха.

Директорът на ФБР махна очилата си и огледа задимения бар. Изражението му изразяваше погнуса.

— Приятно местенце — иронично отбеляза той.

— Има си своето очарование — усмихна се Мърсър. — Тук пият бърбъна с бира.

— Предпочитам шотландско уиски.

— Дребосък, донеси един скоч и... — Мърсър погледна Хена.

— Чисто.

— Само скоч.

— Е, къде беше, откакто военноморските те извадиха от океана?

Експлозията, която потопа „Джон Дори“, бе засечена от сонара на борда на „Джаксънвил“, щурмовата подводница, прикрепена към бойната група на „Кити Хоук“. Тя бе плавателният съд, готов да изстреля ракета „Томахоук“ с ядрена глава към издигащия се вулкан. Подводницата бе отплавала да провери източника на експлозиите и бе открила потъващия „Сикорски“ с тримата му пътници. След едночасов спор с капитана, радиовръзка с командира на Тихоокеанския флот и накрая намесата на адмирал Морисън „Джаксънвил“ изостави мисията си и се отправи към Хавай.

— Бях в Хавай до днес следобед.

— Малко почивка и отпускане, а?

— По-скоро възстановяване и проучване.

Хена реши да не пита повече.

— Как се чувстваш?

— Не толкова зле. Вчера махнаха гипса от левия ми крак и ребрата ми са добре, стига да не пея в операта.

Хена се усмихна и кимна на Дребосъка, който донесе питието му.

— Разбирам откъде е името на този бар.

— Бил е жокей — подчерта Мърсър. — Е, какво става в Хавай?

— Ти си бил там и би трябвало да знаеш по-добре от мен.

— Не, аз бях на север, Кауай, близо до град на име Ханалей, изолиран от всички и всичко. Чух новините едва по време на полета от Лос Анджелис за Вашингтон и дори тогава не слушах внимателно.

— В такъв случай ще попълня празнотите. — Хена съблече сакото си и го сложи до себе си на пейката. — Жителите на Хавай останаха потресени, когато им съобщихме какво се е случило. Президентът реши да разкаже всичко — от Ониши и Кериков до бикиния. Валерий Бородин присъства на пресконференцията в Пърл Харбър, за да го подкрепи. ЦРУ изрови стари снимки на Евад Лурбуд, които съответстваха на трупа, намерен в имението на Кеңджи. Разбира се, бяха ни необходими двама погребални агенти, за да направят трупа му да прилича на човек след онова, което бе преживял. Руснаците

отрекоха да знаят нещо за проекта „Вулкан“, но признаха, че Иван Кериков е действал без разрешение на правителството.

— Говориш в минало време. Мъртъв ли е?

— Не, изчезнал. Бил е в Тайланд, а после в Швейцария. Руснаците, ЦРУ и Интерпол го търсят. Все ще се появи.

— Не се надявай. Той е опитен. Лесно ще си остане скрит.

— Може и да си прав. — Хена бавно кимна. — Но не забравяй, че го търсят и група извънредно ядосани корейци.

— Разбрахте ли кои са?

— Не научихме нищо от трупите в къщата на Ониши, но младият мъж, намерен до бараката за градинарски инструменти в имението на Кенджи е внук на Уей Хю Донг, един от седемте най-богати хора в света. За да го свържем със случилото се, в деня, след като ти беше спасен, малка флотилия от кораби, единият от които предназначен за дренаж при високи температури, всички собственост на компанията на Уей, пристигна на мястото на вулкана. Много се изненадаха, когато видяха, че американският флот вече е там със самолетносач и още пет-шест кораба. Уей е подал официално оплакване в Международния съд в Хага, но няма шанс да ни отнеме бикиния. В Хавай имаше още една нощ на размирици след твоята атака, но това беше всичко. Без корейците или Ониши, за да ги подстрекават, тълпите загубиха желание да се сражават и мнозина се прибраха в домовете си. Двамата хавайски сенатори подадоха оставка поради здравословни проблеми. Инак щяха да ги съдят за държавна измяна. Президентът помилва всички останали, замесени в случая, и бе създадена специална комисия, която да се занимава със законните претенции на хавайците. Той предпочете да премълчи за насилието, вместо да ги накара да го преживеят отново в продължение на месеци в съдилищата. Около триста души загинаха по време на бунтовете. Президентът ще поиска финансиране чрез Конгреса, за да се опита да сложи край на расовото напрежение в Хавай — образователни програми и помощ за градовете. Бунтовете в Лос Анджелис и току-що приключилата криза най-после вразумиха хората. Старата поговорка „Единни ли сме, побеждаваме, разделени ли сме, падаме“ едва не излезе вярна и уплаши мнозина, които държат на това. В момента в Конгреса цари помирение по въпроса, затова ще получат парите, които искат.

— Не можеш да промениш мнението на хората с нови закони и федерални субсидии — прекъсна го Мърсър.

— Преди трийсет години лекарите рекламираха ползата от тютюнопушенето — възрази Хена.

— Предавам се.

— Ще отнеме известно време, но поне най-после сме на правилния път. Никой не иска етническите конфликти, които раздират Централна Европа и бившите съветски републики. Ние поддържаме расово многообразие от двеста години и няма да позволим това да се промени. Америка е известна, че се измъква от кризи точно преди да стигне до дъното, и пак ще го направи.

— Дано да си прав.

Хена отпи голяма глътка от уискито си.

— Валерий Бородин е с нашите хора при вулкана и анализира района над морската повърхност, за да види къде да започнат да извличат бикиния. Мисля, че доктор Талбът е с него.

— Да. Президентът ми направи лична услуга и преди две седмици нареди да я закарат там. Вчера я чух по телефона преди да отлети за Вашингтон. Предишната страст между нея и Валерий отново е пламнала. Вече говорят за женитба.

Хена се усмихна.

— Малко е странно, но ти си героят в този случай. Мислех, че по традиция точно накрая героят грабва момичето.

— Когато направят телевизионен сериал по тази история, ще се погрижа да променят финала — хладно отвърна Мърсър.

— Е, все пак не си тръгваш с празни ръце. — Хена извади връзка ключове от джоба си и му ги хвърли.

— Какво е това?

— Ключовете на нов черен ягуар кабриолет с бежови седалки, клетъчен телефон, компактдиск плейър и модифициран турбо двигател. Това е най-малкото, което можем да направим за теб.

Мърсър погледна ключовете и се усмихна иронично.

— След като ме простреляха няколко пъти, едва не ме смачка метрото, почти не се удавих, биха ме повече от веднъж, паднах в океана и се разминах на косъм с ядрена ракета, това наистина е най-малкото, което можете да направите.

Хена се усмихна.

— Колата е паркирана пред дома ти. Искам да знам две неща. Как разбра, че трябва да отидеш в къщата на Кенджи, а не при Ониши? И как, по дяволите, откри „Джон Дори“, когато експертите на АНС не можаха да намерят проклетото корито?

Мърсър се усмихна лукаво.

— С „Джон Дори“ беше лесно. Инфрачервените снимки показваха класически покрит вулкан — няколко малки отвора около централен кратер от магма. Обикновено тези по-малки гърла се намират отстрани на вулкана и следователно в по-дълбоки води. На всички снимки имаше бяло топлинно изображение на около миля от централния кратер. На такова разстояние термалното изображение е жълто или оранжево, по-студено заради дълбочината на водата. Бялата точка не можеше да бъде създаден от природата отвор, а само дело на човешка ръка, например ядреният реактор на борда на „Джон Дори“, докато е плавала близо до повърхността.

Хена остана смаян.

— А Кенджи?

— Беше предчувствие, но бях убеден. Преди няколко години в Тенеси работих като консултант за Ониши. „Ониши Минералс“ се интересуваха от купуването на вторичните права за разработване на някаква неизползвана собственост на федералната корпорация „Тенеси Вали Оторити“. Вторично разработване на мина е, когато подпорите, поддържащи тунелите в мината, са се разрушили до най-ниската си точка на издръжливост. Работата е опасна и често стават срутвания, но печалбата е астрономическа, ако мината бъде купена евтино. ТВО не искаха старите мини да се експлоатират по обичайния начин и цитираха всевъзможни пречки от застрахователно естество. Отидох там по молба на ТВО, защото нямаше нито едно срутване при операциите по вторично разработване на мини, които бях консултирал. След като прочетоха доклада ми за геомеханиката, ТВО съвсем изгубиха желание да продават, но „Ониши Минералс“ успяха да ги изпреварят. Ониши подкупи високопоставени длъжностни лица, плати стотици хиляди долари на влиятелни адвокати и накрая създаде собствена фалшива застрахователна компания, за да гарантира изискванията на ТВО. Стореното от него беше до известна степен незаконно, но американските закони за минното дело не са изпитани добре, и той успя да намери вратичка. По онова време вицепрезидент

на „Ониши Минералс“ беше консултантът на докторската ми дисертация в Пен, Даниъл Танака. Когато екипът му отново отвори мината, аз се срещнах с него и му обясних, че съм фалшифицирал някои цифри, подценявайки здравината на подпорите. Правилно бях предположил, че Ониши ще му заповяда от мината да бъдат добивани повече въглища, отколкото бях посочил като безопасен лимит. И двамата знаехме, че съм спасил живота на хората му, затова Танака ми дължеше услуга. Обадих му се, преди да замина за Хавай, и Танака ми каза поверително, че Ониши не е знаел подробностите за сделката, когато са придобили правата върху мината. С всичко, което би могло да се сметне за незаконна или корупционна практика, се занимавал помощникът му Кенджи. Предположих, че когато Иван Кериков се е обърнал към Ониши за бикиния, Ониши е заповядал на Кенджи да се погрижи за детайлите. Следователно Кенджи е бил истинският организатор, а не шефът му. Едва когато пристигнах в имението на Кенджи, разбрах, че корейците също са се свързали с него. Той беше идеалният агент-провокактор. Работеше за всички. Доколкото разбрах цикъла на измамата, Кенджи е прецакал Ониши с помощта на корейците, а Ониши е прецакал Кериков, който вече го бе продал на същите корейци. В това време корейците са прецаквали Кериков, склучвайки съюз с Кенджи. Мисля, че е станало така, макар да не съм сигурен. Най-важното е, че Ониши и Кенджи са мъртви, Кериков се крие, а хитрите корейци са останали с пръст в уста.

— И ние решихме така.

В заведението влезе Хари Уайт. Между устните му висеше цигара. Той седна на бара и изпи глътка „Джак Даниълс“ с безалкохолна напитка с джинджифил, които Дребосъка вече му бе налял.

— Трудно е да се повярва, че всичко е започнало преди четирийсет години с нещо толкова незначително като потъването на рудовоз.

— Не е толкова незначително, ако си бил на кораба — отговори Мърсър, без да откъсва поглед от Хари.

— Знаеш какво имам предвид. Членовете на екипажа на „Феникс“ са умрели, без да подозират, че са началото на конспирация, която едва не доведе до разделяне на страната ни.

— Не бъди толкова сигурен — тихо каза Мърсър и после извика на Хари. — Връщам се от пътуване, а ти си траеш.

Хари стана от високото столче и тръгна към сепарето.

— Видях, че разговаряш с човек в костюм, и реших, че данъчните служби най-после са те хванали. Затова си трая.

Мърсър се засмя. Хари седна до Хена.

— Ричард Хена, директор на Федералното бюро за разследване — представи го Мърсър, наблюдайки на всяка сричка. — Бих искал да се запознаеш с Ралф Майкъл Линк, бившият капитан на рудовоза „Феникс“.

До края на живота си Мърсър нямаше да види подобно нещо — изумлението, което се изписа на лицата им. Ако бе казал, че настъпва Второто пришествие, стъписването им нямаше да бъде толкова голямо.

Преди да проговорят, Мърсър започна да обяснява.

— След като ме изписаха от болницата в Пърл Харбър, отидох на Кауай, защото това е най-близкият голям остров до новия вулкан. Надявах се да разбера дали там има оцелели от онази нощ през 1954 година. Открих енергична възрастна дама, Мей Търнър, която си спомняше морски капитан на име Ралф Линк, който бил изхвърлен на брега четири дни след потъването на „Феникс“. Акула била откъснала крака му. Госпожа Търнър се грижила за него, докато оздравял, но после той изчезнал яко дим.

— Как се досети, че съм аз? — попита Хари, докосвайки протезата под коляното си.

— Цялата бъркотия започна с телеграмата от покойния баща на Тиш. Отначало няхах представа кой я е изпратил, но когато научих, че Валерий Бородин и Тиш имат връзка, реших, че е той. Валерий Бородин обаче отрече. Запитах се кой друг би искал да ме замеси в тази история и знае, че Джак Талбът ми е приятел. И после си спомних, че разговарях с теб вечерта, когато телеграмата пристигна от Джакарта. Тогава ти казах, че Джак работи в Индонезия и се питам дали знае какво се е случило с дъщеря му. Ти беше единственият човек, на когото казах, че Джак работи там. Започнах да мисля за мотива защо би искал да ме замесиш, и стигнах до заключението, че става дума за отмъщение, и ти трябва да си бил член на екипажа на „Феникс“. Мей Търнър затвърди подозренията ми. Но така и не ми стана ясно как си изпратил телеграмата от Джакарта.

— Лесно. Не съм плавал по моретата от 1954 година, но още познавам моряци от цял свят. Обадох се по телефона на един приятел, който познаваше човек в Индонезия, и го накарах да изпрати телеграмата.

— Защо? — тихо попита Хена.

— Бяхме се споразумели с онези копелета да потопим „Феникс“ заради парите от застраховката. Трябваше да ни вземат. Но те започнаха да стрелят по нас, докато бяхме в спасителните лодки, и избиха целия ми екипаж. Простреляха и мен с два куршума. Загубих съзнание и когато се свестих, установих, че съм се вкопчил за преобърнатата спасителна лодка, а голяма бяла акула гризе крака ми. Омразата запази живота ми. Изтеглих се на лодката и успях да се добера до Хавай. След като Мей се грижи за мен, тръгнах да търся онези негодници. Тогава промених името си на Хари Уайт, за да не знаят, че има оцелял. Търсих двайсет проклети години и не стигнах доникъде. Проверих всички кораби, потънали около Хавай. Някои наистина бяха претърпели корабкрушения, но разбрах, че други са потопени от хората, които убиха момчетата ми. Така и не можах да открия връзка между онези кораби и моя. След двайсет години най-после изгубих надежда и се преместих тук, във Вашингтон. Чувствах, че съм се провалил. А сетне потопиха кораба на НАОМ и реших, че може би след всичките тези години ще имам възможност да отмъстя. Властите щяха да разследват случая и да открият схема в изчезванията. Дори ми хрумна да помогна по някакъв начин, но вече приближавам осемдесетте. Кой би ме изслушал, по дяволите? — Хари се обърна към Мърсър. — Когато ми каза, че дъщерята на твоя приятел е била спасена от онзи кораб, разбрах, че има провидение. Обадох се на моряка, който има приятел в Индонезия, и го накарах да ти изпрати телеграмата, надявайки се, че ти ще отмъстиш за моя екипаж. Извинявай, че те въвлякох в това, Мърсър, но не устоях на изкушението.

Мърсър дълго гледа стария си приятел. Изражението му беше неразгадаемо, а очите безизразни.

— Хари ли да те наричам, или Ралф?

— Хари Уайт съм по-дълго, отколкото бях Ралф Линк — намусено отговори старецът.

— Е, Хари, отсега нататък, ако искаш „Джак Даниълс“ в къщата ми, ще трябва да си го носиш, защото аз не пия такова нещо. — Мърсър се засмя, пресегна се през масата и тупна Хари по рамото.

Старецът едва сдържа сълзите си.

— Благодаря ти, Мърсър. Благодаря, че най-после отмъсти за момчетата, които загинаха онази нощ. И благодаря за разбирането.

— Следващия път, когато решиш да ме замесиш в битките си, гледай да не ме изправиш пак срещу проклетото КГБ — шеговито го предупреди Мърсър и стана. — А сега, господо, ако ме извините, трябва да отида да посрещна на летището личната си медицинска сестра. Тя не можа да си вземе билет за самолета, с който пътувах аз.

— Лична медицинска сестра? — едновременно възкликнаха Хари и Дик.

— Е, по-скоро физиотерапевт. Продуцентът ѝ отпусна още една седмица отпуск и смятам да я прекараме в малък хотел край Анаполис. Оказа се, че грешиш, Дик. Героят наистина взима момичето накрая.

Мърсър излезе от бара, преди Хена или Хари да успеят да кажат нещо. Имаше само трийсет минути, за да стигне до летището и да посрещне Джил Цу. Щяха да пътуват още час до хотела и една част от анатомията му подсказваше, че е крайно време да получи нейната терапия.

КАНИЯ, КРИТ

Някога преден пост на могъщата венецианска търговска империя, крайморският град Кания бе запазил голяма част от духа на метрополията си от епохата на Ренесанса. Макар че не притежаваше отличителните канали на Венеция, градът все още можеше да заблуди и най-опитния пътешественик, че се намира на италианския полуостров, а не на най-големия гръцки остров. Спокойното Егейско море придаваше приятно ухание на въздуха в курортния град и лек бриз появяваше над залива, покрай каменния фар и джамията, останала от турското нашествие. Тесните улички и ниските сгради на пристанището внушаваха на човек, седнал в един от многобройните ресторанти на кея, чувство, че си е у дома.

Кания се намирал на четирийсет мили от главния град на Крит и бе свързана с нея с нова магистрала, осеяна с красиви плажове и луксозни хотели, обслужващи германци и скандинавци, които искаха да избягат от яростта на зимата. Тъй като повечето хора там бяха пришълци, никой не обръщаше внимание на последния новодошъл, който пиеше уиски в кафене на открито и гледаше как туристите се товарят като магарета със сувенири и спомени от престоя си на Крит.

Той беше облечен в кремав ленен панталон и копринена риза, с меки кожени мокасини. Ако бяха намерили време да го забележат, туристите щяха да предположат, че е поредният богат германец, който иска да се „махне от всичко“, но щяха да сгрешат.

Иван Кериков старателно и умишлено бе избрал Кания. Знаеше, че го издирват КГБ, ЦРУ и най-важното, охранителите на Уей Донг, затова всяко скривалище трябваше да има няколко маршрута за бягство. Множеството идващи и заминаващи туристи му гарантираха анонимност, а скалистата вътрешност на острова предлагаше хиляди скривалища. Ако положението станеше напечено, Либия се намирал само на десет часа път с кораб.

Кериков направи знак на сервитьора за още едно питие и доволно се излегна на шезлонга. Не можеше да измисли по-подходящо

място, където да седи и да чака, без да се страхува, че ще го открият, докато се наслаждава на удоволствията на цивилизацията.

Преди да напусне Цюрих, той бе успял да източи няколко сметки на КГБ, предназначени за агенти, действащи на Запад, и имаше достатъчно пари да живее охолно поне една година.

Сервитьорът му донесе уиски.

Една година беше напълно достатъчна, за да използва информацията, заключена в сейф в банка на площад „Синтаг ма“ в Атина. Информацията, открадната от архивите на Седми отдел, щеше да струва милиони на подходящия купувач, някой нетърпелив да получи икономическа власт, за да накара Америка да падне на колене.

Издание:

Джак Дю Брул. Мисия „Вулкан“

ИК „Бард“, София, 2004

Американска. Първо издание

Редактор: Яна Кожухарова

ISBN: 954-585-556-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.